

Editoriden

Es-Selamu Aleykum
Bismillahirrahmanirrahim.

Yeniden merhaba,

Eğitim bu yaz da tatil yapmadı, diyebiliriz. Zira birçoğumuzun telaşı yazın da sürdü; sınavlar, sonuçlar, derken yerleştirmeler, ardından ek yerleştirmeler ve kayıtlar... Bunca koşuşturmanın sonucu ise kocaman bir soru işareti. Bu durum elbette eğitim politikalarının bir sonucudur ve kendi kendine oluşmadığı herkesin malumu.

Sayın MEB Ziya Selçuk da boş durmadı, yaz boyunca birçok üst düzey bürokrat atamaları yaptı. Başarı ve başarısızlığın nedeni eğitim bürokratları mı?

Görevden almalar aynı zamanda birçok endişeye de neden oldu. Adeta bakanlık diken üstünde! Şunu pekâlâ söyleyebiliriz: Bu yeni görevlendirmeler bir kahramanlık değil, çare hiç değil!

Yapılan hataların sonuçları zaman içerisinde yaşanarak görüldüğü gibi şimdiki hataların sonuçları da pekâlâ görülecektir.

Neden bu kadar net söyleyebiliyoruz? Çünkü teşhis yanlış! Aynı yanlış tekrar ederek doğru sonuç beklemek akıl işi midir?

Ahlaki çöküşe dair bir tedbir var mı, yok. Edep ve terbiyeye dair bir şey var mı, o da yok. Hayâ ve mahremiyet ne durumda? İnsan kirlenmesine çareniz var mı? Oturup kendi notumuzu kendimiz

verelim. Nasıl olsa yarın verilecektir, vesselam...

Hani komutan sorar: "Savaşı niye kaybettiniz?"

- Savaşı kaybetmemizin 40 nedeni var!

- Sayın bakalım.

- Birincisi barutumuz yoktu. İkincisi.

- Tamam, diğer 39'unu saymanıza gerek yok. " dediği gibi...

Bu olumsuz gidişin sonu nereye varacak? Bilemiyoruz ama bizler bu güne kadar olduğu gibi bundan sonra da her hayırlı işin yanında motor ve her yanılaşa karşı fren olmaya devam edeceğiz.

Hakkı söylemekten ve daima hakkın yanında olmaktan geri durmayacağız.

Yeni sayımızda İstanbul sözleşmesini, LGBT tehlikesini, Eğitimde Yaratılışa Uygunluğu, Haim Nahum Doktrinini bulabilirsiniz. Ayrıca, Atölye Metodunu, Maarif ve Terbiyede Münevver Öğretmeni, Gençlerde Mahremiyeti, İnsan ve Toplumu, Eğitimde Estetiği, Tarihi Diriltten Adamı... Eğitim ve Sanat, Helal ve Haram, Hakikat yazıları dergimizde. Yazıları ile katkı veren değerli yazarlarımıza teşekkürlerimizi iletiyoruz, kaleminize kuvvet, yüreğinize sağlık.

Selam ve dualarımızla...

Mustafa AYDIN

SAHİBİ

ÖĞ-DER Şuurlu Öğretmenler Derneği Adına

İsmail Hakkı AKKİRAZ

SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Hüseyin YAVUZ

YAYIN TÜRÜ

Yaygın 3 Aylık Süreli Yayın

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Abdurrahman ERBAŞ

EDİTÖR

Mustafa AYDIN

YAYIN KURULU

Hamdi SÜRÜCÜ

Ali ÖZCAN

Nizamettin KARS

Mecit DÖNMEZBİLEK

Mustafa ALKAN

İbrahim PÜR

Erdal BİLİR

Tacettin ÇETİNKAYA

TASHİH

Yusuf AYDIN

Ömer POLAT

HUKUK DANIŞMANI

Prof. Dr. Mustafa KAMALAK

TREKLAM

Mustafa DEMİR

reklam@ogder.org

DAĞITIM

Furkan KILIÇCI

GRAFİK TASARIM

KARAME TEANITIM TASARIM

Tel: (0312) 287 40 47 - Faks: (0312) 287 41 88

Cevizlidere Mah. 1288. Sk.No: 1/7 Çankaya/ANKARA

BASKI

Semih Ofset

Büyük Sanayi 1. Cadde No:74

İskitler - ANKARA / 06060

Telefon: (0312) 341 40 75

Fax: (0312) 341 98 98

BASIM TARİHİ

15 Eylül 2019 / 15 Muharrem 1441

YAYINCI

ÖĞ-DER Şuurlu Öğretmenler Derneği İktisadi İşletmesi

YAYIN İDARE MERKEZİ

Ziyabey Cad. 1420 Sk. No: 2/1

BALGAT/ANKARA

Tel: (0312) 286 18 83

Fax: (0312) 287 61 80

Web: www.millîsuur.com.tr

e-posta: millîsuur@ogder.org

ÖĞ-DER; Şuurlu Öğretmenler Derneği yayınıdır.

Yazı ve fotoğrafların tüm hakları Millî Şuur

dergisine aittir. Kaynak gösterilmek suretiyle

alıntı yapılabilir. Millî Şuur dergisi basın ve

meslek ilkelerine uyar. Yayınlanan yazıların

sorumluluğu yazarına aittir.

İÇİNDEKİLER

- 04 Küfurbaz Nesil Yetiştiren Eğitim
- 08 Eğitimde Yaratılışa Uygunluk Esastır
- 10 İfsat Projesi LGBT
- 11 Ergenlik Döneminden Sonra Mahremiyet Adabı
- 12 Okullar Açılırken, Sorunlar Halen Çözüm Bekliyor
- 13 “İstanbul Sözleşmesi” Değil, “Veda Hutbesi!”
- 15 Anne/Baba - Öğrenci İlişkisi
- 17 Hakikat
- 18 Ya Liyakat Sistemini Yeniden İnşa Ederiz, Ya Da Kiyametimizi Bekleriz.
- 22 Estetiğin Eğitimdeki Önemi
- 23 Mektubunuz Var
- 28 Haim Nahum Doktrini ve Eğitim Sistemimiz
- 30 İnsan ve Toplum
- 32 Maarif ve Terbiyede Münevver Öğretmen
- 34 Eğitim 2023 Vizyonu Ya Da Külüstür Sistemin Yeni Bir Revizyonu
- 36 Tarihi Diriltten Adam: Erbakan
- 38 Üretimi İhmal Eden Eğitim Sistemi
- 41 Ülkemizde Yabancı Dil Eğitimi
- 44 Atölye Metodu
- 46 Eğitime “Bızden” Bir Yaklaşım Sahih Rab Anlayışı
- 50 Eğitim Ve Sanat
- 51 1 Turlu , 2 Turlu Ve 3 Turlu Seçim
- 53 Hepimiz “Normal İnsan” Olma Adayıyız!
- 55 Her Şeyin “Göç” İle İzahı
- 58 Sen Apocu Musun? Bir Öğretmen Göreve Başlıyor
- 60 Helal Ve Haramlar
- 62 Anlayamazsın
- 63 Sözün Gücü

04

KÜFÜRBAZ NESİL YETİŞTİREN
EĞİTİM

İsmail Hakkı AKKİRAZ

28

HAİM NAHUM DOKTRİNİ
VE EĞİTİM SİSTEMİMİZ
Nizamettin KARS

08

EĞİTİMDE YARATILİŞA
UYGUNLUK ESASTIR

Şakir TARIM

32

MAARİF VE TERBİYEDE MÜNEVVER
ÖĞRETMEN

Mustafa AYDIN

10

İFSAT PROJESİ LGBT

İ. Halil Er

38

ÜRETİMİ İHMAL EDEN
EĞİTİM SİSTEMİ

ALİ CEYLAN

15

ANNE/BABA - ÖĞRENCİ
İLİŞKİSİ

Yunus YEĞİN

50

EĞİTİM VE SANAT

İbrahim DEMİRKAN

17

HAKİKAT

Prof. Dr. Şemsettin
DURSUN

55

HER ŞEYİN "GÖÇ" İLE İZAHİ

Osman AKDEMİR

18

YA LİYAKAT SİSTEMİNİ
YENİDEN İNŞA EDERİZ,
YA DA KIYAMETİMİZİ BEKLERİZ.

Mustafa KIR

60

HELAL VE HARAMLAR

Abdurrahman SEVGİLİ

KÜFÜRBAZ NESİL YETİŞTİREN EĞİTİM

Bismillahirrahmanirrahim

Hamdımız âlemlerin Rabbi, Rahman ve Rahim olan Cenabı Allah'adır. Salâtımız ve selamımız ise Peygamberimiz, âli ve sahabeleri içindir.

Müspet eğitim kişiye, düşünme disiplini ve güzelliğini, konuşma disiplini ve güzelliğini, çalışma disiplini ve güzelliğini, davranış disiplini ve güzelliğini kazandıran eğitimidir. Müspet eğitim; hak bir kitap ve bu kitabın şaibesiz geleneği ile yapılan talim ve terbiye'dir. Bu hak kitap Kur'an'ı Kerim, şaibesiz geleneği ise Peygamberimizin Sünnetidir. Günümüz İslam dünyasında böyle bir eğitim, ya kısmen ya da tamamen rafa kaldırılmıştır. Eğitimde lügat çok önemlidir. Lügat insana, kelime ve mefhumları öğretir. İki lügat vardır; birincisi, hak kitap Kur'an-ı

Kerim'in lüğatidir. Bu lügat, okunarak öğrenilir. İkincisi, kâinat kitabının lüğatidir. Bu lügat, müşahede yani gözlemle öğrenilir. Bir de şeytanın lüğati vardır ki, bu lügat gerçekte lügat değil, tezivattır. Şeytanın lüğati, yani tezivati bir yerde "küfür" lüğatidir.

Kur'an dilinde "sebb", küfretmek, hakaret etmek, beddua etmek, lânetlemek, kaba söylemek, sövmek gibi her çeşit kötü sözü ifade eder. Sövmek; gazabın, hiddet ve şiddetin birinci silahıdır. Küfredip sövmek, şeytanın cehalet dininin alametidir. Enam 108: **"Allah'tan başka varlıklara tapanlara, onların Allah'tan başka yalvardıkları ve kutsal saydıkları putlarına, önderlerine, ilâhlarına da sövmeyin. Böylece onlar da cahillikle taşkınlık edip Allah'a sövebilirler. Böylece biz her topluma,**

kendi yaptığı işlerini güzel gösterdik. Sonra hepsi Rablerinin huzuruna çıkacak ve o zaman Allah, bütün yaptıklarını onlara haber verecektir." Bunun için **"ben muallim olarak gönderildim"** diyen peygamberimiz, her türlü hakarete, aşağılanmaya, yüzüne karşı sövmeye fiiline maruz kalmasına rağmen, hiçbir zaman muhatabına sövmemiştir.

MATERYALİST EĞİTİM

Türkiye'de benimsenmiş olan materyalist eğitim, milletimizin evlatlarına konuşma disiplini ve güzelliğini kazandırmıyor. Aksine bu eğitimin çarkından geçen nesiller, söverek konuşan bir nesil olarak yetişiyor. Kahvelerde, toplu yaşam alanlarında, içinde sövmeye sözcüğü bulunmayan konuşmaya rastlamak mümkün değil. Gençler, sohbet ederken, rahatlıkla birbirlerine

sövebiliyorlar. Sövgülü konuşmaların çoğu, cinsellik fiilleri ile kurulan cümlelerden oluşuyor. İçinde kaba ifadelerin bulunduğu küfürlü konuşmaları bu yazıda zikretmeye edebimiz müsaade etmiyor. Bu hal bizim başımıza durduk yerde gelmedi. Materyalist eğitim; lügati, fıkı ve edebi olmayan bir eğitimidir. Bu eğitime devam ettiğimiz sürece, nesillerin dilini sövmekten, küfürlü konuşmaktan korumak mümkün olmayacaktır. Edebiyat, edep kökünden gelir. Edepli konuşma bizim edebiyatımızın en temel özelliğidir. Bizim dilimiz edepli iken, bunu sinemayla, tiyatroyla, müzikle, argolu hikâyelerle, televizyonla bozarak edepsiz ve edebiyatsız hale getirdiler. Ve biz böylelikle, tanınmaz hale geldik. Nesillere, güzel ve edepli konuşmayı öğretecek olan anne ve babaların, eğitim yöneticilerinin, ülkeyi yöneten ve yönetmeye talip siyasetçilerin kullandığı dil de sorunlu bir dil haline gelmiştir. Nesiller gördüğü örneğe göre şekil alıyorlar. Örnek söverek konuşursa, onu takip eden de söverek konuşma yolunu seçiyor. Materyalist eğitimin ilacı, İslam'ca eğitimidir. Ülke olarak böyle bir eğitime dönmeden, içine düşürdüğümüz bu zilletten kurtulmak hayal olur. İslam'ca eğitim hayâlî ve edepli bir eğitimidir. Hayâ, hayattır. Edep ise edebiyattır. İslam dendiği zaman, toplumun ekserisinin kafası karışıyor. Soruyorlar, hangi İslam? Biz iç boşaltılarak, haramlarla doldurulmuş ılımlı, liberal, işbirlikçi ve uydurulmuş İslam'dan söz etmiyoruz. Biz, Allah'ın insanlara bildirdiği din ve düzen olarak indirilmiş orijinal İslam'dan söz ediyoruz. Kastımız, bütün insanlığa saadet getirecek Adil Bir Düzenin dayanağı olan İslam'dır. Millet olarak, bu İslam'ı yeniden öğrenmeye ihtiyacımız var. Materyalizmden kurtulmanın başka bir yolu da yoktur.

DİLİN GÜNAHI

Dil ile işlenen günahların başında, sövmek, küfretmek, hakaret etmek, lanet etmek, şer sözler söylemek, lüzumsuz konuşmalar gelir. Bu tür konuşmalar, insan fitratıyla bağdaşmaz. Yalan söylemek, yalan şahitlik yapmak, yalan ile ticaret yapmak, yalan yere yemin etmek, iftira atmak, gıybet, dedikodu, ko-

guculuk yapmak, arkadan çekiştirmek, dil işlenen günahlardandır. Dil, bunları yapmak için yaratılmamıştır. Dil ile işlenen bütün günahlar, kötü ahlak örneklerindendir. İslam'da gıybet, iftira, alay etme, sövme ve kötü söz söyleme kesinlikle haramdır. Başkalarının namus ve şerefine saygı göstermeyen kimse, namus ve şeref duygusundan yoksundur. Kötü sözlü olmak, kişinin insanlığı ve Müslümanlığı ile bağdaşmaz. **“Allah'a ve ahret gününe inanan bir kimse ya hayır konuşsun veya sükût etsin”** esası İslam'da önemli bir ahlaktır. İslam sadece insanlara sövmeyi yasaklamaz hayvanlara ve eşyaya da sövmeyi yasaklar. Mümin itham eden, lanet okuyan, kaba ve çirkin söz söyleyen olamaz. Peygamberimizin şu uyarısı önemlidir. Peygamberimiz: **“Kişinin anne ve babasına sövmesi büyük günahlardandır”** buyurur. Orada bulunanlar: **“Hiç bir kimse anne ve babasına söver mi?”** dediler. Peygamberimiz cevaben **“Evet, kişi, bir başkasının babasına söver, o da sövenin babasına söver, annesine söver, o da sövenin annesine söver”** buyurdular. Bir kimsenin, başkasının anne ve babasına sövmesi, kendi anne ve babasına sövmesi gibidir. Ahlak kurallarını çiğneyerek birbirlerine söven iki kişinin durumu hakkında Peygamberimiz: **“Birbiriyle sövüşen iki kimsenin söyledikleri şeylerin günahı, kendisine sövülen haddi aşmadığı sürece ilk sövmeye başlayan kimse üzerinedir”** demiştir. İslam'da: **“Müslüman'a sövmek fasıklık, onun-**

la çarpışmak ise küfür” sayılmıştır. Sövmek, argolu ve küfürlü konuşmalar Müslüman'a yakışmayan kötü davranışlardır. Öncelikle anne ve babalar çocuklarının, eğitimciler öğrencilerinin söverek konuşmayı alışkanlık haline getirmemeleri için, onların terbiyelerine önem vermeleri gerekir. Sözü en güzelini söyleyen nesiller yetiştirmek, Müslümanların önemli görevlerindendir. Kemiksiz yaratılmış dili amacı doğrultusunda kullanmak gerekir. Dil; Allah'ı tespih etmek, Kur'an okumak, nasihat etmek, insanlara iyiliği emredip kötülüklerden sakındırmak, boş sözlere alet olmamak, ilim talep etmek, insanlarla iletişim sağlamak, yiyecekleri öğütme, düzgün konuşmak, için yaratılmıştır. **“Benim hakkımda en çok korkup endişe ettiğin şey nedir?”** diye soran bir sahabeye Peygamberimiz mübarek dilini tutarak **“işte bundan”** cevabını vermiştir. Kulun

“Materyalist eğitim, milletimizin evlatlarına konuşma disiplini ve güzelliğini kazandırmıyor.”

kalbi doğru olmadıkça imanı doğru olmaz, dili doğru olmadıkça kalbi doğru olmaz.

DİL YARASI

Dil keskin kılıç gibidir. Kötü söz kurşun gibidir. Kan akıtmadan öldürdüğü gibi sahibini de yakar. Söz, yayından çıkan ok gibidir. Artık geriye dönüşü mümkün değildir. İnsanın kalbi bir sandıktır. Dudaklar onun kilididir. Dil anahtarıdır. İnsana yakışan bu kilidi iyi kullanmaktır.

Akıllı kimse, sözünü kalbinin arkasından alan kişidir. Konuşmak istediği zaman onu kalbine sorar ve bakar. Eğer menfaatine ise söyler, zararına ise tutar, söylemez. Ahmağın sözü, dilinin kenarında, akılı kucağındadır, kalktığı zaman düşer. Bazı belalar bize dilimizle gelir. Ahlarımız, beddualarımız, hedef gözetmeyen sözlerimiz, her zaman başımıza bela olmuştur.

İnsanı açık eden dildir. Büyükler; **“sözü söyle alana, kulağında kalana”** demişlerdir.

Lokman hekime sormuşlar; hastalarımıza ne yedirelim diye? Acı söz yedirmeyin de ne yedirirseniz yedinir demiş. Eskiden yalan dolan olmasın diye sohbe; **“söz bir, Allah bir”** diye başlanırmış. Dili kötü ve yıkıcı söz söylemeye iten sebeplerin başında inanç zayıflığı gelir.

Nefsine yenik düşenler de dilini kötü sözlerden koruyamazlar. Dünya hırsları ve dünyanın cazibesi dili yalan konuşmaya iter. Ehliyetli kimselere yetki verilmesi, kötülüğün yayılmasını arzulayanlar, basın yayın organları ve sosyal medya, dili kötü sözün, sövmenin aleti yapan etkenlerdir. Küfür ile iman, doğru ile yalan, ihanet ile emanet aynı anda bir kalpte toplanmaz.

SÖVMEK

Sövmek, alay, hakaret gibi kötü ve çirkin söz ve ifadeler, medeniyet iddiası bulunan bir topluma yakışmaz. İnsan eline diline ve beline sahip olduğu kadar insandır. Boş söz ve lakırdılar, hedefsiz, vakit geçirmek için yapılan boş konuşmalar kişinin kalbini ve aklını öldürür. İnsan için önemli olan, zamanı değersiz konuşmalarla israf etmemektir. Medeni insanlar, boş ve yararsız şeylerden yüz çevirirler. İnsan ve mümini sövmekten, boş ve gayesiz konuşmalardan alıkoyan en etkili şey, sağlam bir imana sahip olmak, ibadetlere devam etmektir. Kur'an

“ Dil keskin kılıç gibidir. Kötü söz kurşun gibidir. Kan akıtmadan öldürdüğü gibi sahibini de yakar.”

okuyup ah-kâmını tefekkür etmek, Peygamberimize salât ve selam getirmek, günah işlenen ortamlardan uzak durmak, iyi insanlarla beraber olmak, ilim meclislerine devam etmek, eğitim algımızı değiştirip geliştirmek de, tolumu sövmekten ve boş sözlerden korur. Müslüman, insanların elinden ve dilinden zarar görmediği kimsedir. Mümin, hakkında bilgi sahibi olmadığı şeyin ardına düşerek, kulağını, gözünü ve gönlünü sıkıntıya sokmaz.

İnsanlar arasında iken dilini koruyabilen kimse kurtuluşa erer. Peygamberimiz: **“İnsanları yüzleri üstü cehenneme sürükleyen, ancak dillerinin kazandığı gınahtan başka-**

si değildir” buyurmuştur. Dil, Allah'ın insanlara verdiği emanetlerden birisidir. Bu emaneti hakkın rızasına uygun değerlendirmek gerekir. Dil bozukluğu kalbin bozulmasına, kalbin bozulması ise imanın zayıflamasına sebep olur. Dilin kötüye kullanılması insanlar arasındaki sevgi ve saygıyı yok edip insanları ve insanlığı itibarsızlaştırır. Müslüman olan sövmez. Bu konularda Müslümanlar olarak **“niçin küfürbaz bir toplum olduk ve nesillerimiz niçin küfürbaz yetişiyor”** diye bir nefis muhasebesi yapmak durumundayız. Görülecek ki biz, İslam'dan, Kur'an'dan, Sünnet'ten ve de salim fıkhıtan koptuk.

İslam düşmanlarının yollarına sap-tık. Onlar da bizi bu hale getirdiler. İslam bizim

Milli Görüşümüzdür.

Bu bakımdan Milli Görüşe dönmek zorundayız. Milli Görüşe dönmek demek, Adil Düzeni talep etmek demektir. Milli Görüşe dönmek demek, nesilleri maneviyata

önem veren bir eğitim

ile yetiştirmek demektir. Milli

Görüşe dönmek demek, onun benim-sediği hakkı üstün tutan, adaleti gö-zeten siyasete destek olmak demektir. Selam hidayete tabi olanlara...

BOLCA HİNDİ LEZZETLERİ

KÜLBASTI

Proteini bol, besleyici ve ekonomik Bolca Hindi ile
külbastı lezzetini yeniden keşfedin.

Bolca sağlık, Bolca lezzet, Bolca Hindi.

www.bolcahindi.com.tr

EĞİTİMDE YARATILIŞA UYGUNLUK ESASTIR

CUMHURİYET döneminde, hep yabancıya özenme üzerine kurulan eğitimimiz bir türlü rayına oturmadi. Eğitimde “insanın yapısı” dikkate alınmadı. Taklitçi ve dayatmacı bir anlayışla eğitim adına bir şeyler yapılmaya çalışıldı. İnsanı tanımadan, el yordamıyla yapılan çalışmalar bir türlü tatmin edici sonuçlar vermedi.

Defalarca sistem değiştirdik ama nafile! Bakanlığın başına akademisyen bir eğitimcimizin gelmesiyle yeniden ümitlendik! Eğitimde yeni yapılanmaya gidileceği konuşuldu. “Devrim” niteliğinde bir sisteme geçileceğinden söz edildi.

Yeni sistem açıklanınca yeniden hayal kırıklığına uğradık. Dağ fare doğurmuştu. Ders sayısı azaltılıyor, yeni sosyal etkinliklerin kapısı aralanıyordu. Fakat, bazı temel dersler ya yeteri kadar yer

bulmuyor ya da bütçünün kaldırılıyor. Meşhur tarihçi Yavuz Bahadıroğlu şu eleştiriyi yaptı: “Tarih dersinin müfredattan kaldırılması köksüzleşmeyi hızlandıracaktır (21. 05. 2019).” Halbuki eğitimimizin en temel sorunlarından biri uygulama yetersizliğiydi.

Yeni yapılanmada içerik değişmiyordu, bu yapılanma sadece şekilden ibaretti. En göze batan tarafı, yarı yıl tatiline ilaveten iki ara tatilin daha konulmasıydı, yaz tatili biraz kısaltılıyordu. Bu yöntem uzun süredir Avrupa ülkelerinde uygulanıyordu. Mantiğini da dinî, sosyal ve iklim gerçeklerinden alıyordu; Kurtuluş, Noel, Karnaval, Yumurta bayramları gibi...

ÖNCE İNSANI TANIMALI

DEFALARCA sistem değişikliğine gittiğimiz hâlde eğitimimizin bir türlü sağlıklı bir zemine oturmayışının sebebini hiç

düşündünüz mü? Eğitim insan merkezli bir çalışmadır ve hedefinde yine insan vardır. Hem öğrenen hem de öğretene için durum aynı. Öyleyse önce insanı tanımak zorunluluğu var. İnsanı tanımayan eğitimci olamaz.

Öğrenci bir yarış atı değildir; Allah'ın bir kuludur, tasarımcısı ise Allah (c.c). Yaratılmışların en şerefli yapımış insanı. Her birine farklı cevherler, yetenekler vermiş. Daha yaratılışa verilmiştir bu cevherler. Ancak bunlar ham madde hâlinindedir. Aynen altın ve mücevherlerin bulundukları yerdeki ilk durumları gibi. Onları işlemek liyakatlı öğretmenlerin işidir.

Eğitimcinin işi insana bilgi yüklemek değil, ondaki cevherleri açığa çıkarmaktır; güler yüzle, gönül dilini kullanarak. O zaman çocuğun duygu ve sevgi boyutunu beslemiş olursunuz.

“Eğitiminin işi insana bilgi yüklemek değil, ondaki cevherleri açığa çıkarmaktır.”

Çocuğu insan yetiştirir, kurumlar değil. Okullar eğitimin ambalajı, dıştan görüntüsüdür. Eğitimi çocukta hazine neleri açığa çıkarır, bu hazineyi sabırla işler ve toplumun istifadesine sunar.

Herkes eğitimci olamaz. Sabır ve gönül işidir eğitimcilik, ilgi ve tecrübe ister. Saygı, sevgi, ilgi ve güven atmosferinde yapılır eğitim; öğrenciye kendisinin değerli, yeterli ve güvende olduğunu hissettirerek... Öğrenci ne ile beslenirse o özelliği güçlenir. Sevgi... Korku... Nefis... Önce sevgi cevherini güçlendirmekle başlamalı işe.

ÖĞRETMEN GÜNEŞE BENZER

ÖĞRETMENLİK, dünyanın en önemli mesleğidir. İnsanlığı yoğuran, yetiştiren, Allah'ın verdiği cevherleri işlemeyi bilen insandır öğretmen. Peygamberler de bunu yaptılar. Efendimizin (s.a.v) , “Ben muallim olarak gönderildim.” buyurması sebepsiz değil. Liyakâtli bir öğretmenle öğrencileri arasında zamanla bir “benzeşme” oluşur. Başlangıçta en kaba, canavar ruhlu, insanlığa yabancı olan Mekkelilerin zaman içinde Efendimizle (s.a.v) aralarında bir “benzeşme” oluştuğu gibi.

Öğretmen “güneş” olursa öğrencilerini karanlıktan kurtarır. İster öğretmenler ister anne babalar olsun, nasıl bir hayat yaşıyorlarsa çocuklarına da miras kalacak olan yaşantılarıdır. Niçin doğru, güzel bir örnek olmalıyız?

Hani Akif, öğretmende bulunması gereken dört özelliği anlatır ya: “Muallim”im diyen olmak gerektir imanlı, / Edepli, sonra liyakâtli, sonra vicdanlı. / Bu dördü olmadan olmaz, vazife çünkü büyük.”

Türkiye, eğer toplum yapımızla örtüşen bir eğitim sistemi oluşturmak istiyorsa önce insanı iyi tanımalı, sonra da toplum yapımıza uygun bir öğretmen yetiştirme projesine sahip olmalıdır.

SONUÇ ORTADA DEĞİL Mİ?

TÜRKİYE’DE Millî Eğitim Bakanlığımız çok kere dıştan etkilenecek bir eğitim hizmeti veriyor ama sonuçlar da ortada. Başlangıçta John Devey’in raporlarıyla şekillenen bir eğitim sistemine sahiptik. 1950’den sonra Fulbright Eğitim Anlaşması’nın etki alanına girdi eğitimimiz.

Eğitimimizin hâli içler acısı. En az % 25 öğrencimizin mizacı, yeteneği uzun süre kapalı alanda bulunmaya, öğretmeni dinlemeye, okul şartları içindeki disiplin altına girmeye elverişli değil. Bunu, aldığımız sonuçlardan rahatlıkla görebiliriz. Liseyi bitiren öğrenciler içinde adını yazmayı bilmeyenlerin bulunduğundan haberiniz var mı? Matematikteki dört işlemi bilmeyenlerin sayısı hiç de az değil. Merkezî sistemle yapılan sınav sonuçlarını inceliyorsunuz. Sıfır (0) puan alanların sayısının arttığını göreceksiniz.

Niçin dersiniz? Çünkü eğitim “zorla” yapılmaz, bir gönüllülük işidir. Bu ülkenin başındaki en büyük belalardan biri de 12 yıllık “zorunlu eğitim”dir. İnsan ruhu öylesine hassas ki zorla yaptırdığınız her işe tepki gösteriyor, o konuda “kalıcı bir soğukluk” oluşuyor. Zorla okula getirdiğiniz öğrenci okulda boş durmuyor, ya arkadaşını yoldan çıkarmaya çalışıyor ya da okumak için gelen öğrencilerin ders disiplinini bozuyor. Eğitimin kalitesini düşürme rolü oynuyorlar. Aynı sınıftaki öğrencilerden birinin yapmaya çalıştığını diğerinin bozduğu çalışmaya “eğitim” diyebilir misiniz?

Yapı, “öğretmen”i de dersinden zevk alamaz duruma getiriyor. Sınıfta kalma olmadığı için öğretmenin de kıymet-i harbiyesi yok. Öğretmen ve öğrenci arasındaki saygı ve sevgi bağları hızla aşınıyor. Disiplin anlayışı da gevşemiş durumda. Adeta öğrenci “Beni zorla okula getiriyorsun ama senden de şu tavizleri isterim.” diyor hâl lisaniyla. Bu yapılanın adını “eğitim” koymakla “eğitim” olur mu?

GİRİŞİM RUHU KAYBOLUYOR

BECERİLER geliştirilemediği için öğrencide “girişimcilik” ruhu kayboluyor. Pratiğe dönüştürülemeyen bilgiler “faydasız” hâle geliyor, öğrencinin iş becerme yeteneği gelişmiyor. Yetenekli öğrencilere iş becerme ve girişimcilik ruhu kazandıracak uygulamalı bir yöntem geliştirmeye ihtiyaç var.

Maddecî eğitim, aile içinde yemek yapmasını bilmeyen ya da yemek yapmayıp dıştan satın alma kolaycılığına düşen kızlar hazırlıyor geleceğe. Öğrenciler daha öğrenim sırasında kolay iş, bol para kazandıran bir meslek hayali kuruyorlar. Çalışmadan sınıf geçen öğrenci, emek harcamadan para kazanmayı tabii görüyor.

Anne babasına bile faydalı olamayan öğrenciler var. Tek geçim kaynağı çiftçilik olan bir ailenin liseli kızı arazinin ekim günlerinde bakın ne diyor anne babasına: “Bana güvenip de tarlaları ekmeye kalkmayın!” Peşinen arazide çalışmayacağını hatırlatıyor.

İnsaf, vefakârlık, fedakârlık duyguları kazandıramayan eğitimden ne bekliyorsunuz? Daha da ötesi kitap okumayı bile sevdiremeyen eğitime “eğitim” diyebilir misiniz?

Eğitim “zorla” yapılmaz, bir gönüllülük işidir.

İFSAT PROJESİ LGBT

LGBT meselesi artık bizim mahallenin de meselesi olmuştur. Genelde biz bu tür meseleleri kendi mahallemizin dışında gerçekleşen bir olay olarak görmekteyiz. Hatta bu insanların seküler zeminde ortaya çıktığını, bizde olmaz diyerek hem acımasızca eleştirmekte, hem de dışlamaktayız. Ama artık muhafazakâr ailelerin çocukları arasında da bu şekilde bir yaşam standardını benimseyenler çıkmaya başladı.

Örneğin, bana gelen bir mesajda; muhafazakâr bir gazete- de yıllarca çalışan ama şimdi travesti olan bir LGBT mensu- bu kişiden bahsedildi.

Mesaj şöyle: "Size mesaj olarak atmamın sebebi bir de böyle bir furya var ak partili lgbt'liler falan diye, böyle din- dar eşcinseller, lezbiyenler, travestiler; orucunu tutan, na- mazını kılan, hatta hacca giden insanlar.

Sanki bir proje gibi yaygınlaşıyor gençler arasında da o sosyal fobili gruplarda da bu tiplere denk geldim. Genelde lise, üniversite öğrencisi iken düşüyorlar.

Ne bu tip kafa karışıklıklarını ne de dinlerini bırakabi- liyorlar ve ne de bu pis hasletlerinden vazgeçebiliyorlar. Dininden kopmak istemeyenler bizi ALLAH böyle yarattı ga- yet normal, yaradılışında var deyip kendilerini kandırmaya çalışıyorlar.

Böyle bir inanç şekliyle, dinle ters düştüğünü anlayanlar- dan imanı zayıf olanlar deistleşmiş, ateistleşmiş, din düş- manı olmuşlar.

Fakat bunlardan bir kısmı da yani sağcı - muhafazakâr, din- dar kalanları da gruplaşıyorlar. Bu konuda bile bir siyasi kutuplaşma var. Siyasi bir proje gibi destek var."

İstanbul sözleşmesinin belki de karanlık kalan, gözden irak kalan kör noktası da aslında bu LGBT konusudur. Genelde aile meselesine takıldık ama asıl dünyayı dönüştürmek isteyen güçler, dünyayı cinsiyetsizleştirme ve hatta LGBT

konusunu meşrulaştırma ve onları üçüncü cins diye kabul ettirme projesini hayata geçirmeye çalışmaktadırlar.

Bu projenin hayata geçirilmesi belki de Lut Aleyhisselam'ın kavminin başına gelen afetin bir şekilde tekrar yaşanması- na da yol açacaktır. Çünkü Kur'an kıssalarındaki kavimlerin helak hikâyelerinde her kavmin öne çıkan bir günahı örnek gösterilmekte ve her kavme o günaha nispeten bir helak cezası verilmektedir.

Konuya tekrar dönersek, muhafazakar camianın SEÇİM, GEÇİM VE MEHDİ gibi konular yerine sosyal meselelere odaklanmaları ve bu konularda güç birliği yapıp çözüm üretmeleri gerekir.

Fakat benim bu camiada gördüğüm sıkıntı, yıllarca tartışıl- lıp sonuca ulaştırmayan konuların ısıtılıp ısıtılıp tartışılma- sı ve mesailerin bunlara harcanmasıdır.

Bizim dikkatimizi dağıtıcı ve mesaimizi asıl sorundan uzak- laştırıcı bu konuların bile, özellikle birileri tarafından gün- deme getirildiğini düşünüyorum.

Acilen en azından bazı kişilerin emri bil ma'ruf ve nehyi anil münkeri öne çıkarıcı bir arayışa yönelmeleri gerekir.

Bu konular (LGBT, Aile) ve deizm meseleleri üzerinde zihni efor sarf edilmeli, gençlikle hatta kadın sorunlarıyla ilgi- lenilmelidir.

Bu konuların ana hareket noktası sosyal medya ve ilgi- li STK'lardır. Acilen siyaset, geçim, rant ve sonu gelmeyen tartışmalardan uyanıp asıl konuya yoğunlaşmamız gerekir. Toprak altımızdan kayıyor, zemini kaybediyoruz.

ERGENLİK DÖNEMİNDEN SONRA MAHREMİYET ADABI

Ergenlik döneminden sonra şu 4 yerdeki mahremiyet kurallarını kazandırmaya gayret etmelidir.

Bunlar:

A- Mesken mahremiyeti

B- Beden mahremiyeti

C- Göz mahremiyeti

D- Dil mahremiyeti

Şimdi bu 4 alandan herkesin uyması gereken mahremiyet kurallarını görelim:

A- Mesken mahremiyeti

İnsanların yaşaması için inşa edilen mekanlar, yapım aşamasından itibaren mahremiyete özen gösterilerek yapılırsa; insan, aile ve toplum açısından mahremiyetin korunmasında fayda sağlayacaktır. Meskenlerdeki mahremiyet konusunda şunlara dikkat edilmelidir:

- Avlulu, bahçeli evler tercih edilmeli
- İnsanın kendini rahat hissedeceği ortam
- Kişinin izni olmadan evlere girilmemeli
- Dışardan dinlenmesini, gözetlenmesini engelleyecek güvenlikte olması
- Evlere arkalarından değil, kapılarından girilmeli
- Başkalarının evinin içine gizlice bakılmamalı
- Evlerde kapılar ve pencerelerdeki perdeler kapalı olmalı
- Kendi evi bile olsa, evlere girilirken selam verilmeli
- Misafirliklerde kadınlar ve erkekler ayrı ayrı oturmalı, haremlik-selamlık ilkelerine uyulmalı

B- Beden mahremiyeti

- Hamamlarda, havuz vb. yerlerde erkekler göbük ve diz arasını peştemal vb. şeylerle örtmelidir.
- Kadınlar da karışık girilen yerlerden kesinlikle uzak durmalı, kadın-kadına olan yerlerde de diz ve göbük arasını kapalı bulundurulmalıdır.
- Erkekler, nikah düşen bir kadının tek başlarına bir arada bulunmaları dinimize göre yasaktır. Akraba da olsa aynıdır.
- Kadınların zinaya teşvik mahiyetinde olan her türlü hareket ve süsleri kesinlikle yasaklanmıştır.
- Kadınlara cahiliye devrinde olduğu gibi sokağa çıkıp süs ve endamlarını göstermeleri Ahzab suresi 32. ayette yasaklanmıştır.
- Kadınlar ziynet yerlerini şu on bir sınıf insan dışındaki kişilere karşı setretmelidirler: Kocaları, babaları, kayınpederleri, oğulları, üvey oğulları, kardeşleri, biraderlerinin oğulları (yeğen), kız kardeşlerinin oğulları, Müslüman kadınlar, erkeklili olmayanlar ve küçük çocuklar...

Not: amca ve dayıların zikredilmeyişi, onların baba hükmünde olmalarındandır.

C- Göz mahremiyeti

- Erkeklerin birbirlerinin göbükle diz kapağı arasına bakması ve açması haramdır.
- Kadınların birbirlerinin dizle göbük arasına bakmaları haramdır. Bedenlerinin diğer kısmına bakmaları fitne endişesi varsa caiz değildir. Akraba da olsa fark etmez.
- Erkeğin yabancı (nikahı caiz olan) kadınların el ve yüzleri hariç, bedenlerine bakması caiz değildir. Kadınların da açması caiz değildir.

Ansızın ve istemeyerek olursa derhal gözü çevirmek gerekir.

- Dinimizin, “zaruri haller mahzurları mubah kılar.” ilkesine göre, tedavi, hastalık gibi nedenlerle bir erkek yabancı kadına bakabilir.
- Kadının da yabancı erkeğe bakması konusunda; fitne korkusu olmadığı zaman ve mecliste, karşı karşıya ve kasıtlı olarak bakmaları şartıyla ihtiyaç anında caizdir.
- Birbirlerine mahrem olanların durumu Nur suresi 31. ayette açıklanmıştır.

D- Dil mahremiyeti

Kelam Allah'ın sıfatı ve kulların da emanetidir. Onu doğru kullanmak gerekir. Bu konuda dikkat edilecek hususlar şunlardır:

- Başkalarının yanında kaba, argo, müstehcen sözlerden sakınılmalı
- Ağızlardan kötü sözler değil, güzel sözler çıkmalı
- Özellikle kadınlar yabancı erkeklerle konuşurken; lüzumsuz, kırarak, incelterek, gönlüne başka şeyleri hatırlatacak şekilde konuşma yapmamaya dikkat etmeli
- Sır saklamaya özen gösterilmeli, onu ifşa edecek şekilde hareket edilmemeli
- Mahrem konuşmalara kulak kabartılmamalı
- Dedikodu, gıybet hastalığından titizlikle kaçınılmalı
- Kırıcı konuşarak muhabata eziyet edilmemeli.

Burada belirtilen mahremiyet kuralları Kur'an ve Sünnetin bizlere gösterdiği hususlardır. Uyulduğunda kişi zarar görmez, zarar vermez, yanlış anlaşılır. Aile ve toplum fesattan kurtulur.

OKULLAR AÇILIRKEN, SORUNLAR HALEN ÇÖZÜM BEKLİYOR

MEB'in Mülakatlarını Birçok Açıdan Adil ve Etik Bulmuyoruz

Milli Eğitim Bakanlığının öğretmen ve yönetici seçimi için yaptığı mülakatlarda ilgili Şuurlu Öğretmenler Derneği - ÖĞ-DER ERZURUM Başkanı Abdullah İKİNCİ Derneği Mülakat ile ilgili görüşlerini açıkladı. İKİNCİ'nin açıklaması şöyle:

Bakan beyin basındaki eğitime dair konuşmaları eğitimciler olarak herkesi heyecanlandırıyor. Ancak illerde öğretmen ilk atama ve yönetici seçimi için yapılan mülakat şekli, işin ciddiyeti, sorulan sorular ve verilen puanlar sonuçların ilanı şekli 2023 Eğitim vizyonuna ve bakan beyin gösterdiği duruşa uygun düşmüyor kanısındayız.

Görülüyor ki söylemlerle eylemler örtüşmüyor.

Hem deniliyor ki alınan puanların altında ve üstünde puan verilmeyecek hem de düşük puanların olduğunu sosyal medyada çokça görüyoruz. Düşük puan verildiyse kesin yüksek puanda verilmiştir... Şüphesi de eğitimciler arasında maalesef yaygın.

Mülakat soruları idareci seçiminin

ruhuyla örtüşmüyor. Mülakat şekli adil ve etik değil. Sonuçlar tartışmalı ve şaibeli. Hakkaniyete uygun değil. Düşük puanlar veya yüksek puanlar varsa bakan beyin sınav puanı olacak dediği halde neden farklı puanlar var veya neden düşük ve yüksek puanlar var?

Yazılı sınav liyakati ölçmek için yeterli mi bu tartışılır. Lakin bu mülakat kesinlikle ve kesinlikle liyakat kriterlerini baz almıyor. Sınav en iyi müdürü seçtiği için değil herkese eşit ve adil yarışma şansı verdiği için tercih edilir. Mülakat adaleti ve hakkaniyeti bu şekli ile engelliyor.

Mülakat bu şekli ile kesinlikle devam etmemeli. Eğer hakkıyla seçim yapılmayacaksa bu tiyatro niye? Eğitimcilere günlerce yaşatılan bu eziyet niye?

Sınav sonuçları bazı illerde çarşaf bir şekilde kamuoyuna açıklandığı halde birçok il mülakat sonuçlarını gizleme yolunu seçiyor. Bu durum şüpheleri artırıp, adalet duygusunu ve güveni maalesef zedeliyor.

Yönetici atama için tercih yapılacak kim neye göre nereye tercih yapacak? Hep muamma.

100 yıllık Maarif Teşkilatı hep böyle muammalarla ve sorunlarla mı yönetilecek?

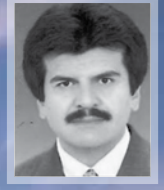
Kim dur diyecek uygulamalardaki keyfiliğe, kapalılığa ve haksızlığa?

Kim hakim kılacak şeffaflığı ve adaleti diye akıl ve izan sahibi eğitimciler olarak soruyoruz!

Yanlış hesap bağdattan döner hesabı uygulamadaki birçok yanlışla da mahkemelerden döneceğe benziyor. Liyakati esas alacağız derken liyakatli seçim, adil atama böyle mi olur? Diye soruyoruz.

Bakan beyin "Kabenin anahtarı örneği" pek uygulanmış görünmüyor.

Biz eğitimcilere bakanlığın kulak vermesini, hakkaniyeti, adaleti ve şeffaflığı zedeleyecek uygulamalardan vaz geçilmesini, sonuçların çarşaf bir şekilde MEB'in il Müdürlüklerinin internet sayfalarında gösterilmesini, yaz aylarında boşalan yönetici kadroların tamamının yönetici ilk atamaya açılmasını bekliyoruz. "

“İSTANBUL SÖZLEŞMESİ” DEĞİL, “VEDA HUTBESİ!”

“Bir şeyin şuyuu vukuundan beterdır.” kaidesi terkedilerek İstanbul Sözleşmesi o denli konuşuldu ki...

“Dünyada hak, suç ve suçlularla ilgili başka kaynak yok!” noktasına gelindi.

“Reklamın kötüsü olmaz”dı.

İstanbul Sözleşmesi, içine ustaca giydirilmiş birkaç maddeyle amacına çoktan ulaşmıştı.

Aklı sıra “Özel bir izleme mekanizması” kuruyor;

“cinsel yönelim”i güvence altına alıyor;

“kışelerden arındırılmış (!) toplumsal cinsiyet rolleri...”nin

“resmi müfredat içerisine ve eğitimin her seviyesine eklenmesi için gerekli adımları atar.”ı maharetle ve pişkinlikle savunuyor.

Hızını alamıyor...

“... mahkemeler, kolluk kuvvetleri, Tüm devlet kurumları ve sivil toplum kuruluşları... Etkin işbirliği için uygun mekanizmaların mevcudiyetini sağlamak üzere gerekli hukuki veya diğer tedbirleri alır” deniyor.

İşgal ordularının bile yapamayacağı bir operasyonla durumdan vazife çıkarak, **de facto** uyguluyor.

Yuvaları dağıtıp kocaları evden öteleyen, 6 ay / 1 sene yaklaştırmayan,

Sokakları, yapayalnız / çaresiz çocuklar ordusuna çeviren,

“Kadının beyanı esas”la suistimale kapı aralayan, lgbt’yi özendirip Etcep’i süsleyen, sinsiliği aşık paçavrayı tartışmak abesle iştigalden öte değil!

.....

Çünkü senin ruh haritanda, çözülmemiş sorun, şifa bulmamış hastalık yok!

14 asırdır serlevha olan Veda Hutbesi, insanlık onurunu göklere çıkarıyor.

Nasıl oldu da evren, çağlar / mekanlarüstü özgürlük çağrısından mahrum kaldı?

Hıfı'l fudul kalfalık, Veda Hutbesi ustalık eseri idi.

Çile ile yoğrulan mübarek ömrün final konuşmasıydı Veda Hutbesi! 124 bin er, can kulağı ile kalp gözü ile çağırının çağırısına dikkat kesilmişti:

“Hamd Allah’a mahsustur!” sen de kim-sin ey jenosid artığı Avrupa Konseyi?

“O’na hamdeder, O’ndan yardım dileriz!” senden değil!

“Bu şehriniz nasıl mübarek bir şehir ise, canlarınız, mallarınız, namuslarınız da öyle mukaddestir,

her türlü tecavüzden korunmuştur.” “elinden / dilinden emin” sadıkların kaidesiydi.

“Sakin benden sonra eski sapıklıklara dönmeyiniz...”

Bedenlerin ve ruhların kaynaşması **“Kitap”** ile mümkündü.

Lut Kavmi’nin azgınlığı hız kesmemiş, Sicilya’dan İstanbul Sözleşmesi’ne... Fethin başkentine, Ulubatlı’nın burçlara bayrak astığı yerden girmiş; Hasan, bir kez daha can evinden vurulmuştu.

Taş kesilen sapkınlığın izdüşümü, yüzyıllık evanjelist niyeti **“cinsel yönelim”** maskesiyle kapatacağını sanmış, istişaresiz idareci de imzayı basmıştı.

Gaflet /dalalet / hıyanet ehli ise, merak edip sormamıştı bile: “Bu neyin nesi?”

“Ey insanlar!

Muhakkak ki şeytan, şu toprağınızda kendisine tapınmaktan tamamen ümidini kesmiştir.

Fakat siz bunun dışında ufak tefek işlerinizde ona uyarsanız, bu da onu memnun edecektir.” feraseti bugünü işaret etmişti.

“Ey insanlar!

Kadınların haklarını gözetmenizi ve bu hususta Allah’tan korkmanızı tavsiye ederim.” ebed müddet çağırısı, Tek İlah’a yönelişin adıydı.

“Siz kadınları Allah’ın emaneti olarak aldınız. Onların namusunu kendinize Allah’ın emriyle helal kıldınız.” şaşmaz tera-

**“Aile “A” ile başlar.
“A” yıkılırsa, “ile”den
eser kalmaz.**

zisi, huzurun habercisiydi.

Aile hukuku, fırsat düşkünü Vatikan / Telaviv ortaklığına havale edilemezdi.

“Sizin kadınlar üzerinde hakkınız, kadınların da sizin üzerinizde hakkı vardır.”

pozitif / negatif ayrımcılık değil, yetki / sorumluluk düzleminde adil bir dengeydi.

“Sizin kadınlar üzerindeki hakkınız, ya-tağınızı hiç kimseye çiğnetmemeleri, hoşlanmadığınız kimseleri izniniz olmadıkça evlerinize almamalıdır.” inanan /

inanmayan her insanın gıpta edeceği şah belgeydi.

“Eğer gelmesine müsaade etmediğiniz bir kimseyi evinize alırlarsa, Allah, onları yataklarında yalnız bırakmanıza ve bu işten sakındırmanıza izin vermiştir.”

Yuvanın kurtuluş reçetesi idi.

“Kadınların da sizin üzerinizdeki hakları, meşru örf / adete göre yiyecek ve giyeceklerini temin etmenizdir.”

Sözün bittiği yerd.

Hiçbir ahlak ölçüsü, çoluk çocuk sahibini, on yıl önceki reşit olmayan(!) nikahından dolayı sofradan kaldırıp kodese yol-lamazdı.

Meğer “taşları bağlamışlar, köpekleri salmışlar”dı.

Muhafazakâr adalet(!) kimi kimden muhafaza ediyordu?

Aile “A” ile başlar.

“A” yıkılırsa, “ile”den eser kalmaz.

ANNE/BABA - ÖĞRENCİ İLİŞKİSİ

Öğrenme ve öğretmede herke-
se görev düşmektedir. Eğitim
sadece eğitimcilerin çabalarıyla
sonuç alınacak bir alan değildir.
Dünya klasmanında; gelişmiş, geliş-
mekte olan veya gelişmemiş ülkeler
tanımlaması yapılmaktadır. Gelişmiş
kabul edilen ülkelere ve topluluklara
baktığımız zaman her alandaki para-
metreleri bir emeği, bir yüksek çabayı
ifade etmektedir.

Asr-ı Saadet toplumuna bir baka-
lım. İnsanlar paylaşma noktasında
öyle düzeyler yakalamışlar ki bu gün
edebiyatı dahi zihinleri zorlamakta-
dır. Oysa bugün paylaşma olgusunun
günümüzdeki karşılığı sadece sosyal
medya yazışmalarıdır. Ama ne var ki
bu paylaşımların da insan ve top-
lum gelişimine katkısını kanıtlayan

bir bulgu tespit edilememiştir. Bugün
dünyaya hâkim olan kapitalist/ em-
peryalist sistemin insanlara sunduğu
ışılmalı gelecekte; sadece bireysellik, aç
gözlülük, doyumsuzluk, hak tanımaz-
lık, ayrımcılık, güç sarhoşluğu, gücü
çıkarı doğrultusunda vahşice kullan-
ma ve yok sayma vaat etmektedir.

Gelişme, gelişmişlik nitelemesi ya-
pılabilmesi için hem bireysel hem
de toplumsal anlamda; sosyal geliş-
mişlik, ekonomik gelişmişlik, ahlaki
gelişmişlik, çevre duyarlılığı, kültürel
gelişmişlik, siyasal gelişmişlik alan-
larındaki gelişmişlikten söz ediyor ol-
mamız gerekir. Mesela sadece tekno-
lojik gelişmeyle gelişmişlik nitelemesi
yapmak zordur. Ancak sanayi ve tek-
noloji alanındaki gelişmelerle uyum-
lu olmak büyük bir inovasyon ve arge

gerektirdiği için diğer potansiyel geli-
şim alanlarına katkısı yadsınmamalı-
dır. Dünyanın farklı milletleri teknoloji
ve sanayi alanında çok ileri seviyeleri
yakalamış olabilirler. Ancak bu top-
luluklar; özellikle ahlak anlamında
tam bir çöküşü yaşamaktadırlar. Bu
durum toplumsal gelişmişliğin yeni-
den irdelenmesini zorunlu kılmakta-
dır. Nasıl ki gelişmiş birey dediğimiz
zaman bireyi tüm yönleriyle bir bütün
olarak değerlendirmiş oluyorsak, top-
lumun gelişmişliği de bütünsel olarak
değerlendirilmelidir. Bu işlevin yeri-
ne getirilmesinde eğitimin fonksiyo-
nel sorumluluğu belirleyicidir. Çünkü
davranışı değiştirmek, belki dünya-
nın en zor işlerinden birisidir. Ancak
bu zorluğun üstesinden gelecek olan
yine eğitimdir. O halde eğitimin bir
bütün olarak; sistemiyle, müfredatıyla

**" Anne/babaların,
çocuklar ve ergenler
için birincil
model oldukları
unutulmamalıdır."**

la, eğitimcileriyle evrensel ilkelerle yapılandırılması kaçınılmazdır. Eğitim; formel olarak, okullarda, yapılandırılmış ortamlarda, öğretmenler eşliğinde verilmektedir. Bu alan eğitimin formel yanını ifade etmektedir. Ailenin, çocuğun gelişimine katacağı katma değer ise informal eğitim olarak nitelendirilir. Bu alanda en önemli gösterge anne/babanın tutum ve davranışlarıdır. Okulda öğretmenlerin tutum ve davranışları öğrencinin gelişimi üzerinde ne kadar katkı yapıyorsa, okul dışı yaşantısında anne babanın etkisi de en az o kadardır. Anne/babaların ve diğer yetişkinlerin çocuğun gelişimi üzerinde akademik bir katkı yapmaları beklenmez. Ancak çocuğun yakın çevresiyle kurmuş olduğu sağlıklı ilişki sayesinde ortaya çıkan güven ortamının, psikososyal gelişmeye olduğu kadar, akademik gelişmeye de katkısı bilinmektedir. Bu güven ortamının oluşmasında ve geliştirilmesinde anne/babanın tartışmasız sorumluluğu vardır. Bu sorumluluk aşamalarını şöyle sıralayabiliriz:

1. Kabul ve saygı: Bireyin (öğrenci) kendisini değerli hissetmesi, akademik ve psikososyal başarısında belirleyici etkiye sahiptir. Birey mevcut haliyle kabul görürse, ancak kendisini değerli hissedebilir. Bu durumda hem olumsuz davranışlarını değiştirmesi kolaylaşabilir hem de çevresiyle daha güçlü ilişkiler kurabilir.

2. Birlikte karar alma: Sağlıklı işbirliği yapabilmenin belki de birinci şartıdır; birlikte karar alma... Özellikle ergenlerin pratik zekâlarına çok zaman ihti-

yaç duyarız. Ancak ergenlerin gelişim dönemlerine ilişkin ön yargıların ortadan kaldırılması gerekir. Bireyi tanımada gelişim dönemi özelliklerini bilmek çok önemlidir. Özellikle kritik geçiş dönemlerinin anne/ babalar ve öğretmenlerce biliniyor olması gerekir. 0-6 yaş grubunda çocuk çevresiyle ilişki kurarken, hangi gelişim aşamalarını gerçekleştirir? 5-7 yaş okula başlangıç çağındaki çocuğun gelişim evreleri nelerdir? 10-20 yaş arası ergenlik dönemi gelişim özellikleri nelerdir? Bu gelişim alanları ve evreleri yetişkinlerce detaylı bir şekilde bilinmelidir. Çocuklarla ve ergenlerle yaşanan ve çözümden uzak çatışmaların temel sebebi, bu gelişim alanlarına olan hâkimiyetin sınırlı olmasıdır. Yetişkinlerin bu alana hâkim olmaları beraberinde özellikle ergenlere güven duygusunu pekiştirecektir. Karşılıklı güven duyulan ortamın oluşması, tarafların birlikte doğru karar almasını kolaylaştırabilir.

3. Adalet: Adaletin her alanda sağlanması erk sahibi birey ve kurumların birincil görevidir. Birey kendisinin bir haksızlığa uğramadığına tam kanaat getirmelidir. "Adalet Mülkün Temelidir." (Hz. Ömer) Bu adil olma vasfı bilâ istisna her alanı kapsamalıdır. Mesela devletin sunduğu eğitim fırsatlarından her birey eşit bir şekilde faydalanmalıdır. Temel ilkesinden hareketle bu temel kaidenin alanda uygulanma imkanı bulması, eğitimcilerin vicdani sorumluluğudur. Nasıl ki bu alanda eğitimcilerden ayırım yapmamaları, herhangi bir gerekçeyle fırsatların paylaşımında pozitif veya negatif ayrımcılık yapmamaları beklenirse; anne/babalardan da kardeşler arasında ayrımcılığa, gerekçesi ne olursa olsun, sıfır tolerans davranışı beklenir. Anne/babanın çocuklara karşı sağladığı adaletin düzeyi; çocuklarla kuracağı ilişkinin düzeyini doğrudan etkileyebilir.

4. Yüreklendirme/ Destekleme: Çocuklarla ve ergenlerle ilişki kurarken atılan bütün adımların destekleme niteliğinde olması gerekir. Bu olumlu veya olumsuz her davranışın desteklenmesi gerektiği sonucunu

doğurmamalıdır. Olumlu davranışların desteklenmesi; bu davranışın kalıcı hale gelmesini sağlayacağı gibi başka olumlu davranışları genellenmesi de beklenebilir. Asıl önemli olanın olumsuz bir davranış sergilendiği zaman anne/ babaların tutumlarının ne olacağıdır. İnsanların zaman zaman olumsuz davranışlar sergilemeleri var oluşlarıyla, dünya ve ahiret ilişkileriyle doğrudan alakalıdır. Çünkü olumlu ve olumsuz davranışların hem dünyada ve hem de ahirette bir karşılığının olacağı bilinir. Buradan hareketle; çocuklarda ve ergenlerde görülebilen olumsuz davranışların, olumlu davranışa dönüştürülmesi yetişkinlerce amaç edilmelidir. Bu durumda olumsuz davranışa ilişkin yapıcı değerlendirmeler yapılırken, çocuk ya da ergenle olan ilişkinin sürmesinin sağlanması temel görev olmalıdır. Olumsuz davranışlara ilişkin değerlendirmeler yapılırken bu değerlendirmelerin davranışla sınırlı kalması; yani bireyin kişiliği ile ilişkilendirilmemesi hayati bir öneme sahiptir. Olumsuz kişilik nitelmesi yapmak, olumsuz davranışın değiştirilmesi bir yana bu tutumun daha da direnç kazanmasını sağlayabilir.

Sonuç: Anne/babaların, çocuklar ve ergenler için birincil model oldukları unutulmamalıdır. Söylemler ve talimatlar can sıkıcı hal alarak karşı tutumun gerekçesi haline getirilebilir. Oysa ortak anlayış birliği içerisinde alınan kararlar ve ayrıca yetişkinlerce uygulanmış davranışlar çok daha etkin öğretici olabilirler.

HAKİKAT

Hakikat gerçeklik demektir. Gerçeklik, "göreceli gerçeklik" ve "mutlak gerçeklik" olarak ikiye ayrılır.

Herkesin bir hakikati vardır. Bir olayı, bir nesneyi ya da olguyu analiz ederken herkes bulunduğu pencereden bakarak o meselenin değerlendirmesini yapar. O değerlendirme de sahibinin hakikatidir. Bu hakikat görecelidir. Bana göre, sana göre, ona göre hakikat, göreceli (izafi) hakikattir.

Örneğin Ankara'nın konumunu değerlendirmek için kuzey, güney, doğu ve batı olmak üzere dört yönden noktalar tayin edelim. Her bir noktaya bir kişiyi konumlandırıalım. "Ankara nerede duruyor?" sorusunu soralım. Kuzeyde duran kişiye göre Ankara, güneyde, güneydekine göre kuzeydedir. Doğudakine göre batıda ve batıdakine göre doğudadır. Peki hangisi doğru söylüyor? Dördü de doğru söylüyor çünkü dördünün de bulundukları yerden bakınca dediklerinin doğru olduğu ortaya çıkıyor.

Bir de şöyle bakalım. Ankara ve bu dört kişi sabit dururken Ankara'yı konumlandırmak için Ankara'ya uzaydan bakıldığında hareket hâlinde olduklarını görürüz. Dolayısıyla herkes bulunduğu yerden olayları, olguları, nesneleri, eşyaları ve evreni değerlendirirken farklı sonuçların çıkması doğaldır.

Günlük tartışmalarda bu göreceli hakikat dikkate alınarak değerlendirilirse birçok gerginliğin önüne geçilmiş olur.

Hakikatin ilmelyakin, aynelyakin ve hakkalyakin olmak üzere üç basamağı vardır. İlmelyakin, bilimsel gerçekliktir. Örneğin coğrafya dersinde öğretmenin harita üzerinde Van Gölü'nü anlattığını varsayalım. Van Gölü'nün varlığını ve bulunduğu yeri bilimsel olarak anlatması bir bilimsel gerçekliktir. Bu bilimsel gerçekliğe ilmelyakin denir.

Aynelyakin ilmelyakin seviyesine nazaran bir adım ileridedir, görsel gerçekliktir. İlmelyakin olarak anlatılan Van Gölü'nün bizzat görülmesi, varlığının ve yerinin kanıtlanması düzeyi görsel gerçeklik demek olan aynelyakindir.

Hakkalyakin ise aynelyakinden de bir adım daha ileridedir ve mutlak gerçeklik demektir. Aynı örnek üzerinden gidersek görsel olarak kanıtlanan Van Gölü'nün içine girerek, yüzerek ya da dokunarak varlığının kanıtlanması demektir.

Hakikatin bu üç basamağı, olayları, olguları, eşyayı ve evreni bilimsel olarak anlamamıza yardımcı olan çok önemli aşamalardır. Hakikat ise bir bütündür, parçalanamaz; parçalanmış hakikat, hakikat değildir ve de hakikatin bileşenleri tek başına

hakikati temsil edemez.

Hakikatimiz küp olsun. Küp 6 yüzeyi, 8 köşesi ve 12 ayrıtı olan bir cisimdir. Küpü 6 yüzey olarak ayrıştırdığımızda artık küp olmaktan çıkar. Küp hacmi temsil ederken yüzeyler de birer düzlem olarak alanı temsil eder. Yüzeyler, küp hakikatinin birer bileşeni olarak artık tanımlanabilirler. Yüzeyler, küp hakikatini temsil edemezler.

İnsanları kategorik olarak analiz ettiğimizde üç grupta değerlendirmemiz mümkündür. Bu üç kategorik yapı, eskilerin tabiriyle "akval", "afal" ve "ahval"dır.

Akval üzere olan kişiler ilim sahipleridir, âlimlerdir. Olayları, olguları, eşyayı ve evreni ilmelyakin, yani bilimsel gerçeklik perspektifiyle değerlendirirler. Afal üzere olan kişiler irfan sahipleridir. ariflerdir. Olayları, olguları, eşyayı ve evreni aynelyakin, yani görsel gerçeklik perspektifiyle değerlendirirler. Ahval üzere olan kişiler hikmet sahipleridir, hâkimlerdir. Olayları, olguları, eşyayı ve evreni hakkalyakin, yani mutlak gerçeklik perspektifiyle değerlendirirler.

Hakikat, bütünsel olarak ve bağlamından koparılmadan çok boyutlu bir yaklaşımla anlatılırsa insanların bunu kabul etmemesi düşünülemez. Bütün insanlığın aradığı hakikat, bu yapıdaki hakikattir.

YA LİYAKAT SİSTEMİNİ YENİDEN İNŞA EDERİZ, YA DA KIYAMETİMİZİ BEKLERİZ.

LİYAKATİN ESAS ALINMADIĞI SİSTEMİN ADALETİ OLAMAZ.

Belediyeler dâhil olmak üzere kamu kurum ve kuruluşlarında yapılan atamalarda emanet, liyakat, ehliyet ve adalet gibi ulvi değerlerin yerini partizanlık, yandaşlık, çıkarıcılık, kayırmacılık gibi kriterlerin alması son yılların en çok tartışılan konularının başında gelmektedir.

Günümüzde diplomalar, yeterlilik anlamına gelen ehliyetin göstergesi olarak kabul edilmektedir. Ancak diploma sahibi olmak, aynı zamanda liyakatli olmak anlamına gelmez. Liyakat; kişinin bilgi, görgü, kültür, tecrübe, performans, fiziksel konum gibi değerlerin yanında; kişinin aldığı eğitimin, kazandığı iş deneyiminin yapacağı işe dayanak oluşturması gibi kriterlerin emsallerine göre daha uygunluk taşımasıdır.

Emanet ise işin gerçek sahibi tarafından, geçici bir süre için bir başkasının hizmetine sunulan değerler manzumesidir. Buna göre hayat, akıl, sağlık, nimet, servet, evlat, devlet, iktidar, yönetim gibi; bireyin, toplumun, devletin uhdesine tevdi edilen her şey bir ema-

nettir. Mutlak anlamda kul, yeryüzünde Allah'ın halifesi olarak kendisine verilen nimetlerin emanetçisidir. Diğer taraftan idareciler, yöneticiler, işverenler veya işçiler uhdelere verilen işlerin emanetçileridir.

Niyetimiz devlet kurumlarına ait yönetim işlerinin liyakat sahibi kimselere verilmesi veya verilmemesi durumunda, toplumun bütün kademelerinin sosyal, siyasal, ekonomik, milli, manevi ve ahlaki açıdan nasıl etkileneceğini irdelemek suretiyle, emaneti ehline vermemenin vahameti konusunda dikkat çekmektir.

Kamuda ve özel sektörde hizmet üretiminin tartışıldığı günümüzde, işi bile teslim etmeme en temel sorunların başında gelmektedir. Gerek işe alımlarda gerekse görevde yükselmelerde adalet mekanizmasının askıya alındığı; politik, çıkarıcı ve kayırmacı anlayışın liyakatin yerine geçtiği, bilinen bir gerçektir. Oysaki hizmet alanlarının nitelik ve nicelik olarak sürekli değiştiği, sanayileşmenin devasa geliştiği ve şehirleşmenin yaygınlaştığı çağımızda bilişim ve teknolojik alanda devletlerin dünya ölçeğinde başarılı

olabilmesi, evrensel kurallar içeren liyakat sisteminin hayata geçirilmesi ile mümkündür. Liyakat sistemi yani işi ehline verme olayı rasyonel işleyen bürokrasi çarkını yandaşlığa ve kayırmacılığa karşı koruyucu bir kalkandır. Çünkü liyakat sisteminin en önemli özelliği adama göre işi değil, işe göre adamı esas alan bir sistem olmasıdır. Adaletin tesisi liyakatin esas alınmasıyla sağlanabilir. Liyakati olmayan bir sistemin adaleti yoktur. Çünkü liyakat objektif kriterlere dayandığı için, aynı zamanda "adaletin" tesisi ve istikrarın devamlılığı anlamına gelmektedir. Sübjektif olan bir kriterle dayanmayan kayırmacı sistemde; genel menfaatin yerini ferdi menfaat, adaletin yerini zulüm, istikrarın yerini istikrarsızlık, üretimin yerini de üretimsizlik almaktadır. İşe göre adam seçilmediği için tecrübe, bilgi ve beceri gibi değerler dışlanmakta; liyakat devre dışı kaldığı için de adaletsizlik kurumsallaşmaktadır.

Kamu görevlilerinin seçiminde: "Her Türk Kamu hizmetlerine girme hakkına sahiptir. Hizmete alınmada görevin gerektirdiği niteliklerden başka hiçbir ayırım gözetilemez." hükmü ile 1982

Anayasasının 70'inci maddesinde liyakat sistemine uyulması öngörülmüş ise de, vizyon açıklamaları ve istikbale matuf hedefler belirlense de; uygulama ne yazık ki söz konusu hüküm ve hedeflere uygun yapılmamaktadır.

EMANETİ EHLİNE VERMEK İHTİYARİ BİR SORUMLULUK DEĞİL, VİCDANİ VE DİNİ BİR ZORUNLULUKTUR.

Sosyal hukuk devletinin yaşatıldığı yönetimlerin temel özelliği hizmeti vatandaşına eşit sunmasıdır. Bu durum vatandaşın devletine güvenmesinin temel şartıdır. Gelişmiş batı ülkelerinde kayırmacı sistem yerine, işin ehline verilmesine önem verildiği için; halk devletine, devlet halkına güvenmektedir. Kayırmacı sistemin uygulandığı ülkemizde aynı iktidara mensup bakanlık ve üst düzey bürokrat değişikliklerinde bile, devlet mekanizmasında büyük kısımların yaşandığı, yandaşlara ve politik çevrelere yer açmak için deneyim ve liyakat sahibi çok sayıda bürokrat hizmet dışına itildiği için vatandaş ile yönetim, amir ile memur, işçi ile işveren arasında güven bunalımı yaşanmaktadır.

Sorun, daha işe alımda liyakatin yerini siyasi kayırmacılık, hemşericilik, eş, dost, akraba, bölgecilik gibi subjektif değerler almakta; uygulama, görevde yükselme ve üst görev için kurumlar arası geçişle devam ettirilmektedir.

Diğer taraftan devlet kademelerinde yüksek ücret skalasının uygulandığı yağlı kurumlar oluşturulmakta, yandaş kamu çalışanlarının yağlı kurumlara geçebilmeleri için torpil müessesesi çalıştırılmaktadır. Para, makam, şöhret düşkünü bazı kamu çalışanları, yağlı kurumlara "kapak atabilmek" için politikacıların ve etkin bürokratların çevresinde pervane gibi dönmektedir.

Bu yüzden İslam dini emanetin ehline verilmesi konusunda son derece hassas davranmıştır. Toplum içinde temayüz etmiş ilim, ahlak, liyakat, ehliyet, dirayet, basiret ve şahsiyet sahibi olanların devlet kademelerinde değer-

lendirilmesini ihtiyari bir sorumluluk değil, dini ve vicdani bir zorunluluk olarak görmüştür.

ALLAH İŞİN EHLİNE TESLİM EDİLMESİNİ EMREDİYOR.

Kutsal kitabımız Kur'an-ı Kerim'de yöneticilik ve diğer işlerin Allah tarafından insanlara verilen bir emanet olduğu, emanetin kullanımında adaletin göz önünde bulundurulması ve emanetin ehil olanlara verilmesi konusunda kesin hüküm ortaya koymuştur. Nitekim ayette; "Şüphesiz Allah, emanetleri ehline (sahiplerine) teslim etmenizi ve insanlar arasında hükmettiğinizde adaletle hükmetmenizi emreder. Bununla Allah, size ne güzel öğüt veriyor. Doğrusu Allah, işitendir, görendir." (Nisa 58) buyrulmuştur.

Ebu Hüreyre'den (r.a) rivayet edildiğine göre; kıyametin ne zaman kopacağına dair bir soru üzerine Peygamber (s.a.v) buyurdu ki: "Emanet kaybedilince kıyameti bekleyin" Ashap: "Emanet nasıl kaybolur Yâ Resûlallah?" diye sordular. Peygamber (s.a.v): "İşler ehil olmayanlara teslim edilince" diye cevaplamıştır. Hadisi şerifte; işlerin ehil olanlara teslim edilmediğinde meydana gelebilecek tehlikenin büyüklüğüne dikkat çekilmiştir. "Emanet kaybedilince kıyameti bekleyin" sözü özellikle inanan insanlar için çok önemli bir uyarı olarak kabul edilmeli, emanetin ehillere verilmeyip, ulufe gibi dağıtılması ise emanete hıyanet olarak algılanmalıdır.

Özellikle idarenin yandaşlara peşkeş çekilmemesi ve ehil olanlara tevdi edilmesi konusunda Peygamber (s.a.v)'in uygulamaları son derece yol göstericidir. Nitekim Peygamber (s.a.v)'in "Şu gök kubbenin altında ve yeryüzünün üstünde Ebu Zer'den daha doğru sözlü kim olabilir?" dediği, ashtan Ebu Zer'in: "Ey Allah'ın Resulü beni vali tayin eder misin?" şeklindeki talebi üzerine Peygamberimizin; "Ey Eba Zer! Sen zayıfsın. İstedığın idarecilik ise büyük bir emanettir. Bu emaneti ehil olarak alan ve üzerine düşeni yapanlar müstesna, kıyamet gününde bir

"Anayasasının 70'inci maddesinde liyakat sistemine uyulması öngörülmüş ise de, ; uygulama ne yazık ki söz konusu hüküm ve hedeflere uygun yapılmamaktadır. "

rezillik ve pişmanlıktır." sözü adama göre iş değil, işe göre adam kuralının işletildiğinin ispatıdır.

"VALLAHİ BİZ, İŞE TALİP OLANI VEYA VAZİFE HIRSI BULUNANI YÖNETİCİ YAPMIYORUZ!"

Diğer tarafta ashtan Ebu Musa El-Eş'ari'nin anlattığı şu diyalog da son derece yol göstericidir. Amcam oğullarının ikisi ile Hz. Muhammed'in (s.a.v) huzuruna gitmiştik. Onlardan biri: "Ya Resulallah! İdaresini Cenabı Hakk'ın sana verdiği vazifelerden birine bizi âmir tayin etseniz!" dedi. Öteki de benzer bir şey söyledi. Bunun üzerine; peygamber (s.a.v) "Vallahi biz, talip olanı veya vazife hırsı bulunanı yönetici yapmıyoruz!" şeklinde cevap vermiştir. Bu diyalog hem yöneticiler, hem de yönetim talebinde bulunanlar için son derece dikkate alınması gereken bir husustur.

Elbette herkesin sorumluluktan kaçması, halkın işlerini yüzüstü bırakması, doğru bir yaklaşım tarzı olamaz. Kendisine bir vazife teklif edilen kimse, eğer kendi liyakatinden eminse ve etrafında kendisinden daha ehil birisi de yoksa teklifi kabul etmesi takdire şayan bir davranıştır. Bu suretle görevinde ve yaşantısında ilmi, ahlakı, basireti, feraseti, dirayeti, kabiliyeti ve kişiliği ile örneklik teşkil edenlerin taltif ve takdir edilmesinin önü açılmış; dalkavukların, fırsat düşkünlerinin de önü kesilmiş olacaktır.

Makam ve mevkilerin liyakat ve ehli-

yet esasına göre verilmesi noktasında değerlerimizi besleyen en önemli referans kaynaklarından biri de; Hz. Muhammed (s.a.v) tarafından Kâbe gibi kutsal bir mekanın hizmet işlerinin, Müslüman olmamasına rağmen Osman bin Talha'ya teslim edilmesi olayıdır ki; liyakat sahibi olup fakat Müslüman olmayan kişi, işin ehli olmayan Müslüman'a tercih edilmiştir. Bu da gerçek liyakat sahibi olanların inandıkları dine bakılmaksızın değerlendirilmesinin gerektiğini ortaya koymaktadır.

H. Ali'nin (r.a.) "Sakın insanın kötüsü ile iyisini eşit tutma. Çünkü bu eşitlik iyileri iyilikten soğutur. Kötülerin de fenalığa meylini devam ettirir." sözünden anlaşıldığı üzere, her konuda olduğu gibi özellikle yönetim işlerinde ehil olanların ehil olmayanlara tercih edilmesi; iyiliklere erişmenin yolunu açacak, kötülükler erişmenin önünü kesecek olması açısından son derece önemlidir.

Osmanlı'da kölelerin dahi devletin en önemli makamlarına gelebildiği din, dil, ırk ve sınıf ayrımı gözetmeksizin, işin ehline verildiği tarihi bir gerçekliktir. Ermeniler, Rum asıllılar, yabancı unsurlar kendi devletlerini kurana veya kendileri ayrılana kadar, Osmanlı Devleti'nin değişik kademelerinde görev alabilmişlerdir. Osmanlı bu yüzden 600 yıl ayakta kalabilmiştir.

İki bin yıllık Roma imparatorluğu bile başka ülkelerden memur, uzman, yönetici transfer etmiş, liyakati esas alarak iki bin yıl yaşamayı başarmıştır. Yine günümüzde ABD dinini, dilini, siyasi görüşünü, ırkını önemsemeden liyakat sahibi insanları dünyanın her yerinden toplayıp ülkesine hizmet ettirmeyi öncelemiş dünyanın süper

gücü olma özelliğini kazanmıştır.

Fatih Sultan Mehmet Han'ın İstanbul'un fethinde kilit rol oynayan "Şâhî" adlı muazzam topların dökümcüsü Macar asıllı Urban'ı krallara yakışır bir şekilde karşılayıp, ona iltifatlar yağdırması Fatih'in liyakate verdiği önemin göstergesidir.

LİYAKAT SİSTEMİNİ ZAAFA UĞRATAN ETKENLERİN EN TEHLİKELİSİ YAĞCILIK VE DALKAVUKLUKTUR.

Dücan Cündioğlu "Osmanlı'nın yükseliş döneminde liyakat, duraklama ve çöküş döneminde sadakat esastır" der. Ancak burada kullanılan sadakat kelimesi, işe sadakat değil, kendilerine tanınan bir imkânın devamını sağlamak için yönetimi elinde tutan otoritenin haklı haksız, doğru yanlış her istekleri-

" Sakın insanın kötüsü ile iyisini eşit tutma. Çünkü bu eşitlik iyileri iyilikten soğutur. Kötülerin de fenalığa meylini devam ettirir."

ne boyun eğmez ki; bunlara sadık denmeyip, halk arasında yağcı ve dalkavuk denir. Çıkarıcılık, kayırmacılık ve partizancılık kadar emanet, liyakat ve adalet sistemini zaafa uğratan etkenlerden daha tehlikelisi yağcılık ve dalkavukluktur.

Her dönemde toplumun tolere edebileceği derecede az çok yalakaların ve yalakalıktan hoşlanan bir kitlenin varlığı bilinen bir gerçektir. Ancak yalakaların toplum içinde ve devlet otoriteleri yanında kabul görmesi ve bu

durumun ciddi bir şekilde salgın haline gelmiş olması, o toplumda tehlike çanları çalmaya çoktan başlamış demektir.

Yalakalık; iftira, yalancılık, yağcılık, dalkavukluk, riyakarlık, adaletsizlik, liyakatsizlik gibi insanın onur ve haysiyetini ayaklar altına alan tüm kötü hasetleri içinde barındıran bir kelimedir. Bir toplumda yalakalık tavan yaptıkça, ahlaki erozyon ve manevi tahribat da o derece irtifa kaybetmektedir.

Yalakalar toplum içinde onurlu insanlara göre farklı özelliklere sahiptirler. Her devrin ve dönemin adamıdır. Kolay makas değiştirirler. Haklının değil gücünün yanında yer alırlar. Dün ak dediklerine bugün kara derler. Gözlerini şöhret hırsı bürümüş, gönüllerini makam ve mevki hırsı kaplamıştır. Çıkarları için en yakın dostlarını ve yol arkadaşlarını yanında satarlar. Ayakkabı mağazası gibi kendilerinde her çeşit numara bulunur. Sevgilerinin ve arkadaşlıklarının ömrü çıkarlarının ömrüne kadardır.

Hep yüzlerini gösterir, astarlarını göstermezler. Kendilerini oldukları gibi değil, nasıl olunması gerekiyorsa öyle göstermekte son derece mahirdirler. Rakip gördüklerine, ya da yerlerine göz diktiklerine pusu kurarlar ve arkadan vururlar. Zayıfın üstüne basıp, gücünün önünde takla atarlar. Bunların istidat, kabiliyet, liyakat ve ehliyet sahibi oldukları şüphelidir. Fakat şahsiyet sahibi olmadıklarında asla şüphe yoktur.

DALKAVUKLUK DÜNYALIK ELDE ETMEK İÇİN İNANÇ DEĞERLERİNDEN VAZGEÇMEKTİR.

Normal zamanlarda onları tanımak zordur. Söylemde sureti haktan gö-

rünüp, eylemde ahlaki ve manevi kuralları tanımazlar. Her şeyi kendi lehlerine döndürmek için her yolu kendilerine mubah sayarlar. Çıkar dengeleri değişkendir. Güç ve otorite ibresine göre sürekli yön değiştirirler. Otoritenin zaafa uğradığını gördükleri anda gemiyi ilk önce onlar terk ederler. Hiçbir otorite ile asla ters düşmezler. Otorite değiştikçe gelen otoriteye göre vaziyet alırlar. Çünkü onlar makam ve mevkilerin çalışmakla ve hak etmekle değil, yalakalık, dalkavukluk ve riyakârlık enstrümanlarını kullanmakla elde edebileceklerine inanırlar. Yalakalık, dalkavukluk her toplum için büyük bir sorundur. Sorun sadece yalakaların yalakalık yapması da değildir. Sorun; yalakaların yalakalığınan hoşlanan, güçlü görünmekten, parmakla gösterilmekten zevk alan otoritelerin var olmasındadır.

Yalakalık taşıdığı süfli değerler sebebiyle dinimizde de haram sayılmıştır. Kalem Suresini 9. ayetinde; "Onlar arzu

ettiler ki sen yumuşak davranasın da kendileri de yumuşaklık göstere-sinler." buyrulmuştur. Ayette geçen;"tüdhinü, yüdhinüne" kelimelerinin aslı "Dehn"den türemiş olup Türkçe karşılığı; Allah'ı unutup, kullara kul olan yağcılık veya dalkavukluk yapan anlamına gelmektedir. Böyle yapana "müdahin" böyle hareket etmeye de "Müdahene" denilmiştir. Müdahene basit menfaatler elde etmek için otoritenin hoşuna gideceği davranışlara, Allah'ın hoşlanmayacağı söz ve hareketleri katmaktır. Başka bir ifade ile temel inanç ve ilkelere ödün vermek, sahte davranışlar sergilemektir. Dünyalık menfaat elde etmek için inanç değerlerinden vazgeçmektir.

YA EMANETİ EHLİNE VERİR LİYAKAT SİSTEMİNİ YENİDEN İNŞA EDERİZ. YA DA KIYAMETİMİZİ BEKLERİZ.

Kamu kurumlarında ve özel sektörde liyakat ve adalete riayet edilmesi sosyal hukuk devletinin tesisi için, çalış-

ma ve sosyal barışın sağlanmasının temel şartıdır.

Zira; liyakat sisteminin yok sayıldığı ülkelerde; bilim, fikir, kültür ve sanat, spor, siyaset erbabı dışlanır; adalet as-kiya alınır, zulüm kurumsallaşır böylece çalışma barışı bozulur. Ekonomiden, eğitime, sanattan, ticarete her alanda üretim toplumundan tüketim toplu-muna doğru hızla yol alınmaya başlar. Kriterler işe göre değil adama göre belirlenir. Çifte standart olağan hale gelir. Servet ve yönetim işleri eş, dost, akraba ve siyasi yandaşlar arasında ulufe gibi dağıtılır. İnsanlar amaçlarına ulaşmak için çalışarak hakkı olanı elde etme yerine, çalışmadan hakkı olmayana sahip olma yollarını aramaya başlar. Sonuçta düzen bozulur.

Böyle bir türbülânstan çıkmanın tek yolu vardır: emaneti ehline verip, adalete dayalı bir sistem inşa etmek ya da bozuk düzenin çarkları arasında kaybolup gitmek.

ESTETİĞİN EĞİTİMDEKİ ÖNEMİ

"Andolsun, biz insanoğlunu şerefli kıldık. Onları karada ve denizde taşıdık. Kendilerini en güzel ve temiz şeylerden rızıklandırdık ve onları yarattıklarımızın birçoğundan üstün kıldık."¹

Yaratılmışların en üstünü olan insan, elbette en iyi ve en güzel hizmete layık olan bir varlıktır. Onun için de her türlü müspet, iyi, hayırlı ve güzel donanımına sahip olması gereken insan eğitilesi en ayrıcalıklı eşref-i mahlukattır. Buna mukabil eğitilmeyip de söz ve fiillerinin estetikten uzak olması hâlinde ise yaratılmışların en vahşisi olabilme özelliği taşır.

Yüce Allah Kur'an-ı Kerim'de "Biz insanı ahsen-i takvîm suretinde yarattık."² buyurmaktadır. Ayette geçen "ahsen" en güzel anlamındadır. "Takvîm" ise doğrultmak, değer vermek, nizam koymak anlamında olup ruh ve beden dengeli bir şekilde olmasını ve insanın dünya ve kâinat ile uyum içinde bulunmasını ifade etmektedir. Yaratılış bakımından insanın en mükemmel bir fitrata sahip olduğunu ifade etmektedir.

¹ İsra suresi, 70

² Tîn suresi, 4

Peygamber (s.a.v.) efendimizin, "Din, güzel ahlakıdır"³, "Sizin imanca en güzeliniz, ahlakça en güzel olanınızdır."⁴, "Güler yüzle selam veren, sadaka verenin sevabına kavuşur."⁵ ve benzeri birçok hadis-i şeriflerinde de estetik ve güzelliğin davranış boyutu insanlara telkin ve tavsiye edilmiştir.

"İnsanlara güzel söz söyleyin."⁶ ayetinde güzel söze yüce Allah "hüsn" demiştir. "Onlar sözleri dinlerler ve en güzeline uyarlar."⁷ ayetinde de hüsn kelimesiyle aynı kökten gelen "ahsen" kelimesi geçer.

Yüce Allah insanları en güzel şekilde yarattığı gibi insanlardan da düşünce, hissiyat, davranış ve ortaya koydukları eser olarak estetik ve güzellik istemektedir. Zira kâinat, "ahsenü'l-hâlikîn" (yaratıcıların en güzeli) olan Allah'ın sanatıdır ki kâinatta bambaşka bir güzellik, zarafet, ahenk, düzen, ölçü, zevk ve özgünlük bulunmaktadır.

İnsanlarda bulunan estetik ve güzellik davranışlara, düşün-

³ Gazali, İhya, III, 50

⁴ Buhârî, Edeb:38

⁵ İbn Ebi Dünya

⁶ Bakara suresi, 38

⁷ Zümer suresi, 18

celere ve eserlere sahip olmaları yaratılıştaki kendilerine verilmiş potansiyel ve kabiliyet fitridir. Ancak bu potansiyel ve kabiliyet açığa çıkarılmaya, güçlendirilmeye ve desteklenmeye ihtiyaç duyar. Aksi takdirde birçok olumsuz etken ve şartlara maruz kalması hâlinde körelip yok olabileceği gibi bilakis kaba, hoyrat ve çirkin neticelere de yol açabilir. Bu yüzden çocukların eğitilip yetiştirilmelerinde verilmesi gereken duygu, düşünce, hissiyat ve davranışlar büyük önem taşımaktadır.

Genel manada eğitim, bir insanın duygusal, bedensel, zihinsel olarak sahip olduğu yeteneklerini belirlenen amaç doğrultusunda geliştirmesidir. Bilgi kazanmak, davranışlarını geliştirmek yolunda atılan adımların hepsi eğitimin kapsamında yer almaktadır. İsteyerek ve kasıtlı olarak değişimler geçirmek eğitimin bir parçası olarak tanımlanmaktadır ki Arapçası ve Türkçemizde de kullanıldığı hâliyle bunun karşılığı "terbiye"dir.

Estetik ise ana çizgilerinin ötesinde daha ince çizgilerin çekici güzelliğinden oluşan ve bunu sanata, nezakete, zarafete ve oldukça nezih bir vafsa bağlı olarak kazanılan şeyler şeklinde belirtilir. Sanatı çağrıştıran estetik, insanın dış dünyaya gösterdiği, "güzel" ve "çirkin" sözcükleriyle dile gelen tepkileriyle ilgilidir.

Kelam ilminde "husun-kubuh", felsefede ise "güzel-çirkin" olarak değerlendiren estetik, öteden beri üzerinde kafa yorulan bir konudur. Güzelliğin, çoğu zaman kusurları gizleyen bir örtü olması ve güzel olanın aynı zamanda daha iyi, daha başarılı, daha güçlü, daha kaliteli olarak algılanması hasebiyle cazip edici bir yönü vardır.

İslam âlimlerine göre dinin emrettiği şeyin güzel, yasakladığının ise çirkin olduğunda ittifak etmişlerdir. Ancak "Güzellik ve çirkinlik işlenen fiilin bizatihi kendisinde mi mevcuttur yoksa dinin onu yasaklaması ya da emretmesi sebebiyle midir? Aklın bunu tespit etmesi mümkün müdür? Akıl bunu tespit edebiliyorsa bu tespit her fiil için geçerli midir?" gibi konularda âlimler arasında ihtilaf vardır.

Güzellik ve çirkinlik dört bölümde özetlenebilir:

1. Kemal sıfatlara güzel, noksan sıfatlara çirkin denir. Mesela ilim güzel, cehalet çirkindir.

2. Maksada uygun olanı güzel, olmayana çirkin denir. Adalet güzel, zulme çirkin denmesi gibi.
3. İnsan tabiatına uygun olan güzel, olmayanın çirkin kabul edilmesi. Buna göre tatlı güzel, acı çirkindir.
4. Dünyada övgüye, ahirette mükafata sebep olan şey güzel, bunun aksine dünyada yerilmeye, ahirette cezaya sebep olan şey de çirkindir.

İlk üç kısımdaki güzellik ve çirkinlik akıl ile bilinebilir. Burada İslam âlimleri arasında ittifak vardır. Dördüncü maddede belirtilen güzellik ve çirkinlik, dinî açıklamalar olmadan acaba sırf akılla bilinebilir mi?

"Estetik eğitim, çoğunlukla birlikte alındığı sanatın tanımlayıcı bir özelliği olarak görülür. Görsel algılama çocuğun diğer duyuşsal, bilişsel becerilerine göre etkili olanıdır. Renk, çizgi, biçim, şekil, oran, uyum, simetri gibi özellikleri sayesinde çocukların haz alması sağlanır."

Bunun cevabını almak için şu temel hususların bilinmesi lazımdır: Yüce Allah'ın emrettiği her şey güzel, yasakladığı şeyler ise çirkindir ki bunda ittifak vardır.

Güzellik, simetri ve orantılarla izah edilebilse de görecelidir ancak estetik kelimesini sadece güzel-çirkin bağlamında ele almak doğru olmayabilir. Çünkü güzellik sübjektif iken estetik, objektif kriterleri olan bir disiplindir. Bunun için de denilmiştir ki güzellik görecelidir ama estetik evrenseldir.

Konu başlığımız itibarıyla eğitimde estetik yönünü ele aldığımıza göre eğitim sistemimizde evrensel düzeyde ne gibi güzellikler meydana getirilebiliriz, diye üzerinde durmamız gerekir.

"Eğitimle insanlığın estetik deneyimlerini ilerletmek, derinleştirmek, düzene koymak bir nevi sanattır. Sanat, ince görüşlü ve duygulu insanların estetik deneyimlerini, herkesin "genel iyiliği"ne dönüştürmektedir. Sanat, insanın kendi kişisel yaşam deneyiminin sınırlılığı dolayısıyla yaşayamayacağı gerçeği, estetik olarak yaşayabilmesi imkânı oluşturmaktadır. İnsanoğlunun estetik deneyimlerini amaçlı yoldan düzene koyarak, insanların "estetik bakış"ını derinleştirip inceltir, çünkü sanatçı, yani özel olarak gelişmiş bir güzellik, çirkinlik, yücelik, bayağılık, trajiklik, komiklik duygusu olan bir insan hayatta bulup ortaya çıkardığı, görmek

istediği hayattan aldığı bir şeyi bütün dünyaya paylaştırmaktadır."

Estetik eğitim, çoğunlukla birlikte alındığı sanatın tanımlayıcı bir özelliği olarak görülür. Görsel algılama çocuğun diğer duyuşsal, bilişsel becerilerine göre en etkili olanıdır. Renk, çizgi, biçim, şekil, oran, uyum, simetri gibi özellikleri sayesinde çocukların haz alması sağlanır.

Dewey, tüm öğretim programına uygulanan "sanat odaklı bir öğretim programı"nın olmasının gerekliliğini belirtmiştir.

Eğitim, öğreten insanla öğrenen insan arasındaki bir ilişki ile ortaya çıkar. Taklitteki semboller algılanan nesnelerin ve durumların benzerleri olduğu için bu semboller, kavrayışı hızlandırmak ve ruhu anlatılanların kabulüne hazır hâle getirmek için kullanışlı bir araçtır.

İbn Rüşd, insanların var olan şeylerin orijinal şekillerine bakmaktan değil renklerle tasvirinden zevk alındığına vurgu yapar. Estetik eğitimde bireysel özgürlük olduğu için çocuğun kişisel ve anlatımsal değerleri gelişir. Çocuk estetik faaliyetlere bedensel eylemlerinin de katıldığı süreç içerisinde kendisini ifade edebilme imkânı kazanır.

Steiner, insanı vücut, ruh ve candan oluşan üç katmanlı varlık olarak tanımlamıştır ve çocuk gelişiminin her biri yaklaşık olarak 7 sene süren üç dönemindeki bu üç unsuru ele alınması gerektiğini belirtmiştir. Doğduktan 7 yaşına kadar olan küçük çocuklar, estetik gelişim için en önemli ve zengin dönem olan ilk gelişim evresindedirler. Ayrıca estetik eğitimde etkili olan dokunma, yaşam, hareket, denge, koku alma, tat alma, görme, ısı, duyma, düşünme, konuşma ve benlik gibi on iki duygunun var olduğunu ve önemini belirtmiştir.

Kültür ve çevrenin insanın estetik beğeni düzeyi üzerinde etkisi olmakla birlikte, eğitim ve öğretimle kazandırılanlar daha da fazla tesirlidir. Bu nedenle eğitim öğretim kurumlarımızdaki fiziksel yapıdan tutun da idarecilerden ve öğretmenlerden, öğrencilere kadar güzelliğin, zarafetin, itidalin, görseelliğin, simetriğin, uyum ve insicamın yansımalarını azami derecede önemsemeli ve ona göre hazırlanan müfredat ekseninde talim (öğretim) ve terbiye (eğitim) yapılma-

lıdır. Aksine kaba saba, argo ifadelerin, küfürlü ve hakaret içerikli sözcük ve cümlelerin havada uçuştığı mekânlara dönüşmesi kaçınılmazdır.

Gazali'ye göre okul, çocuğun kalbine öğrenim yoluyla "iyi insanlara karşı sevgi ve muhabbet tohumunun ekildiği yerdir."⁸ Çocuklarımızın konumuzla ilgili istikamette yetiştiren (öğretmen) ve yetiştirilen (öğrenci) bağlamında İmamı Gazali'den bazı altın sözler aktarabiliriz.

"Kısaca öğreticinin uyması gereken bazı hususlar:

Öğrenciye karşı şefkatli davranıp güzel nasihatlerde bulunmak, kötülüklerden alıkoymak, aşağılamamak, bildikleriyle amil hareketleriyle örnek olmak, kendi kabiliyeti nispetinde hitap etmek, alanı olmayan ilimleri kötülememek ve öğrenciden herhangi bir mükafat beklememek.

Kısaca öğrencinin uyması gereken bazı estetik davranışlar:

Kötü ahlaktan temizlenmek ve uzak durmak, lüzumsuz işlerden kurtulup kendini ilme adanmak, öğütleri dinlemek, kibirlenmemek, belli bir alanı tercih etmek, her ilimden güzel olanı alarak ve bütün gücünü ilimlerin en geçerli olanı ahiret ilmine bağlamak, ilimlerin en yücesinin Allah'a ulaştırarak ilimler olduğunu bilmek ve iyi ile güzel olanı tercih edip Hakk'ın rızasına ulaşmak."⁹

Bunlara ilaveten "eğitim sisteminin ve idarecilerin de yetenekleri ve olumlu yönleri ortaya çıkarmak, eşit muamelede bulunmak, istişare etmek, sözlü ve fiili şiddete başvurmamak, tatlı sert bir anlayış sergilemek, kurumun çıkarlarını gözetmek, başarıyı ödüllendirmek, dinlemeden haksız infazlarda bulunmamak, güler yüzlü ve açık sözlü olmak ve istikrarlı davranmak"¹⁰ suretiyle gereken katkıyı sunmaları elzemdir.

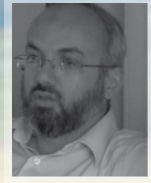
Ezcümle öğretmen, öğrenci ve sistem uygulayıcıları yani bu konuda ilgili herkes üzerine düşeni yaptığı takdirde maksat hasıl olacaktır diye düşünüyoruz.

8 Gazali, İhyâ, C. III, S. 166

9 Gazali, İhya, C.I, S. 125-135

10 Karaç, C. (2012). Milliyet blog. Nisan 9, 2017 tarihinde blog.milliyet.com.tr/iyi-bir-insan-ya-da-iyi-bir-yonetici-nasil-ol-mali/Blog/?BlogNo=378039 adresinden alındı) (Daha geniş malumat için Bak; Eğitimde Estetiğin Gerekliliği ve Oluşumu Üzerine Bir İnceleme, Nurcan ÖZBAL, Prof. Dr. İsmail AYDOĞAN)

MEKTUBUNUZ VAR

Sayın Veli!

Evlat sahibi olmak rabbimizin lütfettiği nimetlerin şüphesiz ki en güzellerinden olmakla beraber, bizlere birer emanet tevdi etmesidir. Bu münasebetle onları dünyaya getirmek velisi olmak gibi en mühim vazifeyi üzerimize yüklemektedir. Yüce önderimiz, sevgili peygamberimiz (S.A.V) “Her doğan (tertemiz bir) fitrat üzere doğar. Sonra onu anne-babası; ya Yahudileştirir, ya Hristiyanlaştırır, ya da Mecusileştirir” buyurarak bu emaneti taşımanın, veli olmanın ne büyük mesuliyet yüklediğini haber vermektedir. Dolayısıyla çocuk, ailesinin aynasıdır ve aynasıdır.

Veli olarak vazifemizi doğru yaptığımız takdirde rabbimizin emanetine sahip çıkmış hem kendimiz, hem de evlatlarımızın dünya-ahiret saadetine ulaşmalarına bir vesile bulmuş olacağız demektir. Ancak sözlerimin hemen başında şunu da belirtmek isterim ki; öğretmen olarak bizim de mesuliyetiminizin sizden az olmadığını farkındayız.

Ancak çocuklarınızın yetişmesinde

veli-öğretmen görev ve rollerimiz arasında benzerlikten çok, farklılıklar bulunduğunun bilinmesini isterim. Bizler fitratta var olan, çocuğun kalıtsal olarak sahip olduğu, özden gelen cevheri işleyebiliriz. Hiçbir balığa uçmayı, hiçbir ağaca yürümeyi öğretmeye; kavak ağacından kapı, pencere yapmaya muktedir değiliz. Yani bizim maharetimiz sizin çocuklarınızdaki cevher ne ise ancak onu işlemekten ibarettir. Ancak hepimizin de, kötü bir öğretmenin en kaliteli insan malzemesini helake sürükleyebileceği ihtimalini göz ardı etmememiz gerekir.

Toplumsal hemen her kesiminde; inandığı dini değerlerinden habersiz, dini vecibelerini bilmeyen ve uygulamayan, hayatın gerçeklerinden habersiz, yaşamayı eğlenmekten ibaret zanneden; coğrafyamızda meydana gelen zulüm, katliam ve tecavüzleri film tadında izleyen; duygusuz, vefasız, acımasız, bencil, empati kuramayan, amaçsız, kişiliksiz, kadirşinaslık bilmeyen, kural tanımayan, büyüğünü küçüğünü bilmeyen, tarih şuurundan mahrum, yokluğa ve en ufak sıkıntıya

katlanamayan, insanlarla ünsiyet sağlayamayan, sevinçli ve kızgın anlarında duygularını kontrol edemeyen, kültürsüz, misyonsuz, okumayan, paylaşımcı olmayan, infak kültüründen uzak, insanlara kendi isteklerini yerine getirdikleri kadar değer vermeyi adamlık zanneden, vatan sevgisinden dem vuran ama o vatanın tabiatını çevresini kirletmekten hicap duymayan, yaratılmışlara şefkatten nasiplenmemiş, merhamet taşımayan bir nesil geldiği şikayetleri ayyuka çıkıyor. Bunun bir başka anlamı da; vatan topraklarımızı işgal edemeyen emperyalistler, kafalarımızı işgal edip ruhumuzun esir alınmasına başlıyorlar demektir.

Sayın Veli!

Günümüzde milletler arasındaki hâkimiyet ve üstünlük yarışı artık silahlardan daha çok kültür ile yapılmaktadır. Başka bir deyişle coğrafi işgallerin ve ekonomik sömürgelerin temelleri kültürler yoluyla, önce zihinlerin işgal edilip ruhların esir alınmasıyla atılıyor. Tarih boyunca, millet olarak bizim davamız; bize lütfedilen alanda

konforlu yaşamak değil, Hakk'a teslim olmak olmuştur. Bu sebeple bizim yegâne derdimiz; vizyonu ve misyonu haçlı Batı'nın Anglosakson kültürüne hamallık etmek olan bir sistemde, çocuklarımızın kalbine neyi, nasıl koya-cağımız olmalıdır.

Öğrencilerimizin elbette bizlerden daha yetenekli, bizlerden daha ufku aydın olmalarını istiyoruz. Onların, Rabbine yürekten inanmış, O'nun aşkıyla yanan, her engeli aşan, ilme-fenne çalışan, alını secdeye varan, milletine hor bakmayan faziletli, bilgili, imanlı, gücünü Hak'tan alan, yalnız Hakka kul olan, tefekküre dalan, bir nesil olmalarını istiyoruz. Dindar, vatansever, gerçekçi, doğruya susamış, yürekli, yüksek ahlaklı, üstün karakterli, vatanına ve milletinin tarih boyunca uğruna can verdiği değerlerine sevdalı, bilgili ve şuurlu ateşten geçmiş, çelikleşmiş, inşa ruhu taşıyan, verimli ve yapıcı, yerinde susan, yerinde konuşan, öteye inanmış, tarihin gidişini değiştirecek, insanlığın geleceğini kurtaracak nesil olmasını istiyoruz. Şunu hiçbir zaman unutmamalıyız ki; her bir öğrencimizin bu manada herhangi bir alanda ulaştığı başarıdan, nail olduğu muvaffakiyetten; ebeveynlerinden sonra en çok mutlu olacak kimse-ler biz öğretmenleriz.

Sayın Veli!

Sizlerin, bizim ve çocuklarınızın bunu başarabilmemiz için, izninizle naçizane bazı tavsiye ve hatırlatmalarda bulunmak istiyorum:

Çocuğunuzla şeffaf bir iletişim içinde bulunun. Onun her zaman güvенеbileceği yegâne dost olduğunuzu hissettirin ancak büsbütün de arkadaş gibi olmayın. Anne-baba olduğunuzu belli edecek bir resmiyet koyun ama bunu yaparken de aranızda duvarlar örmeyin.

Çocuğunun hayata küsmesini istemeyenler, aile içi tartışmalardan, kavga ve şiddetten kesinlikle uzak kalmalıdır. Mutsuz ailelerin çocukları, mutlu olmazlar.

Konuşmalarınızda ve davranışlarınızda her şeyden önce güzel, ölçülü ve tutarlı örnek olun. Yersiz konuşma ve nezaket kurallarına riayetsizlikten dikkatle sakının. Kendi iyiliklerinizi veya başkalarının yanlışlarını anlatırken abartılardan kaçın. Çocuğunuzun yanında dedikodu anlamına gelecek şeyler konuşmayın. Akrabalarınızı, komşularınızı ve diğer tanıdıklarınızı çekıştirmeyin ki, çocuğunuzun hem size hem de diğer insanlara olan güveni sarsılmasın. Dün dedikodusunu yaptığınız biri evinize geldiğinde, çocuğunuzun ona saygılı davranıp elini öpmesini nasıl isteyebilirsiniz?

Çocuklarımız elbette çocukluğunu yaşamalı. Eğlemek ve oyun oynamak en doğal ihtiyaç olsa da her bir oyun ve işin zamanı ve yerini doğru planlamak gerekir. Onların teknolojiyi iyi kullanmaları güzel bir şey olabilir ama kesinlikle teknolojiyle avutmamalıyız. İzleyecekleri çizgi film ve filmlerde son derece dikkatli ve seçici olun. Gerçeğe dayanmayan, hayal mahsulü film ve özellikle dizilerden uzak tutun. Zira pek çok bilinçaltı sübliminal mesajlar bu filmlerle verilmektedir.

Çocuğunuzun arkadaş seçiminde hata yapmaması için gereken tedbirleri önceden alın. Kimlerle arkadaş olunur, kimlerle olunmaz. Bir arkadaşta olması gereken vasıflar nelerdir? Bunları iyi öğretin. Kötü arkadaş edinmesin diye daha okula başlamadan ellerine tablet ve akıllı telefon vererek de akran iletişimini yok etmeyin. Ailenizin ya da çocuğumuzun her anını sosyal medyada paylaşarak mahremiyet duygusunu yok etmeyin ki arsız olmasınlar.

Paylaşmayı öğretin ki, bencil olmasınlar. Evrendeki tüm varlıklar arasındaki muhteşem düzenin paylaşma üzerine kurulu olduğunu anlatın, infak kültürümüzü öğretin. Hayatın yokluk, sıkıntı, acı vb. gerçekleri olduğunu da öğretin ki; hiçbir nimetin sonsuz olmadığını, dolayısıyla israftan kaçınmak gerektiğini anlasınlar. Kul hakkı yemenin ya da herhangi bir şekilde ihlal etmenin,

“Çocuğunuzun iyi bir öğrenci olması büyük ölçüde size bağlıdır.”

başkasının elindekilere göz dikmenin ne aşağılık bir davranış olduğunu kafalarına ve kalplerine nakşedin, haramı ve helali iyi öğretin ki kanaatkâr olsunlar.

Örf, adet, gelenek ve göreneklerimizden yeniden hayat bulması için kaliteli aile sohbetleri yapmak çok büyük önem arz etmektedir. Çocuklarınızı ilmi mülhazaların, faydalı mütalaaların yapıldığı konuşmalar yapılıyor ise büyüklerin meclisinde bulunmaya teşvik edin ki; saygıyı, sevgiyi hatta birbirlerine karşı hitap etme usulünü böyle ortamlarda öğrensinler. Şayet gündelik, malayani konuşmalar yapıldığı ortam ise uzak tutmaya gayret edin ki, büyüklerinin yanlışlarını doğru zannedip örnek almasınlar.

Kuralsızlık her zaman ve her yerde kargaşayı, problemleri ve çözümsüzlüğü; çözümsüzlük de hırçınlığı doğurur. Evde, okulda veya başka mekânlarda hatta yolda yürürken bile her yerde uyulması gereken bir takım kurallar olduğunu öğretiniz. Çocuğunuza programlı çalışmayı öğretiniz. Rabbimiz günümüzü programlamak gerektiğini beş vakit namazla ve diğer vakitli ibadetlerle öğretmiştir. Bu şuuru aşılayın. Okulda devlet mallarına zarar vermenin, temiz kullanmamanın en ağır kul hakkı olduğu gibi vatan sevgisiyle bağdaşmadığını zihnine iyice yerleştiriniz. Misafirlığe gittiğinizde ev sahibinin bir takım eşyalarına zarar vermesine, rahatsızlık verecek davranışlarda bulunmasına mani olunuz ki; sizin ahlakınızı

zin ona yansıması parıldasın.

Çocuklarımıza önem vermek; onların üzerine titremek, bir dediklerini iki etmemek, her istediklerini yapmak ya da yapmalarına izin vermek değildir. Her istediğini alarak kendinizi onun buyruklarını yapmak zorunda olan köle konumuna düşürmeyin. İlgili veli olmak demek on beş yaşına gelmiş bir çocuğun halen pantolonunu annesinin giydirmesi, ayakkabısını annesinin bağlaması demek değildir.

Onlar hakkında önemli kararlar alırken, kendileriyle istişare ederek, onun sizin yanınızdaki kıymetini gösterin. Yanlış karar vermeye meyilli buluyorsanız, dayatmada bulunarak değil, fikir teatisi yaparak doğruya yönlendirin.

Eğitim-öğretimde ödül ve ceza elbette önemlidir. Ancak tüm başarılarını ödüllendirirseniz sevinçlerini yok eder, doyumsuz bir canavara dönüştürür, zamanla onu tatmin edecek ödül bulamaz hale gelirsiniz.

Bırakın bazen üzülsünler ki, empati duyguları gelişsin. Her düştüklerinde koşup ellerinden tutup kaldırmayın. Bir müddet olsun çaresizlik içinde sıklınsınlar ki, hayal güçleri ve problem çözme becerileri gelişsin. Her işi onların adına siz yapmaya kalkışmayın ki, özgüvenleri gelişsin. Çocuğun yanında okulu ve öğretmeleri çeğiştirip öğretmene saygılarını yok etmeyin.

Kendi hayallerinizi çocuklarınızda gerçekleştirmeye çalışmayın. Ya da geçmişte kendiniz yapamadığınız, içinde ukde olarak kalmış cahilane nefsanî işleri çocuklarınızın yapmasını teşvik etmeyin ki, kötülükler çoğalmasın.

Harçlığından biriktirip kitap almayı öğretin ki, ders kitabı dışında hiç kitap okumamış diplomalı cahillerden olmasınlar. Entelektüel birikimleri olacak diye de çocuklarınıza sadece batı klasiklerini okutarak, batı kültürünün taşeronu yapmayın. Öncelikli olarak kendi tarihini kültürünü öğrenmeye ve yaşamaya teşvik edin.

Sürekli ders çalışmaya zorlamak yerine, öğrenme arzusu ve heyecanı oluşturmaya gayret edin ki, öğrenmenin ne kadar asil bir eylem olduğunu anlasın. Çocuğunuza diğer odaya geçip ders çalışmasını, ödev yapmasını emrederken siz oturup televizyon seyredeceğinize ya da akıllı telefonunuzla sosyal medya dedikodularıyla meşgul olacağınıza; siz de bir gazete, dergi ya da kitap okuyun ki sözlerinizle eylemlerinizi uyumlu olsun.

Okumadan, ders çalışmadan söz edince adeta “Allah canımı alıyor” diyen bir çocuğu lise ya da üniversite bitirmeye zorlamak hiç şüphesiz hem o çocuğa, hem öğretmene, hem de okulu ve arkadaşlarına yapılan en büyük kötülüktür. Önüne geleni okutmak, önüne geleni sürükleyip selden farksızdır. Okuma heyecanı olmayan bir çocuğun zekâ özüllü olmadığını bilmek gerekir. Vasıflı adamlar sadece okullarda yetişmez. İlim teşvik edilir ama zorla okutulmaz. Bunun yerine kabiliyet ve istidadına göre çocuğa bir meslek öğretmek en doğru çözüm olacaktır. Okulda ve sporda başarılı olan çocukları yarış atı gibi okuldan kulübe, kulüpten kursa, kurstan, özel derse koşuşturarak aile ve akrabalık bağlarını yok edip asosyal hale getirmeyiniz.

Çocuklarınıza güven duymanız elbette ki tabii bir durumdur. Ancak öğretmeni aleyhinde herhangi bir bilgiyi size ulaştırdığında, saygı ve nezaket kuralları çerçevesinde çocuğunuzun söylediklerinin doğruluğunu mutlaka araştırın.

Sayın Veli!

Çocuğunuzun öğretmenlerini anlamak için empati yapın. Mesela: durup dururken yüksek sesle garip-acayip sesler çıkartıp bağırın; ayakkabı izlerini, oynadıkları topun desenini duvarlara çıkartın; evinizdeki dolaplara, masalara, mobilyalara sivri bir aletle sevgililerine duydukları aşkı, takımlarına olan sevgiyi kazıyan; yedikleri her şeyin kabuklarını, artıklarını, ambalajla-

rını, içtiklerinin kutularını gelişigüzel yerlere atan; şişelerini ortaya kıran, yedikleri ekmek, bisküvi, tost vb. artıklarını pencerelerin önlerine dolduran; sizlere veya kardeşlerine kızdıklarında istedikleri küfürleri-hakaretleri birtakım yerlere yazan; girdikleri her odanın ışıklarını, kullandıkları lavabo ve tuvaletlerin musluklarını açık bırakan; evinizdeki cihazlara yumruk, tekme vs. atan-bozan, odaların kapılarını ayak-kabılarıyla tekmeleyen, hatta biri içeriden, diğeri dışarıdan kapıları çekiştirip menteşelerinden söken, kollarını kıran çok değil, beş-on tane çocukla gün boyu meşgul olmak durumunda kalsanız ne kadar tahammüllü kalabilirsiniz?

“Benim çocuğum bunları yapmaz.” deyip işin içinden sıyrılıp kaçmak, sorumluluk şuurunda bir ebeveynin yapacağı iş değildir. Evet, sizin çocuğunuz bunları yapmaz ama evinde yapmaz... Ya okulda? Bizim de, sizin de hiç kimsenin çocuğu melek değildir. Emin olun ki, yüzlerce öğrenciden pek çoğu burada saydıklarımın ve sayamadıklarımın en az birini ya da bir kaçını yapmaktadır.

Muhakkak ki anne-baba çocuğa karşı en müşfik kimselerdir. Ancak çocuğunuz yanlış yaptığında, suç işlediğinde “psikolojisi bozulur” endişesiyle kızmaktan, gerekiyorsa cezalandırmaktan korkmayınız. Şüphesiz ki, bazen hataları görmezden gelmek, bazen görüp affetmek eğitimin olmazsa olmazlarındandır. Fakat son çözüm olarak cezadan başka yol kalmamışsa, ceza çocuk için bir kötülük değil, sadece acı bir ilaç durumuna gelmiş demektir.

Sevgili ve kıymetli velim!

Sözün özü şu ki; çocuğunuzun iyi bir öğrenci olması büyük ölçüde size bağlıdır. Belirtmiş olduğum duygu ve düşüncelerimi doğru anlayacağınız inancı ve ümidiyle veli olmanın hakkını verebilmeniz için, size başarılar diliyorum.

HAİM NAHUM DOKTRİNİ VE EĞİTİM SİSTEMİMİZ

Kurtuluş Savaşı sonrasında yapılan Lozan Antlaşması görüşmelerinde bulunan bir isim hep göz ardı edilir nedense. Bu isim Türk delegasyonu başkanı İsmet Paşa'ya danışmanlık yapan İttihatçıların hahambaşı Haim Nahum'dur. Haim Nahum İsmet Paşa ile İngiliz ve Fransız delegasyonları arasında arabuluculuk yapıyordu. Görüşmeler kilitlendiğinde ise Rahmetli Erbakan Hocamızdan öğrendiğimiz, İngilizleri ikna eden o meşhur doktrinini açıklamıştı; Haim Nahum Doktrinini... Bu doktrine göre Türkleri ve İslam âlemini yok etmek için onları "Aç bırakmak, işsiz bırakmak, borca esir etmek, dininden uzaklaştırmak, bölmek, parçalamak gerekir." Nihayetinde parçalanan İslam âlemini yutup yok etmek bu doktrinin en son hedefi. Nahum'un devreye girmesiyle Lozan Antlaşması imzalandı. Antlaşmanın imzalanması ve Türklerle özgürlüklerinin verilmesinin eleştirilmesi üzerine, Lord Curzon

"Evet misterler, Türklere İstiklal verdim, fakat karşılığında bütün maneviyatlarını ellerinden aldım. Onları Kur'an'dan uzaklaştıracakız. Kur'an'ı okuyacaklar ama içindekilerini yapmayacaklar. Bu böyle olduğu müddetçe o İslam âlemi ayağa kalkamayacak." demiştir.

Lord Curzon'un bu konuşmasının üzerinden birkaç yıl geçmişti ki; Eğitim sistemimiz Siyonist John Dewey'in pozitivist ve pragmatist düşüncelerine göre oluşturuldu ve böylece Lord Curzon'un dedikleri hayata geçirildi. Kur'an pratik hayatımızdan tamamen kaldırıldı. Sosyal dokuda, eğitimde, adalette, ekonomide Kur'an yoktu artık. Sıra Kur'an'ı kalplerden kaldırmaya gelmişti. Yirmi beş yıllık (1925-1950) tek parti istibdat dönemi böylece başladı. Demokrat Parti'nin iktidara gelişiyle birlikte 27 Aralık

1949 tarihinde imzalanan anlaşmayla Fulbright Eğitim Komisyonu marifetiyle Türk Milli Eğitimi Amerikalılara teslim edildi. Gelinek noktasında Lord Curzon'un dediği gibi, Kuran'ı okuyan belediye başkanları, bakan, başbakan

"Lord Curzon'un ve Haim Nahum'un yüz yıl önce uygulamaya koydukları dinden uzaklaştırma planı ne yazık ki işe yaramış görünüyor"

ve cumhurbaşkanlarımız oldu. Ama hiç biri okuduğunu uygulamaya koymadı. Kuran'ın emrini yerine getirmedikleri gibi yasaklarını serbest bıraktılar. Kuran faizi haram kılmışken hükümetler faiz pazarlıkları yapıyor; domuzun derisinden ayakkabı giymek bile haramken eti kasaplık et olarak reyonlara konuluyor; zina en büyük günahken Cumhurbaşkanımızın itiraf ettiği gibi AB istediği için suç olmaktan çıkarılarak serbest hale getiriliyor... Yalan, dolan, talan, yolsuzluk, hırsızlık, eyyamcılık, rüşvet ve daha nice haramın alenen işleniyor olması Kuran'dan uzaklaştığımızı gösteriyor. Böylece Lord Curzon'un ve Haim Nahum'un yüz yıl önce uygulamaya koydukları dinden uzaklaştırma planı ne yazık ki işe yaramış görünüyor. Ve bunu da eğitim sistemi marifetiyle yaptılar.

Nahum doktrininin bir maddesi de işsiz bırakmaktı. Ne yazık ki bu maddede de hızla yerine getiriliyor. Eğitim sistemimiz niteliksiz insan yetiştiren

bir sistemdir. Mesleki eğitim özellikle yok edilmek isteniyor. Son birkaç yılda başarılı ve zeki öğrencilerin anadolu liselerine yönlendirilmesi, meslek liselerinin öğrenci kalitesini ve mesleki yeterliliklerini olumsuz etkilemiştir.

“Eğitim sistemimiz niteliksiz insan yetiştiren bir sistemdir. Mesleki eğitim özellikle yok edilmek isteniyor.”

Meslek liseleri yaşı gelen her gencin zorunlu gittiği askeri birlikler gibi adeta zorunlu lise diploması verilen okullar haline getirildi. On iki yıllık zorunlu eğitimden vazgeçilerek tekrar zanaat, sanayi ve imalathanelerde çalışacak usta çırak ara elemanının temini sağlanmalı. Meslek liseleri sanayiye

teknik eleman ve mühendislik fakültelerine öğrenci yetiştiren nitelikli okullar haline getirilmeli. Bunu yapmadığımız sürece işsizlik oranları devamlı artacak ve Haim Nahum Doktrinini hedefine ulaşacaktır. İşsizlik oranlarının yükselişi sadece sektörlerdeki daralmayla açıklanamaz. Yetişmiş kalifiye eleman yetersizliği de işsizlik oranlarının artışındaki diğer etmendir. Gerekli ARGE çalışmalarını yapılmayıp, düz anadolu lisesi çıkışlı gençlerin çoğunluğu ve üniversitelerdeki eğitimin yetersiz oluşu da işsizlik sebeplerinin başında gelmektedir.

Bu eğitim sistemi ve sayının bakanın açıkladığı yeni model ne yazık ki, ister farkında olsunlar ister olmasınlar, Haim Nahum doktrininine hizmet etmekten öteye gidemeyecektir. İşsiz bırakmak için mesleki yetenek ve yeterlilikten uzak niteliksiz eğitim modeli yeterli. Ve bu gün uygulanan da bu...

İNSAN VE TOPLUM

İnsanın bireysel hakları, sorumlulukları ve yasaları olduğu gibi toplumsal hakları, sorumlulukları ve yasaları da vardır. Toplumsal olayları kendine özgü bir yöntemle ele alan, inceleyen ve bazı toplumsal yasaları herkesten önce formüle eden ve sosyoloji ilminin doğuşuna vesile olan ilk tarihçi düşünürün İbni Haldun (1332-1406) olduğu bilinir.

İbni Haldun tarih ilminin iki yönünden bahseder ünlü eseri Mukaddime’de. Bunlardan biri insanların ve kavimlerin hâlleri ve durumlarının nasıl değişmiş olduğunu, devlet sınırlarının nasıl genişlemiş ve kuvvetlerinin nasıl arttığını, ölüm ve yıkılma çağına gelinceye kadar yeryüzünü nasıl imar ettiklerini bildiren tarih ki üstad buna “zahiri tarih” adını vermiştir. Tarih ilminin diğer yönünü ise tarihin içinde saklanan manaları incelemek, düşünmek, araştırmak

“İnsanın bireysel hakları, sorumlulukları ve yasaları olduğu gibi toplumsal hakları, sorumlulukları ve yasaları da vardır.”

ve varlığın sebep ve illetlerini dikkatle anlamak, hadiselerin vuku ve akışının sebep ve tertibini (sıralamasını) inceleyip bilmektir (İbni Haldun, Mukaddime,

Cilt 1, sh. 5, Çeviri, Zakir Kadir Ugan, MEB yayınları, İstanbul 1989). Bu da “tarihin batını yasaları”dır.

Hız. Ömer döneminde Farisilerin bütün eserlerinin yakıldığını, Keldanilerin, Süfyanilerin ve Babil ahalisinin, Kiptilerin ilim adamlarının eserlerinin nerede olduğunun bilinmediğini, ancak bunların dışındaki eserleri, özellikle Yunan ilimlerini incelediğini ve bunlarda böyle bir ilim bulunmadığını belirten İbni Haldun kendinden önceki tarihçileri yakinen incelemiş biri olarak keşfettiği yöntem ve yasalar için “Bil ki bu birinci kitapta inceleyeceğimiz kaide ve usuller, benim tarafımdan icad edilmiş bir ilim olup faydası çok ve kalplere şiddetle kendine çeken bir ilimdir. Ben bu araştırma metodunu derin uğraşma ve incelemelerden sonra iktiza ettim...” demektedir (İbni Haldun, age, sh. 91).

Avrupa bu ilmi İbni Haldun'dan yaklaşık 400 yıl sonra öğrenebilmiştir. Avrupa'nın bu ilme merak salması daha çok 1789 Fransız devrimi ve sanayi devriminin oluşturduğu toplumsal sorunlar nedeniyle gerçekleşmiştir. Bu gelişmeler 19. yüzyıl düşünürlerinin toplumsal olaylara daha çok ilgi duymasına sebep oldu ve onları bu konuda araştırmaya yönlendirdi.

Avrupalı sosyologlar toplumsal olayları incelerken pozitif bilimlerle sentez kurma yoluna gitti. Bunlardan en önde geleni Fransız felsefeci ve ekonomist Saint Simon'dur (1760-1825). Simon, doğa bilimlerini sosyal olaylara uyarlayarak adına sosyal fizik dediği yeni bir yöntem ortaya koydu. Simon kendi dönemindeki toplumsal olayların sosyalist bir sistemin oluşmasına kapı araladığını öne sürdü. 1817-1824 yılları arasında Saint Simon'un sekreterliğini yapan Auguste Comte (1789-1857) bir adım daha ileri giderek bu yeni bilime "sosyoloji" adını koydu ve Simon gibi fiziksel kuralları toplumsal olaylara uyarlayarak üç hâl kanunununu geliştirdi. Comte, bu yöntemle toplumların denetim altına alınabileceğini iddia etti ve bu yönüyle kapitalistlere ilham kaynağı oldu.

İngiltere'nin meşhur düşünürlerinden Herbert Spencer da (1820-1903) toplumsal olayları biyolojiyle ilişkilendirerek farklı bir yöntem geliştirdi. Karl Marx (1818-1883) toplumsal olayların itici gücünün ekonomi olduğunu ileri sürdü. Emile Durkheim (1858-1917) ise toplumsal değişimde bir bakıma aidiyet (klan, boy, aşiret) duygusunun etkili olduğunu savundu. Fergusson ve Morgan (1818-1881) toplumsal değişimde mal mülk dağılımının en etkin faktör olduğunu ileri sürdü. Max Weber (1864-1920) ise değişimdeki ana etkenin dinî ve kültürel tutum olduğunu savunuyordu.

İbni Haldun ile 19. yüzyıl sosyologlarının arasındaki en önemli fark şudur: İbni Haldun toplumsal değişim yasalarını tek bir etkene dayandırmadı, do-

ğal olarak değişim, gelişim sebepleri toplumlara göre değişken olduğunu savundu. Ancak Avrupalı sosyologlar Avrupa'daki toplumsal değişimleri esas aldılar. Değişimin itici gücünü de neredeyse tek etkene indirgediler. Asya veya Afrika'daki toplumsal değişimleri dikkate almadılar. Avrupa'nın bir kısmındaki toplumsal değişimi bütün toplumlara uyarladılar. Bununla birlikte toplumsal gelişim sürecini sınıflandırırken her biri farklı bir tasnifte bulundu. Örneğin Saint Simon ve Comte'a göre toplumun tarihsel değişimi "Teolojik, Metafizik ve Pozitif" dönem olarak gelişti.

Hobbes siyasal ölçülerden hareketle toplumsal değişim hareketlerini "Kavimler Çağı, İmparatorluklar Çağı, Demokratik Toplumlar Çağı" olarak sınıflandırdı.

"Şurası bir gerçek ki gerek bireysel ve gerekse toplumsal yasalar mevcut ve inkâr edilemez. Ancak bu yasalar bireyden bireye, toplumdan topluma değişkenlik arz eder."

Fergusson ve Morgan "Vahşilik Çağı, Barbarlık Çağı, Medeniyet Çağı" olarak, Marx ve Engels "İlkel Komünal, Kölecî, Feodal, Kapitalist" dönem olarak, Durkheim "Klan-İmparatorluk arası dönem (Klan, boy, aşiret ve site-kent) ve İmparatorluk-Ulus arası (İmparatorluk Çağı yani Derebeylik, Monarşi ve Ulus Çağı)" dönem olarak toplumsal değişimi sınıflandırdı. Batılı sosyologlar bununla da yetinmediler, tarihin sonunun hangi sistemle sonuçlanacağını da açıkladılar. Örneğin Simon'a göre sosyalizm, Durkheim'a göre ulus devlet, Hobbes'a göre demokratik devletler, Marx'a göre modern komünal toplum.

Marx'ın tarihsel materyalizm, diğer sosyologların determinizm diye adlandırdıkları bu kronolojik akış önünde kimse

duramazdı. Su akıp yatağını bulacaktı. Bazı müdahaleler toplumsal değişimi en fazla yavaşlatabilir ama gideceği yerden alıkoymazdı.

20. yüzyılın sonunda da buna benzer tezler ileri sürüldü. Bunlardan en meşhuru Huntington'un "Medeniyetler Çatışması", bir diğeri de Fukuyama'nın "Tarihin Sonu" tezidir.

Huntington medeniyetin kültürel bir varlık oluşundan yola çıkıyor. Köyler, şehirler, bölgeler, etnik ve dinî gruplar hepsi farklı kültürler ve bunlar farklı medeniyeti oluştururlar. Bu farklılıklar siyasi, ideolojik ve rejimler arasındaki farklılıklardan çok daha etkindir. Sınıf ve ideoloji mücadelelerindeki anahtar soru, "Sen hangi taraftasın?" idi, medeniyetler arasındaki çatışmalarda ise bu soru "Sen nesen?" şeklindedir.

Huntington bunun değiş-tirilemez bir veri olduğunu belirtir. Ona göre insan yarı Arap, yarı Fransız melez olabilir ama yarı Katolik yarı Müslüman olamaz. Bu nedenle insanlar arasında din etnisitenden daha keskin, daha dışlayıcı ve ayrımcıdır. Bu nedenle medeniyetler arasındaki çatışma kaçınılmazdır.

Francis Fukuyama ise liberalizmin tarihin sonu olduğunu, dünyadaki bütün sistemlerin Amerikanvari liberal sisteme dönüşeceğini ileri sürdü. Sosyal bilimci yazarın 1989 yılında büyük ilgi toplayan makalesinde ve 1992 yılında yayımlanan "Tarihin Sonu ve Son İnsan" adlı kitabında reel sosyalizme atıfta bulunarak Marxizmin bittiğini, insanlığın ideolojik evriminin Batı liberalizmiyle mükemmele ulaştığını, Hegelci manada, Batı liberalizminin dünyayı yönetecek bir şekilde tarihin sona erdiğini iddia ediyordu. Ancak bu teze tepkiler sadece anti kapitalistlerden değil, Amerikan liberalizmini tasvip etmeyen sağ kesimden de ciddi eleştiriler geldi.

Şurası bir gerçek ki gerek bireysel ve gerekse toplumsal yasalar mevcut ve inkâr edilemez. Ancak bu yasalar bireyden bireye, toplumdan topluma değişkenlik arz eder.

MAARİF VE TERBİYEDE MÜNEVVER ÖĞRETMEN

Bir şeyin kıymeti amacının kıymeti ile ölçülebilir.

“Bir öğretmenim vardı, üzerimde emeği çok büyüktür. Zamanında kıymetini bilemedim ama her karşılaştığımda hürmetle ellerinden öperim. Keşke onu zamanında anlayabilseydim, bana çok daha fazla şeyler katarı. Kıymetini bilemedik...” sözlerini duymayanımız yoktur.

Eğitimin önemli öznesi olarak öğretmen MEB’in yeni modelinde farklı bir yere oturtuluyor, görüntüsü verilmektedir. Öğretmenin sanatı, öğretme sanatı değişen zaman ve sistem içerisinde farklı niteliklere büründürülmektedir.

Eğitimde gaye önemlidir.

Eğitimin gayesi, her sınıf ve kademedeki insanların İslam nizamına (insan fıtratına) uygun olarak; ilmi alanda doğruyu bulup tercih eden, mesleki alanda faydalı olanı uygulayan, idari alanda adil davranan, güzel ahlak sahibi kâmil insan yetiştirmektir.

Eğiticinin gayesi, eğitilenin gayesi ve ebeveynin gayesi eğitimin neticesini belirler. Sistemin etkisi bu bileşenlerden sonra gelir. Test çözsün, derece yapsın diye okula gönderilen çocuktan mükerrer insan olmaz. Niyetin değiştirilmesi insani gelişim için esastır. Niyetimiz; çocuğumuz mükerrer insan olsun, olmalıdır.

Kimi eğiteceğiz?

İnsanı eğiteceğiz. İnsan nedir, eşrefi mahlûkattır. İnsanın gayesi nedir? Bu soruya verilecek cevaba göre eğitim farklılık gösteriyor, iki yöne ayrılıyor: 1- Maneviyatçı eğitim; ahireti hesaba katarak, her şeyi bu inanca dayanarak tanzim eden sistem. 2- Materyalist eğitim; ahiret inancı olmayan, nefse-hevâya göre yapılan eğitim. Burada uzun vadeli bir gaye yoktur, kişinin sadece dünyadaki yaşantısının daha iyi olması gaye edinilmiştir. Hedefler dünyacı, kısa vadeli; ahiret hesaba katılmamıştır. Bu sistemde eğitimcinin örnekliği hesaba katılmaz.

Maneviyyatçı eğitimde insanın ruhu-

na ve maneviyatına gıda verildiği gibi yüksek gaye olan ahiret saadeti ön planda tutularak dünya saadeti sağlayacak bilgiler de yeteri kadar verilir. Eşrefi mahlûkata, beden ve ruhtan müteşekkil olduğunun şuuru ile bedeni ihtiyaçların yanında ruhun ihtiyaçları da verilir. Ruhu ihmal saadet getirmez.

Nasıl eğiteceğiz?

“Burada hiçbir balık uçmaya, hiçbir kuş yüzmeye zorlanmaz.” sözünü hepimiz biliriz. Yaratılış farklılıklarını gözetken ve geliştiren eğitim anlayışı ile çocuklarımızı eğitmeliyiz. İnsan fıtratına uygun eğitim kaçınılmazdır.

Gaye birliği, sevgi ve ilgi başlıca sermayemizdir. Bunlar sağlınırsa gerisi kendiliğinden gelecektir.

Burada eğitim özgürlüğü konusuna da değinecek olursak özel müfredatların önünün açılması zarureti ivedi görülüyor. Eğitimin tam ve kâmil manada özgür olması çok önemli bir insan hakkıdır.

Kim eğitecek?

Bakan Ziya Selçuk, "Öğretmen, şartlar ne olursa olsun çocuğun hakkını sorgusuz peşin olarak ödeyen kişidir" diyor.

MEB, eğer toplum yapımızla örtüşen bir eğitim sistemi oluşturmak istiyorsa önce insanı iyi tanımalı, sonra da toplum yapımıza uygun bir öğretmen yetiştirme projesine sahip olmalıdır.

Kısaca öğretmen, öğretendir. Öğretmenlik yüce bir meslektir. Diplomayla öğretmen olunamaya-çağı gibi diplomasız hiç olunamaz. Öğretmenliğin yaşı başı, emeklisi, genci, atanmış atanmamış, kadrolusu sözleşmeli, ücretlisi, stajyeri olmaz. Kimimiz profesyonel, kimimiz de amatör öğretenleriz. Ve herkes herkese, her yaşta bir şeyler öğretiyor.

"Takma kafana, bundan sonrası için çalışırsın ve düzeltirsin. Üzülme, hiçbir şey senden değerli değil." anlamına gelen bir söz ve bir bakış atabilen kişilere "öğretmen" deriz.

Öğretmen ruh sanatkârdır, kalp mimarıdır. Öğretmen bilgi aktaran değil, bilgiye ulaşma yollarını gösterendir. Bildiği ile amel edendir; örnek alınacak şahsiyet, ilim yollarını gösteren, ahlak ve edep timsalidir.

Eğitim nedir?

Günümüzde eğitimin çeşitli tanımları yapılı, bunların otarak özelliği materyalist eğitimi içermeleridir. Bu tarifler genellikle muğlaklık içermektedir. Eğitimi tanımlarken maneviyatçı eğitim tarifi- ni göz ardı etmememiz gerekir.

Eğitim, yeni kuşakların toplum yaşamında yerlerini almaları için gerekli bilgi, beceri ve anlayışları edinmelerine, kişiliklerini geliştirmelerine yardım etme; bireyin davranışlarındaki yaşantısı yoluyla kasıtlı olarak ve isteyerek değişme meydana getirme sürecidir. Kişinin yaşadığı toplum içinde değeri olan, yetenek, tutum ve diğer davranış biçimlerini geliştirdiği süreçlerin tümüdür.

Maneviyatçı anlayışta eğitimin tarifi de farklılık göstermektedir: Her sınıf

ve kademedeki insanların düşünce ve davranışlarında yanlış değil doğruyu, zararlıyı değil faydalıyı, zulmü değil adaleti, kötüyü değil iyiyi seçip uygun vasıtalarla ameli meleke kazandırmaya yönelik planlı, programlı çalışma sürecidir.

Eğitim sadece sözleri dinleyerek gerçekleşmez; manayı anlayıp, öğrenip yaşayarak davranış değişikliği ile gerçekleşir. Çünkü sosyal davranışlar konuşarak gerçekleşemez, bizzat yaşamak gerekir. Ahlak, eğitimde bu bakımdan ayrı bir ehemmiyete haizdir. Ahlakın lafzını açıkladıktan sonra yaşayarak örneklenildiğinde işe yarar hâle gelir. Aksi durumlar ise deizmi kaçınılmaz kılar.

Ahlaki dönüşüm ve sosyal davranış değişikliği kavramlara yeni ve doğru mana vererek gerçekleşmektedir. İslam yeni kavramlar getirmedi, mevcut kavramlara tevhid akidesine uygun yeni manalar yükledi. Peygamberimiz yeni nesli böyle yetiştirdi, geliştirdi.

Nefsini terbiye edemeyen neslini terbiye edemez.

Nefsini ıslah edemeyenin, kendine faydası olmayanın başkasına bir şey vermesi mümkün değildir. Öğretmen, her şeyden önce maddi ve manevi olarak kendini iyi yetiştirmiş olmalıdır. Ancak mesleki ve insani anlamda donanımlı bir öğretmen öğrencisine tam olarak rehberlik edebilir. Kendi yolunu bulamamış bir kimseden başkasına yol göstermesini beklemek beyhudedir.

Kendisi himmete muhtaç dede,

Bilmem ki kime nasıl himmet ede.

Öğretmenin görevi, kabiliyetleri ölçüsünde öğrencilerine ayaklarının ucundan gökler ötesine giden yolu göstermektir.

Öğretmen adeta gemiyi inşa ve ıslah ile görevlidir. İşin en zor kısmı, bu iki vazifeyi aynı anda yapmak durumunda olmasıdır. Bu zor görevin altından kalkmanın yolu, amacı doğru belirlemektir. Her öğretmenin sahip olduğu gemi, ona teslim edilmiş olan bireydir. Onu menziline selamete ulaştırmayı

başaran öğretmen vazifesini yerine getirmiş demektir.

Nesli ıslah ile vazifeli olan öğretmenin ondan şikâyet etme hakkı yoktur. Öğretmen, çocukta var olan her türlü eksik ve kusuru tespit edip olumsuz örnekleri olumluları ile değiştirme konumundaki kişidir. Doktorun görevi hastadan ve hastalıktan şikâyet değil tedavidir. Öğretmenin görevi de kabiliyetleri ölçüsünde öğrencilerine ayaklarının ucundan gökler ötesine giden yolu göstermektir.

İnsanı bir kaba benzetecek olursak kabın kendisi de içerisine konulacak kadar önemlidir. İçerisine temiz şeyler koyulması elbette önemlidir. Ancak temiz şeyin konulacağı kabın temiz olması en az içine konulacak şey kadar önemlidir. İkisinden birinin kirliliği hâlinde kirlilik kaçınılmazdır. Biri ihmal edilirse diğeri de kirlenir.

Öğretmen yaratılmışların en şerefli, müstesna bir cevheri işleyen müstesna bir cevherdir.

Öğretmen yaratılmışların en şerefli, müstesna bir cevheri işleyen müstesna bir cevherdir. Başka bir meslekte girdi ile çıktının aynı ürün olduğu görülmez. Öğretmen ise insanı eğiten insandır. Her birine Allah farklı yetenekler vermiş, sanatkâr ise ham cevheri bulup çıkarıyor, işliyor ve şekillendiriyor. Onları işlemek liyakatli öğretmenlerin işidir. Gerçek öğretmenin işi müstesna varlıktaki cevherleri açığa çıkarmaktır, güler yüzle, gönül dilini kullanarak. O zaman çocuğun duygu ve sevgi boyutunu beslemiş oluruz.

Çocuğu insan yetiştirir, kurumlar yetiştirmez. Bizim kültürümüzde "... hocanın talebesi" denir, filan medresenin talebesi denmez. Okullar eğitimin ambalajı; dıştan görüntüsüdür. Münevver bir eğitimci çocuktaki hazineleri açığa çıkarır, sabırla işler ve toplumun istifadesine sunar.

EĞİTİM 2023 VİZYONU YA DA KÜLÜSTÜR SİSTEMİN YENİ BİR REVİZYONU

2023 yılında Cumhuriyetimiz 100. yılını dolduracak ve böylece yeni devletimiz bir asrı geride bırakmış olacak. Bu nedenle ikinci yüzyılına girecek devletimizin tüm kurumları için 100. yıl hedefleri belirlendi. Tüm devlet kurumlarının hedefi; Cumhuriyetin 100. yılında daha güçlü, daha modern ve daha müreffeh bir devlet imajını ortaya koymak için plan ve projeler yaparak hayata geçirmek ve devleti şaha kaldırmak. Bu ideal yaklaşık on yıldan beri sürekli "Hedef 2023" sloganı adı altında gündemde tutularak halka yeni bir umut, güzel bir gelecek ve her alanda ilerlemeyi vaat ediyor. Bu bağlamda eğitim alanında da "Eğitim 2023 Vizyonu" uzun bir zamandan beri hükümet, bakanlık ve eğitim camiasının gündeminde konuşulup tartışılmaya devam ediyor. Son olarak 23 Ekim 2018 tarihinde "Eğitim 2023 Vizyonu" bizzat Sayın Bakanımız tarafından eğitim camiasına ve kamuoyuna tanıtılmıştı.

Uzun zamandan beri içeriğini merakla beklediğimiz "Eğitim 2023 Vizyonu"nun tanıtımını dinleyip, muhtevalarını incelediğimizde: "Eskiden farklı olarak neler var, neler yapılacak, neler değişecek, eğitim nasıl düze çıkacak?" gibi sorularımız ve umutlarımız konusunda, biz eğitimciler olarak hayal kırıklığı yaşadığımızı burada söylemek zorundayız. Ve şu ana kadar yapılanları ve yapılacak olanları da göz önüne alarak, yeni vizyondan eğitim camiası

olarak pek de memnun olan hiç kimseye rastlamış değiliz.

Yediden yetmişe tüm ülke halkının memnun olmayıp, sürekli şikâyetçi olduğu eğitim sisteminin neresi, nasıl düzeltilmiş diye uzun uzadıya defalarca incelememize rağmen; eğitimin yeni vizyonunda sadra şifa, derde deva, bizi heyecanlandıran veya umutlandıran çok önemli bir değişikliğe maalesef rastlayamadık. Doksan küsur yılda sürekli değişen, yazboz tahtasına dönüşmüş; her gelen bakanın şikâyetçi olup değiştireceğini iddia ettiği ancak bir türlü değiştiremediği sistem, eski hammadde eski tas olarak iskele kazığı gibi yerinde sapasağlam durmaya devam etmekte; sonuç olarak eski külüstür sistemin revizyondan geçirilerek yürütülmeye devam edeceği anlaşılmaktadır. Bu konuda "külüstür" tabiri acaba fazla mı kaçtı, insafsızlık olmasın diye kelimenin kökenini araştırdığımda karşıma ilginç bir sonuç çıktı: Yunanca kílistra (cambazhane, oyun yeri, ahırın bir bölümü) sözcüğünden alınan bu sözcük, Eski Yunancada "kylístêrion veya kýlistra" (yuvarlanma yeri, hayvanların toz ve çamurda debelendiği yer) sözcüğünden evrilmiş, dolayısıyla bu kelime, tam da bizim eğitim sistemimizi nitelendirecek bir kelime... İki de bir tekleyen, sağa sola yuvarlanan, yerinde debelenip bir türlü mesele alamayan Türk Eğitim Sistemini çok güzel anlatıyor kanaatindeyim.

100. yıla az bir zaman kala bir öğretim yılını daha geride bırakarak yeni bir öğretim yılına giriyoruz. 2019-2020 öğretim yılına girerken geride kalan yılın karnesine bir göz attığımızda geleceğe dair bir umut taşıdığımızı söylemek aşırı iyimserlik olur. Genç bir nüfusa sahip olan ülkemizde ilk ve orta öğretimde okuyan 18 milyon, yüksek öğretimde ise yaklaşık 8 milyon olmak üzere toplamda 26 milyon öğrencisi ve Milli Eğitim Bakanlığı'ndaki bir milyon üzerindeki öğretmen ile üniversitelerdeki yüz binin üzerindeki akademisyeniyle nüfusumuzun üçte birini oluşturan eğitim ordusunun emek ve çabasının sonuçlarını yüksek öğretim ve lise giriş sınavlarının rakamları ortaya koymakta...

Bu yıl yapılan LGS sınavında katılan bir milyon öğrenciden 72 bin öğrenci Matematikten sıfır çekiyor. 100 bin öğrenci ise Yabancı dil testinden hiçbir soruyu doğru cevaplayamıyor. YKS (Yüksek Öğretim Kurumları Sınavı)'ye ise yine iki buçuk milyona yakın öğrenci katıldı. 2019 TYT'de sınavı geçerli olan 2 milyon 390 bin adayın testlerdeki ortalama doğru cevap oranı sayıları şöyle: Türkçe 40 soruda 14,673, Sosyal Bilimler 20 soruda 6,687, Temel Matematik 40 soruda 5,672, Fen Bilimleri 20 soruda 2,243 ortalama.

Geçen yıllarla kıyasladığımızda gidişatın olumsuz yönde devam ettiği daha

net şekilde anlaşılma: 2018 TYT'de sınavı geçerli olan 2 milyon 260 bin 273 adayın testlerdeki ortalama doğru cevap sayıları şöyle: Türkçe 40 soruda 16,179, Sosyal Bilimler 20 soruda 6,003, Temel Matematik 40 soruda 5,642 ve Fen bilimleri 20 soruda 2,828 ortalama. Bu tablo eğitimde tam olarak bir iflas bilançosu gibi... Özellikle Temel Matematikte 40 soruda 5,6 ortalama ile Fen Bilimlerindeki 20 soruda 2,2, 2-8 ortalama çok vahim bir tabloyu göz önüne koymaktadır. 2019 AYT (Alan Yeterlilik Testi) doğru cevap oranları daha da vahimdir: Türk Dili ve Edebiyatı 24 soruda 4,985, Tarih-1 10 soruda 2,035, Coğrafya-1 6 soruda 2,184, Tarih-2 11 soruda 1,982, Coğrafya-2 11 soruda 2,397, Felsefe grubu 12 soruda 2,477, Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi veya ek Felsefe grubu testinde 6 soruda 1,070, Matematik 40 soruda 4,775, Fizik 14 soruda 1,034, Kimya 13 soruda 0,963, Biyoloji 13 soruda 1,298 ortalama.

Yukarıdaki tablolardaki iflasın sorumluları kimlerdir diye sorsak; liseler ortaokulu, ortaokullar ilkokulu, ilkokullar ise aileleri, aileler de yetkilileri, yetkililer ise dönüp önce öğretmenleri, daha sonra sistemi kusurlu olarak göstereceklerdir. Öğretmenlere sorsak, kusurlu ve yanlış olan sistem ve yetkililerdir. Velhasıl hiç kimse bu iflasın sorumluluğunu kabul etmeyecek ve herkes kabahati başkalarına yükleyecektir. Son on altı yılda yedi kere bakan, on beş kere sistem değiştiren bakanlık bir türlü aradığı istikrara kavuşamamıştır. Eğitim konusunda milli bir politika geliştirememiş ve uygulamaya koyamamış olan Milli Eğitim Bakanlığımız bu devasa sorunu "yazboz tahtası" usulü ile yıllardan beri çözmek bir yana, içinde bulunduğumuz zaman itibarı ile iyice içinden çıkılmaz hale getirmiştir.

1949 yılında ABD ile yapılan Fulbright anlaşması ile hâkimiyet alanını Amerika'ya kaptıran eğitim sistemimiz bir türlü iflah olamamıştır. Arkasında ABD'nin olduğu 28 Şubat post modern darbesinin bir dayatması olarak uygulamaya konulan "sekiz yıllık kesintisiz eğitim" sürdürüldüğü on beş yıl içerisinde, gerek İmam Hatip Liselerinin de içinde yer aldığı mesleki eğitime, gerekse genel eğitime önemli oranda onarılması güç zararlar vermiştir. Eğitimi bitirme noktasına getiren bu çağdışı uygulama ancak 2012 yılında kaldırılabilmiş, yerine 4+4+4 sistemi getirilmiştir. Bununla birlikte on iki yıla çıkarılan zorunlu eğitim modeli de mevcut problemi çözmek bir yana daha da içinden çıkılmaz bir hale sokmuştur.

2012 yılından itibaren uygulamaya konulan on iki yıllık zorunlu eğitim, bugün özellikle liseleri, öğrenci ve öğretmenler açısından tahammül edilemez birer mekân haline dönmüştür. Öğrencilerin yeteneklerini ve zekâ yapısını hiç nazarı dikkate alınmadan hazırlanmış olan lise müfredatları adeta okulu öğrenci ve öğretmenler açısından birer cezaevine çevirmektedir. Bu nedenle bugün eğitimin ıslahı ve öğrencilerin yararı dikkate alınacaksa, yapılacak ilk iş eğitimi 1997 yılı önceki şeklindeki eski şekline çevirmektir. Beş yıllık zorunlu temel eğitimden sonra öğrenciler yetenekleri doğrultusunda ortaokul ve liseler yanında mesleğe yönlendirilmelidir. Bu nedenle tüm meslek liselerinin orta bölümleri açılmalı, meslek liseleri cazip hale getirilmeli, her türlü meslekle ilgili okullar açılıp sayıları çoğaltılmalı; bu okullara, kaliteli bir eğitim açısından kalifiye öğretmen, bina, araç gereç ve her türlü donanım desteği yapılmalıdır. Bu konu ülkemizin sanayi, teknoloji, tarım ve endüstri açısından gelişip kalkınabilmesi için elzem bir meseledir.

Eğitim sistemimizin ellerine kelepçe, ayaklarına ise pranga vurulması Osmanlı devletinin zayıflama döneminde başlamış, günümüze kadar devam etmiştir. Bugün eğitim sistemimizin en önemli çıkmazlarından biri ahlak ve maneviyat ekseninden uzaklaşmış olmasıdır. Özellikle Tanzimat dönemiyle birlikte etki alanına girdiği batı modelinin dayattığı maddeci yani Materyalist bir yapıya girmiş olmasıdır. Bu anlayışın temelinde evrenin tek yaratıcısını ve O'nun insanla ilgili tekliflerini reddetmek vardır. Bu zihniyet insanı, hayatı ve toplumu değersiz kılan düşünceleri içinde barındırması nedeniyle, fitrata aykırı uygulamaları dayatmakta ve eğitimi sevilmez ve çekilmez bir hale getirmektedir. Ahlak ve maneviyattan yoksun bir eğitim sistemi toplumu asla başarıya ulaştıramayacak ve insanları mutlu edemeyecektir.

İnanç ve maneviyattan yoksun bir şekilde yetişen gençler büyük bir boşluk içerisinde bocalamaktadır. Özellikle liselerde son yıllarda yaşanan öğrenci, öğretmen ve idarecilere yönelik şiddet önlenememekle birlikte artarak devam etmektedir. Liselerde görevlendirilen "okul polisi" ve okul civarında devriye gezen emniyet güçleri, ayrıca güvenlik görevlileri; birer suç makinesi olarak okula devam eden, psikolojisi bozuk öğrencilerin neden olduğu olayları tam olarak önlemekte yetersiz kalmaktadırlar. Çünkü bugün eğitim kurumlarında ki disipline dayalı problemlerin, mey-

dana gelen adli vakaların ve akademik başarısızlığın en önemli nedenlerinden biri "karma eğitim" sistemidir. Ortaokul ve liselerdeki karma eğitim modeli materyalist batıcı zihniyetin bir dayatması olarak uygulanmakta ve bahsettiğimiz problemlerin ana nedeni olarak karşımızda bulunmaktadır. Okulların kız ve erkek olarak ayrılması, fitratın ve hayatın bir gerçeği olmasına rağmen; konunun laiklik, çağdaşlık, eşitlik ve pedagoji gibi alanlara çekilmesi tamamen bilimsellik ve akılcılıktan uzaktır. Oysaki başta İngiltere olmak üzere batı ülkeleri karma eğitimin okullarda şiddet, cinsel taciz ve diğer olumsuzluklarını tespit ederek, bu uygulamadan vazgeçmekte ve okulları kız ve erkek diye ayırmaktadırlar.

Milli Eğitim Bakanlığının yeni öğretim yılında uygulamaya koyacağı ara tatiller ise ileride ayrı bir problem oluşturma potansiyeli taşımaktadır. Toplam 180 iş günü bulunan bir öğretim yılında; öğretim döneminin, sıcak havaların hüküm sürdüğü ve doğru dürüst derslerin işlenmediği Eylül ayında bir hafta erken başlatılması, Haziran ayında ise bir hafta uzatılması nedeniyle Kasım ve Nisan aylarında birer haftalık iki ara tatilin konulması, gerçek hayattan çok uzak ve çok gereksiz bir uygulamadır. Bu ara tatiller öğrencinin dinlenmesinden daha ziyade, okuldan soğumasına ve ders çalışma konusunda rehavete kapılmasına neden olacağından, pedagojik yönüyle yanlış bir uygulamadır, ve bu yanlıştan bir an önce dönülmelidir.

Sonuç olarak, 2023 Eğitim Vizyonu yuvarıkda zikrettiğimiz eğitimin ana meseleleriyle ilgili hiçbir çözüm yolu sunmayan, mevcut sistemin çatlaklarını cilalayıp, sorunların üzerini kapatan yapıyla, ülkemize hiçbir şey kazandırmayacaktır. Ülkemizin her yönüyle geleceği demek olan eğitimin bu kadar yanlış sistemler ve uygulamalarla içinden çıkılmaz ve verimsiz hale getirilmesi ağır bir vebaldir. İşsiz sayısını arttırmaktan başka bir işe yaramayan, ülke kaynaklarının boş yere harcanmasına neden olan ve dahası kalkınma ve ilerleme konusunda diğer ülkelerden geri kalmamıza neden olan ve daha da önemlisi milli olmaktan çok uzakta olan bu sistem ne zaman değişecektir? Önümüzdeki yıllar yine boşa mı gidecek, geleceğimiz ve gençliğimiz yine heba mı edilecektir? Bu yanlış yolda yürümekten vazgeçelim, gerçekleri millete açıklayalım, milletin desteği ile kelepçe ve prangaları kıralım artık diyoruz. Rabbim başta idarecilerimiz olmak üzere hepimize bu şuuru, cesareti ve gayreti nasip etsin.

TARİHİ DİRİLTEN ADAM: ERBAKAN

1970'li yılların başında Türkiye semalarında Erbakan'ın coşkulu sesi yankılanıyordu:

"Herhangi bir kimse, Malazgirt'te inanınca şahlanışını yaşamadan; Kosova'da, Niğbolu'da bir kılıç olup parlamadan, Ulubatlı Hasan olup İstanbul'u fethetmeden, Sultan Fatih olup atını denize sürmeden, Kanuni olup şanlı ordularıyla Avrupa'nın içlerine yürümeden, Seyit çavuş olup 250 kiloluk mermiyi 'Ya Allah!' deyip namluya sürmeden; bir insan Sakarya'nın siperlerine girmeden Milli Görüş'ün ne olduğunu anlayamaz!"

Onun emriyle gerçekleştirilen 1974 Kıbrıs zaferinden sonra bu cümleye şunları da ilave ediyordu:

"...ve Kıbrıs'ta düşman tahkimatının arasından geçmeden..."

1922'den sonra Saltanat ve Hilafet'in kaldırılması ile şanlı tarihimiz unutturulmaya başlanmıştı. Osmanlı sülalesinden hayatta olanları yurt dışına sürgüne gönderilmiş, ölülerinin ise

mezarları açılarak kemiklerinin dışarı atılması teklifleri yapılacak kadar, tarih düşmanlığında gemi azya alınmıştı.

Yeni nesil, "toplum mühendisleri" tarafından kendi tarihinden habersiz yetiştiriliyordu. Ta ki, Prof.Dr. Necmettin Erbakan'ın sesi yükselinceye kadar.

Millet bu coşkulu sese kulak kabartıyordu. Erbakan Hoca ne demek istiyordu? Malazgirt'te ne olmuştu, Çanakkale'de ne olmuştu?

Şimdi kısa başlıklarla onun gündeme getirdiği ve şanlı tarihimizin özeti olan bu olayları hatırlayalım:

MALAZGİRT'TE İNANÇ ŞAHLANMASI

1071 yılında büyük bir ordu ile doğuya sefer açan Bizans İmparatoru Romen Diyojen, Müslüman Türkleri Ortadoğu'dan tamamen atmak ve şehit kanlarıyla fethedilen bu toprakları geri almak amacındaydı.

Halife-i Müslimin'in ve bütün Müslümanların duasını almış olan

Büyük Selçuklu Sultanı Alparslan ve bir avuç arkadaşı, Romen Diyojen'in 200 bin kişilik muazzam ordusunu Malazgirt'te karşıladılar. Bizans İmparatoru yapılan sulh tekliflerini alaycı bir dille reddetti.

26 Ağustos Cuma günüdür. Askerlerine Cuma namazını kıldırdıktan sonra Alparslan'ın sesi Malazgirt ovasında yankılanıyordu:

"Biz ne kadar az olursak olalım, onlar ne kadar çok olursa olsunlar, bütün Müslümanların minberde bizim için dua ettikleri şu saatte kendimi düşman üzerine atmak istiyorum. Ya muzaffer olur, gayeme ulaşırım; ya şehit olarak Cennet'e giderim. Ya Rabbi! Sen'i kendime vekil yapıyor, azametinin karşısında yüzümü yere sürüyör ve Senin uğrunda cihad ediyorum. Ey Allah'ım! Niyetim halistir, bana yardım et, sözlerimde hilaf varsa beni kahret!"

İnanç şahlanmıştı, cihad ruhu şahlanmıştı. Az sayıdaki mücahit, 200 bin kişilik Bizans ordusunu darmadağın

etmişti. Anadolu'nun kapısı böylece Müslüman Türklere açılmıştı. Esir alınan Romen Diyojen'in hayatı bağışlanmış, kendisiyle bir anlaşma yapılarak ülkesine geri gönderilmişti. Daha sonra Haçlı ruhlu Bizans'ın bu anlaşmayı tanımaması, klasik "Haçlı Dönekliği"nin bir vesikası olmuştur.

İSTANBUL'UN FETHİ VE ULUBATLI HASAN

29 Mayıs 1453 sabahında İstanbul surlarına atılarak, burçlara kadar çıkmayı, kalbine ve sırtına saplanan oklara rağmen burca bayrağı dikmeyi başaran Ulubatlı Hasan; cihadın, cesaretin, kahramanlığın ve fethin sembolü olarak tarihlere geçmiştir.

Ulubatlı Hasan bu şehitliğinden dolayı, Erbakan Hocamızın anlatımıyla Milli Görüş ruhunu temsil eden bir kahraman olarak takdim ediliyordu. Erbakan Hoca'nın emriyle her sene yapılan "İstanbul'un Fethi Kutlamaları"nda, Ulubatlı Hasan hayırlarla yad edilerek ve gençliğe örnek gösterilerek anılmaktadır.

SULTAN FATİH VE KARARLILIĞI

İstanbul'un Fethi'ni gerçekleştiren ve "İstanbul elbette fethedilecektir. Onu fetheden kumandan ne güzel kumandan, onun bu fetihteki askerleri de ne güzel askerdir." Hadisi Şerifi'ndeki Efendimizin müjdesine mazhar olan Fatih Sultan Mehmed Han, maddi ve manevi hazırlıklardan sonra büyük bir kararlılıkla hedefe yürümüştür.

Yedikule surlarının dışında bir mevki-de, kararlılığının ve imanının gereği, atını Marmara Denizi'ne sürdüğü tarihi bir gerçektir.

Fatih Sultan Mehmed Han'ın bu kararlılığı ve cesareti her sene kutlanmakta olan İstanbul'un fethi programlarında Milli Görüşçülere örnek olarak takdim edilmektedir.

Elbette Erbakan Hocamızın konuyu en başında gündeme taşımış olmasından dolayı...

KANUNİ SULTAN SÜLEYMAN HAN VE AVRUPA

Osmanlı'nın onuncu padişahı, ikinci

halifesi Muhteşem Süleyman!

46 yıllık saltanatı adeta at sırtında geçmiş. Bağdattan Viyana'ya, Tebriz'den Rodos'a 13 büyük sefer gerçekleştirmiş, cihad ve kahramanlıkları ile bütün dünyanın hayranlığını kazanmış büyük insan. Kendisi ve ordusu ömür boyunca ve bütün gücüyle cihad üzere bulunmuş örnek şahsiyet.

Erbakan Hocamız işte bu şahsiyete ve cihadlarına hep vurgu yaparak onu bizlere örnek göstermiştir.

Ama üzülerken söylemek gerekir ki; Kanuni Sultan Süleyman Han, hala hak ettiği ilgiyi bizlerden görememektedir. Onu ancak, art niyetli olarak çevrilmiş dizi filmlerden, o da gerçek değerinin tam tersi olarak tanımaya çalışıyoruz.

Bu konu tarihçilerimizi bekleyen bakir bir konu olarak karşımızda durmaktadır.

ÇANAKKALE ZAFERİ VE SEYİT ONBAŞI

Osmanlı'nın yıkılışından önceki muhteşem zafer; Çanakkale!

İslam'ı müdafaa noktasındaki üslen-dikleri kilit görevle "Bedr'in aslanları"na benzetilen mücahitlerin çok zor şartlar altında yazdıkları muhteşem destan!

Erbakan Hocamızın Seyit Onbaşı'yı gündeme getirmesiyle tüm dikkatler Çanakkale Zaferimize çevrildi. Onun sözleri ile zaferin sembol ismi Seyit Onbaşı, bir insan takatinin yetmesi mümkün olmayan ağırlıktaki mermiyi "Ya Allah!" diyerek kaldırması ve düşmanın son zırhlısını batırması ile mücahitlere örnek olarak gösterilmiştir. Cihad yolunda, sebeplere tevessül ederek besmele ile girilecek zor karşılaşmalarda Allah'ın yardımının sağlanacağı gerçeğini ifade eden müthiş bir olaydır bu.

Erbakan Hocamızın gündeme getirdiği yıllarda Çanakkale Zaferimiz unutulmuşluğa terk edilmişti. Kimsenin bilgisi ve ilgisi bulunmuyordu. Ama onun gündeme taşınmasıyla, milletin ilgisi arta arta, bu gün zaferin geçtiği mekanları her yıl milyonlarca kişi ziyaret eder hale gelmiştir. Tüm Türkiye'de,

hatta tüm dünyada Çanakkale ilgisinin çok yüksekler çıktığını iftiharla görüyoruz.

Diyebiliriz ki, Erbakan Hocamızın yönlendirme ve özendirmesiyle biz de Çanakkale konusunda araştırmalar yapmaktayız. 3 kitabımız, yüzlerce tv programımız ve bine yakın konferansımızla milletimizin Çanakkale'ye ilgisinde az da olsa bir katkı sayılabilir.

SAKARYA SİPERLERİ

İstiklal savaşımız içinde zorlu bir savaş ve parlak bir zaferdir, Sakarya zaferi.

22 günlük büyük ve kanlı bir muharebe. Mustafa Kemal Paşa'nın bile ümidi azalmışken, Fevzi (Çakmak) Paşa'nın inatlı, ısrarlı ve planlı taktikleri ile kazanılan büyük zafer. Milletimizin cihad denildiği zaman, imkansız gibi görünen başarıları; üstün gayret, sabır ve dayanma gücü ile ulaşabileceğinin en güzel örneklerinden biri. Siperlerdeki zorlu mücadele her türlü takdirin üzerindedir.

İşte bu yönü ile Erbakan Hocamız tarafından gündeme taşınmış, ancak konu hakkında hala yeterli araştırmalar yapılamamıştır.

GÜNDEME TAŞINAN TARİHİ OLAYLAR

Erbakan Hocamızın tarih bilgisinin derinliği gerçekten şaşırtıcıdır.

Peygamberler tarihi, Efendimizin hayatı ve mücadeleleri hakkındaki bilgileri, İslam tarihi, Osmanlı tarihi, Cumhuriyet tarihi, Avrupa tarihi, bilim ve icatlar tarihi, siyonizmin ve masonluğun tarihi, biyografiler...

Velhasıl hemen her konudaengin tarih bilgisi olduğunu hepimiz görür ve gıpta ederdik.

Anlatımlarında ilgili konunun mutlaka tarihi boyutunu da gündeme getirmesi, tarihe verdiği kıymetin bir göstergesi idi.

Rahatlıkla diyebiliriz ki; O, unutturulmaya çalışılan gerçek tarihimizi gündeme getirerek diriltiren adamdır.

Ruhu şad, mekânı cennet olsun.

ÜRETİMİ İHMAL EDEN EĞİTİM SİSTEMİ

Eğitim adına attığımız taşlar kimlere umut oluyor ya da kimleri etkiliyor? Eğitim adına aldığımız, sistem sil baştan değiştiren geleneksel kararlardan korkan gelişmiş bir ülke var mı acaba? Hem eğitim adına yapılan bunca yeniliklere rağmen ülkemizin sosyal statüsü, neden gelişmekte olan ülke tanımından gelişmiş olan ülke tanımına yükselemiyor. Bu durum hep böyle mi devam edecek?

Son sorudan başlayalım; evet, bu durum hep böyle devam edecek. Eğitimde “millî şuur” ilkelerinin çekirdeği olan ahlak ve maneviyat olmadan, ilgi istidat ve liyakat uygulanmadan, toplumsal ekonomik kalkınma projeleri hayata geçirilmeden ülkemizin statüsü “gelişmekte olan ülke” olarak hep devam edecek.

Eğitim alan çocuklarımızın zihinlerine sürekli az çalışma ve konforlu lüks yaşam enjekte eden reklamlara izin verildiği müddetçe gelişmiş olan ülkeler, bize bıyık altından kıs kıs gülmeye devam edecek.

Eğitim adına alınan her yeniden yapılanma kararları gençlerimizin çoğunu, çoğunluğu kalitesiz olan üniversitelere mahkum edecek, böylece gençlerimiz bırakın gelecek için umut olmayı, toplumda depresif bireyler olarak maalesef yerini alacak.

Eğitimde başarı adına ne istiyoruz? Eğitimde başarıyı isterken, bu isteğin çocuklarımıza kazandıracağımız davranışlar üzerinden gerçekleştirilebileceğimizi gerçekten biliyor olmamız lazım. Gerçekten biliyor olmamız lazım,

sözünden kastım bugüne kadar yapılan tüm eğitim denemelerinin hiçbirinde çocuğun varlığı, yaratılışı ve kimlik kazanma potansiyeli üzerinde genel tanım ve çalışmalarının olmayışıdır. Bu bir tesadüf olabilir mi gerçekten?

Gençlik her zaman umudumuz olmuştur. Ama gençlik biz yetişkinlerin umudu olmak istemiş midir? Bunu öğrenmenin tek yolu gençlerden oluşan grup sohbetlerinde gelecekte ne beklediklerine alacağınız cevaplar olacaktır. Sizce gençler geleceklerinden umutlu konuşabilecek ülke gerçeklerinin onlara yüklediği rehabilitiye sahip mi? Tabii ki değil. Üniversite giriş sınavlarına hazırlanan gençler ile üniversiteye girmeye hak kazanmış gençlerin yetişkinlik hayatına dair beklentilerine baktığımız zaman karamsarız. Gençlerin geleceğe

dair ciddi endişeleri var. Cesaretiniz varsa bu gençlere “İstedığınız kariyer eğitimi elde etmiş olsaydınız yaşamınızın geri kalan kısmına ülkenizde mi yurt dışında mı devam ederdiniz?” sorusunu sorun, bakalım ne cevap alacaksınız.

Çünkü! Gençlerin büyük bir bölümü çocukluk çağlarından itibaren kendilerinin nasıl mutlu olması gerektiği üzerinde değil, mutlu olduğu anlık dürtüsel davranışlarını destekleyen anne baba ve öğretmene sahip oldular. Anne baba çocuğu mutlu etmediği zaman bozulmayan psikoloji, öğretmenin küçük yaptırımlarında hemen bozulur hâle geldi ve soluğu mahkemede aldılar. Böylece çocuklar aileyi ve okulu kendi mutluluğunu korumak zorunda olan kurumlar olarak tanıdılar. Bazıları ise ebeveynin akademik başarı kaygısı nedeniyle çocuğuna uyguladığı acımasız başarı odaklı yaptırımlar sonucu kişilik gelişimlerinin zarar görmesiyle karşı karşıya kaldılar. Oysa durum tam bunun tersi idi.

İnsan kalpte imanı, zihinde tefekkürü, bedende ibadeti, akılda nefsinin tartmayı, ruhta mutmain bir huzura kavuşmayı öğrenme aşamalarını okulda akademik olarak öğrenemediği müddetçe kazanılan her bir bilgi, geleceğin teneke krallığında taç yapımında kullanılacaktır.

İnsanımız, kendi kişiliğine övgüler yağdıran durumların dışına çıkmayı başarıp ufkunu geliştirmeye başladığında başarı dediğimiz olgunun toplumsal yansımasından söz edebiliriz. İnsanın kişisel övgü sınırları dışına çıkarken kabul etmesi gereken özellikler bedenî, kalbî ve akli özellikleridir. Gelecekte bizleri yani insanlığı bekleyen en büyük tehlike -veya çelişki de diyebilirsiniz- durumlarından bir tanesi de insandan

daha hızlı düşünen, daha hızlı karar veren, kararları daha hızlı uygulamaya geçiren makineleri yine insanın kendisinin yapacak olmasıdır. İnsandaki makineleşme isteğinin altında fitratına açtığı savaşın galibiyet sarhoşluğunu yaşarken kendi sonunun farkında olmayı unutmaması yatabilir mi? Bence evet. Kelime anlamı olarak da insan, “Andolsun biz bundan evvel Âdem’e de vahy (ve emr) etmişizdir. Fakat unuttu o. Biz onda bir azim bulmadık (Tâhâ Suresi 115 Ayet Kur’an-ı Hakim Meali Kerim... Hasan Basri Çantay).” ayeti ile ifade edildiği üzere unutkandır.

Bu durumda şunu fark ediyoruz: Eğitim yapılanması eğitimin önceliği olan insanı yaş guruplarına göre tanıma kaygısı taşıyor. Okul öncesi, ilkökul, ortaokul ve lise çağı gençliğinin fiziksel,

**“Eğitimde “millî şuur”
ilkelerinin çekirdeği olan ahlak
ve maneviyat olmadan, ilgi istidat
ve liyakat uygulanmadan, toplumsal
ekonomik kalkınma projeleri hayata
geçirilmeden ülkemizin statüsü
“gelişmekte olan ülke” olarak
hep devam edecek.”**

duygusal, zihinsel gelişim özellikleri hakkında ne biliyoruz? Ama onlar hakkında şundan eminiz ki bu çocukların yarısından fazlası istediklerine cevap almak üzere yaşam alışkanlığı kazanmış, istenilene cevap verecek gücü kendisinde bulamayınca isyana ya da bunalıma girmeyi tercih etmiş kişilerden oluşuyor. Buyurun, akademik bir komisyon kuralım ve bu iki farkındalığa çözüm üretelim desek bu komisyonun çözüm metotları arasında millî şuur, İslami ahlak, manevi gelişim derdi olmayacaktır.

Sorulduğunda acı hissi veren temel

sorulardan birisi de şudur: Hani, söyle-negelen ama üzerinde hiç derin düşünmediğimiz bir espri vardır: “Bilgisayara ‘Ne var, ne yok?’ diye sormuşlar hafızası yanmış.” Biz maalesef insanımızı bildiği zaman mutlu olan ve bilmediğinde depresyona giren makinelere çevirdik. Çünkü her yeni eğitim modeli mücadele ile üretmeyi değil, yüksek zeka gelişimi ile mükemmeli beklenti hâline getiriyor. Bu durum, nitelikli manevi şuura sahip insan modelinden, nitelikli maneviyattan haberi olmayan nesnel insan modeline geçişin sağlanmasına sebep oluyor.

Hedef odaklı ve daha anlaşılır olması açısından her yıl önümüze çıkan iki sınav odaklandığımızda karşımıza, sınavın doğal yapısından dolayı öğrencileri elenenler ve elenmeyenler olarak iki ayrı kısma ayıran LGS ve YKS sonuçlarının herkes için eşit olamayacağı garantisi verebiliriz. Bu gerçek, sınavın doğasında var ve amaç da bu zaten. İyi de biz neyin mücadelesini verelim? Ne yaparsak yapalım sınav sonucunun elenenler ile elenmeyenler kısmını değiştiremeyiz.

Meseleye sınav kazanan öğrenci açısından bakarsak ekonomik, kültürel ve sosyal yaşam tarzı yönünden avantajlı ailelere sahip çocuklar yine kazanmaya devam ederken toplumun gerisinde kalan kısmını oluşturan aile çocuklarından sadece istisna olanlar kazanacaktır. Yani genel akademik başarı hareketliliği değişmeyecek. Bize sunulan algı yanlışlığı ise eğitime katılan her öğrencinin beceri destekli atölyeler ile, yüksek lisanslı öğretmenler ve okul yöneticileri ile başarılı olacmış gibi zannettirilmesi veya böyle zannedilmesine ses çıkarılmamasıdır.

Ülkemizin bize sunduğu yaşam gerçekleri ne vaat ediyor? Çocuklarımızın on iki yıl zorunlu eğitime tabi tutulurken

“Eğitimin karar vericileri, akademik ritüellerden reel yaşamın sunduğu imkânlar sonucu millet olarak nereye doğru yöneldiğimizi görmek zorundalar..”

girişimci, mesleki yetenek becerilerinin üniversitesiz bir yaşamı desteklemede yetersiz kalması sonucu her yıl yaklaşık üç milyon öğrenci YKS sınavına girmeyi ve başarılı olmayı kendisine zorunlu kılmıştır. Yine maalesef üç milyon öğrenciden sadece ilk on bini mesleki garantisi olan yerleri kazanırken ilk on binden sonraki ilk altmış binlik gurubun ortalama yüzde onu kendi ilgi alanına uygun bir tercih yaparak aile şartlarına uygun meslek devamını sağlamak üzere kayıt yaptırmış, geriye kalanlar ise öğrenilmiş çaresizlik içinde kendisine kariyer imkânı sunamayan üniversitelere kayıt yaptırmışlar veya hiç kazanamamışlardır.

Ülkemizin bize sunduğu imkânlar ile bizim bu imkânlar içinde kendimize ait bir yer bulabilmemiz millî aidiyet duy-

gularımızı pekiştirir. Yetişkinlik hayatına üniversitesiz yaşam becerileri ile hazırlanan gençliğe çalışma ve kendini geliştirme imkânları sunulmadığı her yıl kendisine, ailesine ve ülkesine küsmüş gençlerin sayısı artarak devam edecektir. Küskün bir gençlik biriktiriyoruz. En önemlisi, zihinlerinde derin çaresizlik duyguları oluşturan yetersizlik hissine sahip, manevi şuurdan ve kanaatten yoksun bir gençlik...

En basit ifadesi ile iş yok! Nüfusun yarısına yakını asgari ücret ile geçiniyor ve yaklaşık on milyon çalışanın maaşı üç milyon liranın altında. Bu durumun üniversite mezunlarını kapsadığı alan hiç de küçümsenecek kadar az değil. Güce dayalı adalet ortamlarına şahitlik ederek ilk orta ve lise eğitimi tamamlayan öğrenciler, ekonomik yetersizlik duyguları içinde yetişkinlik hayatına adım attığında kendilerini ve kuracakları aileyi savunamayacakları bilincine sahip oluyorlar. Yaşanılan bu travmanın toplumsal bedeli ve vebali fark edilmeli.

Eğitim sisteminin üretimi kalpte şuur, zihinde vizyon, bedende beceri ile bir yaşam tarzı hâline getirmede müddetçe her sistem değişikliği sadece bir algı yönetiminden daha fazlası olmayacaktır.

Eğitimin karar vericileri, akademik ritüellerden reel yaşamın sunduğu imkân-

lar sonucu millet olarak nereye doğru yöneldiğimizi görmek zorundalar. Milletın millî eğitimin sürecini tamamladıktan sonra nasıl bir yaşam sürdürmeleri ile yüzleşmeleri gerekir. Millî eğitim adına alınan kararlar;

Ergenlik çağından itibaren meslekendirme gurubuna dâhil edilecek gençleri ayırt edebilmeli,

Gençlerin geleceğinden umutlu olabilecek ekonomik üretim ortamlarının olgunlaştırılmasına hız kazandırabilmeli,

İslamın ve insanlığın saadet ve selameti için iman, tefekkür ve mücadele şuurunda bir gençliğin yetişmesine sahip çıkabilmeli,

Kendisi ve çevresi ile barışık, övgü aldıkça kendinden geçen değil övebilecek iman olgunluğuna ulaşan bir neslin yetişmesine katkı sağlayabilmeli,

Akademik sınavı yaşamın merkezine almak zorunda kalan şartlardan, akademik sınavı yaşam mücadelesinin parçalarından sadece biri olarak gösterebilecek çalışma ortamlarında, girişimciliği destekleyen ülke gerçeklerine kavuşulması için projeler hazırlayıp uygulamaya sokabilmeli,

YKS sınavını kazanma önceliğinden gençleri kurtarabilmelidir.

ÜLKEMİZDE YABANCI DİL EĞİTİMİ

Tarih boyunca toplumlar karşılıklı olarak birbirlerinin dilini öğrenmiş, bu sayede kültürde, sanatta, bilimde birbirlerini olumlu yönde etkilemişlerdir. Birbirlerinden öğrendikleri, yeni buluşlara ve teknolojik gelişmelere kapı aralamıştır. Bu tarih yolculuğunda ülkelerin bilimde, sanatta, edebiyatta, teknolojiye sağladıkları üstünlüklere bağlı olarak farklı diller toplumda egemen olmuştur. Tarihin akışı içinde farklı dönemlerde Arapça, Farsça, Osmanlıca, İbranice, Fransızca, Rusça, Çince gibi diller çok konuşulan ve öğrenilen diller iken; günümüzde başta İngilizce olmak üzere başka diller ön plana çıkmış, toplumların aydınlanmasına, kaynaşmasına ve bilimin gelişmesine aracılık etmişlerdir. Yaşadığımız çağda gönül isterdi ki dünyaya yön veren dil Türkçe olsun ama kabul

edelim ki; batı ve uzak doğu dilleri bütün dünyada yoğun ilgi görmektedirler. Bunun sebebi özellikle batılıların son birkaç yüzyılda bilimde, sanatta ve teknolojiye elde ettikleri maddi üstünlüktür.

Yabancı dil öğrenmek nasıl ki bireyler ve toplumlar için ihtiyaç ise devlet için de zorunlu ihtiyaçtır. Devletlerarası ilişkilerde, yazışmalarda o çağın ihtiyaçlarına cevap verecek dilleri öğrenmek zorundayız. Zira Peygamber Efendimiz (SAV) Medine'ye teşrif buyurduktan sonra, başta civardaki Yahudilerden olmak üzere çeşitli milletlerden heyetler ve mektuplar geliyordu. Bu heyetlerin konuştuğunu anlamak, gelen mektuplara aynı dilden cevap vermek üzere vahiy kâtibi Zeyd bin Sâbit'e (r.a.) İbranice ve Süryaniceyi öğren-

mesini tavsiye etmişti. Bu hususta Tirmizî, Ebû Dâvud ve Müsned gibi hadis kitaplarında ve siyer kaynaklarında hadisler bulunmaktadır.

Meselâ Müsned'de geçtiği üzere Zeyd bin Sabit bu hususu şöyle anlatır:

"Resulullah Medine'ye teşrif ettiklerinde çocuktum. Beni alıp huzuruna götürdüler. Resulullah beni çok beğendi. Şöyle dediler: 'Yâ Resulullah, bu çocuk Benî Neccar'dandır. 10'dan fazla sûre ezberlemiştir.' Bu da Resulullah'ın hoşuna gitti. Bir seferinde bana şöyle buyurdu: 'Ey Zeyd, Yahudilerin yazısını öğren. Çünkü, vallahi ben, Yahudilerin bana yazdıklarına güvenemiyorum.'

"Ben de on beş gece içinde İbraniceyi yazıp okumasını öğrendim. Artık bun-

dan sonra Yahudilerin Resulullah'a gönderdikleri mektupları okuyor, cevapları İbranice yazıyordum."

İhtiyaç olduğu için Zeyd bin Sabit Süryanice de öğrenmişti. Bir gün Peygamberimize (asm) Süryanice bir mektup gelmişti. Resulullah (a.s.m.) Zeyd bin Sâbit'e,

"Bana Süryanice yazılar geliyor. Sen Süryani lisanını güzelce yazabilir misin?" buyurdu. Zeyd,"Hayır, bilmiyorum." deyince, Peygamberimiz (asm); "Öyleyse, bu dili öğrenmeye çalış."emrini verdi. Hz. Zeyd Süryaniceyi on yedi gün içinde öğrendi. Bu kadar kısa sürede öğrenmesi Peygamberimizin (asm) bir mucizesidir. Bundan sonra artık Peygamberimize (asm) gelen Süryanice yazıları Zeyd okudu ve yazdı. Sahâbe arasındada da Farsça, Rumca, Kiptice, Habeşçe, İbrânice ve Süryânice bilenler vardı.

Bu rivayetlerden açıkça anlaşılıyor ki, Peygamberimiz (asm) yabancı dil öğrenmeyi teşvik etmektedir.

Dil eğitimi dünyanın birçok ülkesinde ciddi bir şekilde teşvik edilmekte ve eğitimin en önemli parçası olarak değerlendirilmektedir. Öyle ki, birçok ülkede bazı işlere başvurabilmeniz için bir dil bilmeniz yetmeyebilir. Bu ülkelerde dil eğitimine erken yaşlarda başladıklarını görüyoruz. Küçük çocuklar bile akıcı bir şekilde yabancı dil konuşabilmektedir. Bütün dünyada hatta geri kalmış birçok ülkede bile insanlar akıcı bir şekilde yabancı dil konuşabiliyorken neden bizim ülkemizde insanlarımız etkin ve akıcı bir şekilde konuşamıyor? Neden çocuklarımız öğrenim gördükleri okullarda 2. Sınıftan itibaren 12. Sınıfa kadar yabancı dil dersi görüyor ama konuşamıyor? Tespit ettiğimiz sorunları şu şekilde sıralayabiliriz:

1. Bazı insanlar, dil öğrenmeye karşı mesafe koymaktadır ve direnç göstermektedir. Bugün bile okullarımızda bazı öğrenciler, "Neden onların dillerini öğreniyoruz? Onlar bizim dilimizi öğrenmiyor ki! Onlar bizim dilimizi öğrenmediğine göre ben de onların dilini öğrenmem." tarzı cümleleri duymak mümkün.
2. Öğretim yöntem ve teknikleri ile ilgili sıkıntılar dil öğrenimi ve öğretiminde engel teşkil etmektedir. Okullarımızda maalesef dil bilgisi ağırlıklı yabancı dil eğitimi verilmektedir.
3. Kaliteli yabancı dil öğretmeni yetiştirmede yaşadığımız sıkıntılar... Öğrencilerin bir kısmı ülkemizdeki yabancı dil öğretmenlerimizin mesleki bakımdan yetersiz oluşundan yani öğretmeye çalıştıkları dili akıcı bir şekilde konuşamamasından şikâyet etmektedir.
4. Okullarımızda yabancı dil eğitimi için haftalık ders saati yetersizdir. Haftalık ortalama 2-4 saatlik dilim dil eğitimi için yetersizdir.
5. Okullarda sınıf mevcutları kalabalık olduğu için öğrenme tam gerçekleşmemektedir.
6. Okullarda seviye sınıfları bulunmamaktadır.
7. Okullardaki yabancı dil ders kitapları ve materyalleri tatmin edici olamamaktadır.
8. Okullarda dil öğrenme alanları ya da dil sınıfları bulunmamaktadır.
9. Öğrencilerin okulun dışında öğrendikleri dili, pratik yapacak olanakları bulunmamaktadır.
10. Öğrencilerde 'hata yaparım' kaygısı çok yüksek. Bunun sonucunda öğrenciler rencide edilmekten korkmaktadırlar.
11. Ülkemizde yapılan yabancı dil sınavlarının neredeyse tamamı dil bilgisi ve kelime bilgisi ağırlıklı... Dinleme ve konuşma becerilerini ölçen sınav bulunmamaktadır.

"Dil eğitimi dünyanın birçok ülkesinde ciddi bir şekilde teşvik edilmekte ve eğitimin en önemli parçası olarak değerlendirilmektedir. "

Yukarıdaki sorunlar bütün okulları kapsamamakla beraber çoğu okulumuzda bu sorunlar var. Bütün bunlara karşılık bu işi başarmış çok güzel örnekler de var. Mesela, MEB bünyesinde yabancı dil

ağırlıklı proje İmam Hatip Liselerinin hazırlık sınıflarında çok güzel dil eğitimi yapılmaktadır. Öğrenciler dil eğitiminin bir kısmını yurt dışında almaktadır. Farklı illerde açılan bu okullarda Arapça, İngilizce, Almanca, Rusça gibi dillerin çok güzel öğretildiğine şahitlik ediyoruz. Yakın zamanda farklı diller öğretilmesi konusunda çalışmalar yapılmaktadır. Bazı yabancı dil ağırlıklı eğitim yapan ortaokullar ve özel okulların bir kısmı da bu işi çok güzel yapmaktadır.

Bir yabancı dil, kültürü ile beraber öğrenilir. Bu gerçekten hareket ettirmizde, burada karşılaşacağımız en büyük sorun kültürel erozyon olacaktır. Birçok insanımız öğrendikleri dil ve kültürü olduğu gibi benimseyip onlar gibi olmaya, davranmaya, giyinmeye, yemeye ve içmeye başlıyor. Bu yüzden yabancı dil öğretilirken milli kültürümüzden, değerlerimizden ve inancımızdan asla taviz verilmemeli ve her konuda olduğu gibi bu konuda

da taklitten uzak durmalıyız. Özellikle batı dillerini öğrenirken ve öğretirken bu konuya çok dikkat etmeliyiz.

Yabancı dil öğretiminde başarılı olmak için yapılması gerekenleri ise şu şekilde sıralayabiliriz:

1. Dilbilgisi ağırlıklı dil öğretimin-den vazgeçmeliyiz. Bunun yerine dört beceri alanını (okuma-yazma-dinleme-konuşma) geliştirmeye dönük çalışmalar yapılmalıdır. Unutmayalım ki, dil iletişim içindir.
2. Öğrencilerin yabancı dizi-film izlemeleri, yabancı müzik dinlemeleri, eğitici uygulamaları kullanmaları teşvik edilmelidir. Yabancı dil sadece okulda öğrenilen bir ders değil aynı zamanda hayatın tamamında kullanılabilecek iletişim becerisidir.
3. Milli Eğitim Bakanlığı ve YÖK yabancı dil öğretmeni yetiştirme konusunda yeni bir program ve vizyon geliştirmeli, kaliteli yabancı dil öğretmenleri yetiştirmelidir. Adaylar, üniversite sınavlarında dil beceri alanları ölçüldükten sonra üniversiteye kabul edilmelidir. Eğitim Fakültelerindeki eğitim kalitesi artırılmalıdır. Milli Eğitim Bakanlığı hedef dili akıcı bir şekilde konuşamayan öğretmen adaylarını yeterliliklerini sağlayana kadar öğretmen olarak atamamalıdır.
4. Okullardaki haftalık yabancı dil ders saati mutlaka artırılmalı, öğrencilerin öğrendikleri dili pratik yapacak olanaklar oluşturulmalıdır.
5. Dili etkin bir şekilde öğrenmek için ideal sınıf mevcudu 14-18'dir. Bu yüzden kaliteli bir dil eğitimi için sınıflardaki öğrenci sayıları azaltılmalıdır.
6. Seviye sınıfları oluşturulmalıdır. Aynı seviyedeki öğrenciler birbirleri ile daha kolay ve hızlı iletişim kuracaklardır.
7. Ders kitapları ve materyalleri yeniden gözden geçirilmelidir. Dil öğretiminde görsellik çok

önemli olduğu için görsel içerik zenginleştirilmeli, etkinlikler çoğaltılmalıdır. 4 beceri alanını geliştirmeye dönük, akıllı tahta yazılımları olan ders araç gereçleri hazırlanmalıdır.

8. Ülkemizde LYS-5, YDS, YÖK-DİL gibi birçok merkezi yabancı dil sınavı yapılmaktadır. Bu sınavlar adayların dinleme ve konuşma becerilerini ölçmemektedir. Bu büyük eksiklik ve düzeltilmelidir. Sınavlardan yüksek puan alan ama konuşamayan bir akademisyenin hali çok üzücü... Bu akademisyen yurt dışında katıldığı toplantılarda, bilimsel araştırmalarında akıcı bir şekilde yabancı dil konuşabilmelidir.

9. Ülkemizin maddi koşulları göz önünde bulundurulmak şartıyla yabancı dil öğretmenleri kademe olarak yurt dışına gönderilmelidir. Bu fırsattan yararlanan öğretmenler hem yenilenecektir

hem de motivasyonları artacaktır.

10. Öğrencilere dil öğretirken hata yapmalarının doğal bir süreç olduğu, hata yaparak öğrenecekleri ısrarla anlatılmalıdır.

“Yabancı dil öğrenmek zaman, emek ve sabır gerektirir. Henüz bir dil öğrenmemişseniz bir şeyler eksik kalmış demektir”

11. Tıpkı öğretmenler gibi dil becerisi yüksek olan ama maddi durumu uygun olmayan öğrenciler de devlet tarafından hedef dilin konuşulduğu ülkelere gönderilmelidir.

Yabancı dil öğrenirken kendi ana dilimizi de ihmal etmemeliyiz. Bütün dünyada konuşulan yaygın dillerden biri olmamasından dolayı kendi dilimizi asla küçümsemeyelim. Kendi dilimizin de daha fazla insan tarafından konuşulmasını sağlamaya çalışalım.

Sonuç olarak, unutmayalım ki yabancı dil öğrenmek zaman, emek ve sabır gerektirir. Bazı insanlar 5-6 hatta daha fazla dil konuşabilmektedir. Bir dili öğrendikten sonra diğer dilleri öğrenmek çok daha kolaydır. Dil öğrenmeye ilerleyen yaşlarda başlarmaktansa erken yaşta başlamak her zaman avantajlıdır. Bu durumu bilen anne-babalar artık erken yaşlardan itibaren çocuklarını dil eğitimine yönlendirmektedir. Henüz bir dil öğrenmemişseniz bir şeyler eksik kalmış demektir. Kendinizi başka bir dilde ifade etmenin mutluluğunu siz de yaşayın.

ATÖLYE METODU

Uzmanlar, günümüzde hemen her konuda yapılan “aşırı değerlendirmeler” ile konuların tartışılmasının “toplumsal zihni esir aldığı”nı vurguluyor. Bu noktada eğitimcilerin, kendi yönetim mantığının zihni modelini sorgulama zamanı geldi.

Hem bu esareten çıkış adına hem de gelişmelere hazırlık adına, kurum içinde bir “atölye” kurulması önerilmektedir. Zamanın iplerini elimizden kaçırmadan, yeni gündeme sahip olmak adına kurulacak her atölye, beş önemli alanda, metotlu çalışmaları sistemli biçimde masaya yatırmalıdır.

İlk olarak, “literatür taraması” yapılmalıdır. Dünya genelinde yönettiğimiz kurumun bulunduğu alanla ilgili haberler, tematik çalışmalar taranmalıdır. Bu noktada sektördeki uzmanların, akademik çalışma yapanların, araştırmacıların açık bilgileri derlenmelidir.

İkinci olarak; alandaki eğilim, fırsat ve tehlike analizleri yapılmalıdır. Literatür Analizi’nde sektörle ilgili belirlenen eğilimlerin ne gibi “fırsat” ve “tehlike” oluşturabileceği masaya yatırılarak alternatifler ve öngörüler geliştirilmelidir.

Üçüncü olarak; konunun imkân ve kısıtları belirlenerek ilgili kurumun “yapısal ve ekonomik özellikleri” analiz edilmelidir. Dünya genelindeki konjonktürel etkiler, ülke özelindeki yönetim düzenlemeleri ve kurumun donanım yeterliliği karşılaştırılmalıdır.

Dördüncü olarak; iş birliklerini ele almak önem taşır. Kamu açısından teşvikler, rakipler açısından rekabet perspektifi geliştirilir. Siyasi irade, bürokrasi, medya ve sivil inisiyatifler boyutunda etki oluşturma çabaları güçlendirilir. Bu konuda sadece yöneticilerin değil, yönetimde bulunanların

da iş birliklerinde etkili olması sağlanmalıdır.

Beşinci olarak; izleyici değer, beklenti ve davranışları izlemelidir. Kurum ölçeğinde kalite-fiyat-maliyet denge raporları sonrası gelir/gider ve kâr/fayda analizleri ile karşılaştırmalı, üstünlükler netleştirmelidir.

Atölyeler; kalite, marka ve itibar konularında yönetim mantığının zihnî modelinin yeniden sorguladığı yer olmalıdır. Böylece “yol haritası” belirlenecek, bireyler “kendini yeniden üretmesini bilen” bireylere dönüşerek “yetkinlik geliştirme” yaklaşımına sahip olacaktır.

İşin esasını etkileyen atölye metodu ile oluşacak “yol haritası ve yetkinlikler” sayesinde, hayatı yönlendirmek ve farkındalığı artırmak kolaylaşacaktır. Zira “Akıllı adam aklını kullanır, daha akıllı adam başkalarının da aklını kullanır.”

GENÇLİK
Eğitim Kurumları

www.gencegitim.com.tr

f t i / genclikegitim

Aklı Geliştiren Ahlâkı Güzelleştiren Okullar

Gençlik
Anaokulu

Gençlik
İlkokulu
Ortaokulu

Enderun
Fen Lisesi
Anadolu Lisesi

Gençlik
Temel Lisesi

EĞİTİME “BİZDEN” BİR YAKLAŞIM SAHİH RAB ANLAYIŞI

Ben sizin Rabbiniz değil miyim?” Böyle başladı yaratıcıyla onun yarattığı insan arasındaki diyalog. Bu soruya verilen cevap da en az soru kadar netti: **“Evet, sen bizim rabbinizsin, biz buna şahitlik ederiz.”** (Araf/172) Olayın “nasılı” tartışıla dursun, kesin olan şu ki, biz Ademoğulları Allah’ın rabliğini daha dünyaya gelmeden ruhlar aleminde kabullendik. Yani bir rabbe kulluk edecek fitratla doğduk.

Rab; terbiye eden, eğiten, düzen veren, yetki sahibi ve kural koyan gibi manalara gelen Arapça bir kelimedir. Yine bu kelime ıslah etmek, üzerinde tasarrufta bulunmak, kemâle erdirmek, efendi olmak, sorumluluğunu yüklenmek, başkanlık yapmak, sahip olmak, sözü dinlenmek, itaat edilmek, üstünlüğü ve otoritesi kabul edilmek gibi anlamlara da gelmektedir.

Hız. Peygamber (sav)’e gelen ilk vahiy Alak suresidir ki: “Yaratan Rabbinin adıyla oku! O, insanı bir aşılansmış yumurtadan yarattı. Oku! Rabbin, en büyük kerem sahibidir. O Rab ki kalemle (yazmayı) öğretti. İnsana bilmedikleri şeyi öğretti” diye başlar. İslam’ın ilk yıllarında Mekke’de inen bu ve benzeri surelerde yüce Allah kendisinin rabliğini ön plana çıkarmaktadır. Kur’an’da Allah lafzından sonra en çok kullanılan isim, 968 defa tekrarlanan “Rab” ifadesidir.

Kur’an’ın en başındaki ilk suresi Fatiha: **“Alemlerin rabbi olan Allah’a hamdolsun.”** diyerek başlamaktadır. Yani tüm alemleri yaratanın ve yönetenin kendisi olduğunu bizlere hatırlatmaktadır rabbimiz. Allah alemleri yarattı ve bıraktı anlayışındaki “deizmin” ile her şey kendiliğinden meydana geldi anlayışındaki “ateizm” düşüncelerinin yanlış-

lığını bildirmekle başlar yüce kitabımız.

“Alemlerin rabbi” ifadesi dünyaya ve dünya dışındaki aleme bakışımızı netleştiren bir anlayıştır. Öyle ki, evrende büyük bir nizam, uyum ve yardımlaşma göze çarpmaktadır. Gerek karada, gerek denizde ve gerekse havada canlı cansız bütün varlıkların uyumu, tarih boyunca insanların ilk dikkatini çeken husustur. Alemde kargaşa, kaos ve tesadüf yoktur. Aksine her şeyde bir mükemmellik vardır. Yaratıcı ilah anlayışını kabullenmeyenlerin “tabiat kanunları”, bizim de “sünnetullah” demeyi tercih ettiğimiz Rabbin kanunları tıkr tıkr işlemektedir. Yaşadığımız dünyadaki bütün problemlerin kaynağı onun yaratılışında değil, biz insanların yanlış kullanılışıdır.

En basitinden insan kendi vücudunu tanıyabildiği kadarıyla bu mükemmel

sistemi gözleyebilmektedir. İnsan istemli ve istemsiz çalışan bütün organlarının ne kadar mükemmel olduğunu her gün biraz daha iyi kavramakta, en küçüğünden, en büyüğüne canlı cansız bütün varlıkların bir nizam, bir düzen içinde olduğunu görmektedir. Rabbimiz bu ilahi nizamı insanların sadece organlarına değil, peygamberleri aracılığı ile hayatlarının tamamına koyduğunu bildirmiştir ki insanlar dünyada huzur içerisinde yaşayabilsin.

İnsanı kendisini en güzel şekilde (ahsen-i takvimle) yaratan Allah, onun doğumundan ölümüne kadar bütün hayatı boyunca uyacağı kuralları da belirlemiştir. Bütün peygamberlerin ve onların getirdiği ilahi kitapların amacı insanlara bu "ilahi kuralları" hatırlatmaktır.

Allah bu alemde hiçbir şeyi boşuna ve iradesi dışında yaratmamıştır. O her şeyi bir amaç uğruna ve insanların menfaati için yaratmıştır: "Onlar, ayakta dururken, otururken, yarıları üzerine yatarken (her vakit) Allah'ı anarlar, göklerin ve yerin yaratılışı hakkında derin derin düşünürler (ve şöyle derler:) Rabbimiz! Sen bunu boşuna yaratmadın. Seni tesbih ederiz. Bizi cehennem azabından koru!" (Al-i İmran/191).

"O, hem göklerin, yerin ve ikisi arasındakilerin Rabbi, hem de doğuların Rabbidir." (Saffat/5)

"Çünkü Rabbin (her an) gözetlemededir." (Fecr/14)

Buraya kadar rab isminin yaratma ve düzene koyma gibi anlamları üzerinde durduk. Şimdi bir de rab isminin "sığınılan" ve "istekleri yerine getiren" güç, otorite ve hakimiyet manaları vardır ki, rabbimiz duaların kendisine yapılmasını ve "rab" ismiyle yapılmasını istemektedir. Duaları kabul etmek, kendine sığınan acizleri korumak bir gücün varlığının kabulüdür:

"Kullarım sana, beni sorduğunda (söyle onlara): Ben çok yakınım. Bana dua ettiği vakit dua edenin dileğine karşılık veririm. O halde

(kullarım da) benim davetime uysunlar ve bana inansınlar ki doğru yolu bulalar." (Bakara/186)

"De ki, sığınırım insanların Rabbine, insanların melikine, insanların ilâhına" (Nas/1-3)

"Rabbimiz, eğer unutacak veya yarılanacak olursak bizi sorumlu tutma! Rabbimiz, bizden öncekilere yüklediğin gibi bize de ağır yük yükleme!" (Bakara/285)

"Onlardan bir kısmı da: Ey Rabbimiz! Bize dünyada da iyilik ver, ahirette de iyilik ver. Bizi cehennem azabından koru! derler." (Bakara/201)

"Rabbimiz! Hesap kurulacağı gün beni, anamı, babamı ve müminleri bağışla!" (İbrahim/41)

Yine Rab isminin bir manası da; yukarıdaki tanımlardan da anlaşılacağı gibi insanlar için helali ve haramı belirleyen yani hüküm koyan otorite anlamında kullanılmıştır. Özellikle Al-i İmran suresi 64. ayetiyle Tevbe suresi 31. ayet bunun en güzel örneğidir:

"De ki: Ey Kitap ehli, bizimle aranızda müşterek (olacak) bir kelimeye gelin. (Ki o da şudur:) Allah'tan başkasına kulluk etmeyelim, O'na hiç bir şeyi ortak koşmayalım ve Allah'ı bırakıp kimimiz kimimizi Rabler edinmeyelim. Eğer yine yüz çevirirlerse, deyin ki: Şahid olun, biz gerçekten müslümanlarız." (Al-i İmran/64)

"Onlar Allah'ı bırakıp hahamlarını, papazlarını ve Meryem oğlu Mesih'i Rableri olarak kabul ettiler. Halbuki bir tek Tanrı'dan başkasına kulluk etmemekle emrolunmuşlardı. O'ndan başka tanrı yoktur. Allah koştukları eşlerden münezzehtir" (Tevbe/31)

Bu ayette geçen rab kelimesinin çoğulu olan "erbâb" lafızları, toplulukların ve milletlerin önder ve rehber edindikleri kimselere işaret etmektedir. İnsanlar bu önderlerin emirlerine itaat ederler, yasaklarından kaçınırlar ve onların koy-

"Âlemlerin rabbi" ifadesi dünyaya ve aleme bakışımızı netleştirir. Öyle ki, evrende büyük bir nizam ve uyum ve göze çarpmaktadır..

dukları kural ve kaidelere de uyarlar; onların hiç bir delile dayanmaksızın ileri sürdükleri helâl ve haram gibi değerlendirmelerini de kabul ederler. İşte Yüce Allah, onların gerçek manada rab olmayıp diğer insanlar gibi âciz birer insan olduklarını haber veriyor.

Yukarıdaki ayet nazil olunca henüz İslam'la şereflenmemiş olan Adiy b. Hatem: "Ey Allah'ın Resul'ü! Hristiyanlar, rahiplere ibadet etmediler ki (onları rab edinmiş olsunlar)" dedi. Bunun üzerine Hz Peygamber (sav): "Evet ama onlar (Hristiyan rahipleri ve Yahudi hahamları) Allah'ın helâl kıldığını haram; haram kıldığını da helâl saydılar. Onlar da bunlara uydular. İşte onların bu tutumları, onlara ibadet etmeleri ve onları rab edinmeleridir" buyurdu.

Yaratıcı olarak Allah'ı ilah kabul etmekle beraber hayatlarına düzen koyma anlamında O'nun rabliğini kabullenmeyen Mekke müşriklerine Allah, Hz. Muhammed (sav)'i görevlendirerek kendi rabliğini hatırlatmıştır.

İnsanların kullandıkları bilim ve teknoloji ne kadar değişirse değişsin bazı alışkanlıkları değişmemektedir. Bunlardan birisi de rab bulma anlayışlarıdır. Daha yaratılış aşamasında "yüce" bir varlığı rab edinme fitratıyla yaratılan insan, gerçek rabbi olan Allah'ı bilmeyince kendisine sahte rabler bulmakta gecikmemiştir.

Çağdaş dünyada insanlar kendilerine rabler edinirken, tıpkı eskiden olduğu

gibi bazen “atalar ruhunu” yani ölmüş büyüklerin mezarlarını, bazen peygamberlerini, bazen emrinden çıkamadığı önderlerini, bazen de kutsadıkları kurumlarını rabler edinebilmektedirler. Bir şahsın veya otoritenin rab olması, onun koyduğu hükümlerin sorgulanamamasıdır. “La yüsel” denilen yani hesap sorulmayan her varlık kendi rabliğini ilan etmiş demektir.

İnsanlar rabbin gerçeğini, hak olanı yani Allah’ı bulamazsa mutlaka batılını bulur. Çünkü inanç “boşluk” kabul etmez. Baştaki ayetten öğrendiğimiz kadarıyla her insanın fitratı buna uygun olarak bir rabbe “kul” yaratılmıştır.

Tebaasına hiçbir zaman “Sizleri ‘ben yarat-tım’ demeyen Firavun, Nemrut veya benzerleri açık bir şekilde halklarını kendilerinin yönettiğini, onlar hakkında kendilerinin hüküm verdiğini düşünerek, onların rabbi olduklarını iddia etmektedirler. “(Firavun) derhal (adamlarını) topladı ve bağırdı: ‘Ben, sizin en yüce Rabbinizim!’ dedi.” (Naziât/23-24)

“Allah kendisine mülk (hükümdarlık ve zenginlik) verdiği için şımararak Rabbi hakkında İbrahim ile tartışmaya giren (Nemrut’u) görmedin mi! İşte o zaman İbrahim: Rabbim hayat veren ve öldüren, demişti. O da: Hayat veren ve öldüren benim, demişti. İbrahim: Allah güneşi doğudan getirmektedir; haydi sen de onu batıdan getir, dedi. Bunun üzerine kâfir apışıp kaldı. Allah zalim kimseleri hidayete erdirmez.” (Bakara/258) ifadeleriyle rabliğin anlamını genişletmiştir.

Hz. İsa (as)’da olduğu gibi bazen insanlar Allah’ın tevhid inancını yerleştirmek için gönderdiği peygamberi bile ilah/rab edinerek şirk koştuktan çekinmemişlerdir. Bazen ömrünü Allah yolunda

tüketen nice Allah dostu veli kulları bile, sevenleri zamanla ilahlaştırmaktan çekinmemişlerdir.

İnsanların ilahlaştırdıkları putlara, şeytanlara ve tağutlara tapmak nasıl şirk ise; Allah’ın emrine, Hakk’ın hükmüne uymayan kişilerin ortaya attıkları görüşleri benimsemek ve onları Allah’a tercih edip onlara uymak da aynen diğeri gibi şirktir. Bu durum, onlara olması gerekenden daha fazla değer vermek, ilâhî hükümlere muhalif görüş ve fikirlerini

ister dinsiz olsun veya isterse din adına konuşsun fark etmez. Allah’ın hükümlerine muhalif olarak hiç kimse hüküm koyma yetkisine sahip değildir.

Tevhid inancıyla Allah’ı tek ve sahih rab olarak tanımak; O’nun hükümlerine göre yürümek, O’na uymayan her düşüncenin ve her işin bâtıl olduğuna inanmak demektir. Allah’ın tek rab olduğuna inanmak; her işi yönetip tanzim edenin, yine her şeye sonsuz kudretiyle hükmedenin ancak Allah olduğunu kabul etmek demektir.

Rab, terbiye eden bir otorite olarak, yarattığı insanı aynı zamanda eğiten bir ilahtır. İnsan başıboş bırakılmamış ve rabbimiz tarafından peygamberler aracılığı ile terbiyeye tabi tutulmuştur. İnsanların öğretmeni peygamberler, eğitim materyalleri ise yazılı ve görsel “ayetlerdir.” Yani

kutsal kitaplar ve çevremizdeki görünür alemdir. Rab sadece hüküm koyan değil, koyduğu hükümler Allah’ın hükümlerine muhalif mi? ve hüküm koyanlar sorgulanabiliyor mu? Bu iki sorunun cevabı insanların inancını belirler.

İnsanlar ancak Rabbinin terbiyesiyle “kâmil” sıfatına kavuşabilir. İlahi kitapların hükümlerinin ve peygamberlerin uygulamalarının gerçekte bir tek amacı vardır, o da insanı “olgunlaştırmaktır.” Yeni bir dünya kurma veya dünyaya nizam verme derdinde olan “halifetullah” sıfatını taşıyan biz Müslümanlar öncelikle eğitim anlayışımıza sağlam bir inanç yerleştirmeliyiz. Sahih (hak, doğru) rab inancını yerleştiremediğimiz eğitim müfredatı, mutlaka sahtelerini kendisi icat edecektir. Sahih nesiller, ancak ve ancak sahih inanç ve sahih ahlakla yetişir. Bunun da başlangıç noktası “tevhid” ve “rab” kavramlarını “sahih” şekilde kalplere yerleştirebilmektedir.

“İnsanlar ancak Rabbinin terbiyesiyle ‘kâmil’ sıfatına kavuşabilir. İlahi kitapların hükümlerinin ve peygamberlerin uygulamalarının gerçekte bir tek amacı vardır, o da insanı ‘olgunlaştırmaktır.’”

benimsemek olduğu için, hem bir çeşit şirk, hem de Allah’ı bırakıp onları rab edinmektir. Onlara her ne kadar dil ile rab denilmese de durum, onları rab tanımanın ta kendisidir. Bunu söyleyenler ve uygulayanlar

Hayalinizdeki Dünyaya Açılın!..

Ziya Bey Caddesi 26/4 Balgat / ANKARA Tel: 0312 287 40 47 Faks: 0312 287 41 88

www.karamete.com.tr
www.karametepromosyon.com

EĞİTİM VE SANAT

Son yüzyılda gelen dijitalleşmeyle birlikte artık öğrencilerin eğlenerek öğrenme arzusu eğitimcileri sanat yolunu kullanarak eğitmeye yöneltmiş durumda. Hatta batıda eğitim 'education' ve eğlence 'entertainment' kelimelerinin birleşimiyle ortaya çıkan 'edutainment' eğlendirerek öğretmeyi ifade etmektedir. Artık bu "yenidünya"da sadece biz öğretmenler değil öğrenciler de dijital içerik üretmekte kendilerine açtıkları sosyal medya ve video kanallarında kendilerini ifade etmek istemektedirler. İnternet TV ve sinemaya baktığımızda, üretim süreci pahalı ve büyük organizasyonlar isteyen bu mecralara yönelik önemli bir bağımlılığın geliştiğini görmek mümkün. Artık çocuklarımıza anne ve babaları fikri olarak ne verirse versin onların zevk aldığı ruhi ve akli melekelerini besledikleri yer internet ortamı. Bugün çocuklarımız evde duymadığı, görmediği kelime ve davranış biçimlerini internet ya da TV'den alabilmektedir. Hayatın vazgeçilmezleri arasında giren TV ve sinema yapımları ifsada değil ıslaha çalışırsa, bu büyük bir kazanç olacaktır. Bu yüzden bize doğruyu gösterecek hayırlı işlere ihtiyacımız var.

ÖĞDER (Şuurlu Öğretmenler Derneği) bu konudaki boşluğu doldurmak için çok önemli bir faaliyet yapıyor. 2011 yılından beri her sene düzenli olarak Kısa Film Senaryo Yarışması düzenliyor. Eli kalem tutan herkese açık olan senaryo yarışmasında ödül alan filmler hem çekiliyor hem de kitaplaştırılıyor. Bu seneki yarışmanın konusu ise ayrı bir öneme sahipti. Aile kavramının önemine dikkat çekmek isteyen ÖĞDER, başta anne olmak üzere; baba, kardeş, dede ve nine gibi diğer aile bireyleriyle ilgili kısa film senaryolarını ödüllendirdi.

Benim de içinde bulunduğum jüri, Elif Örs başkanlığında; Yasemin Yüksel, İdris Şahin, Elif Büşra Eskin ve Suat Emuce'den oluşuyordu.

Jürinin yaptığı değerlendirme sonucunda birinciliği Ankara'dan 'Masal' adlı eseriyle Ali AYDEMİR kazandı. İkinciliği Bursa'dan 'Basamak' adlı eseriyle Hüseyin SEÇGİN alırken, üçüncülüğü ise Zonguldak'tan 'Çınarımızın Gölgesinde' adlı eseriyle Umut ATEŞ aldı.

'Masal'ın yürek yakan bir hikaye olduğunu söyleyebilirim. Çekildiği zaman büyük ihtimal insanları ağlatacak bir kısa filmle karşı karşıya kalacağız. İkinci olan 'Basamak' da Hüseyin SEÇGİN'in çok zekice şoke edici finaliyle jürinin takdirini kazandı. Diğer eserlerde usta işi sayılabilecek kalitede güzel senaryolardı. Dereceye giremeyen ama finale kalan birbirinden güzel senaryoları da burada anmadan geçemeyeceğim.

Ayşe Şasa Özel ödülünü Konya'dan Uğur İKİZ 'Ayaklar Altında' adlı senaryosuyla alırken, Yücel Çakmaklı özel ödülünü ise Ankara'dan Burak ÇALIŞKAN 'Annem Olur Musun?' eseriyle kazandı.

Yarışmanın ödül töreninin 1 Haziran 2019 Cumartesi günü Başkent Öğretmenevinde yapıldı ve basında da geniş yer aldı.

ÖĞDER, inşallah bu sene ödül alan ilk iki eseri filme çekmek için hazırlıklara başladı. Sponsor arayışları olumlu neticelenirse filmler kısa zamanda çekilecek.

1 TURLU , 2 TURLU VE 3 TURLU SEÇİM

Yüce Allah'ımız insana irade vererek maddi-manevi her konuda dilediğimiz gibi seçim yapma yetkisini de bizlere ihsan etmiştir. Küfrü de seçebiliriz, imanı da, yararlı olanı da seçebiliriz, zararlı olanı da. Seçim sonuçları her koşulda ve mutlaka bizim için bağlayıcıdır. Doğru seçim yap, nimetlere gark ol, yanlış seçim yap, zulmetlere gark ol. Gelelim 3 turlu seçim sistemine. Bence birinci tur Allah rızasına uygun olmalı. Her neyi seçeceksek önce Allah rızasına uygun mu, değil mi? onu tespit etmeliyiz. Uygunsa ikinci tura geçebiliriz. İkinci turda seçtiğimiz şey bize fayda mı verecek, zarar mı verecek, doğru mu olacak, yanlış mı olacak? Mutlaka bunu ayrıntılarıyla görmeliyiz. Bilgimizi, aklımızı, yeteneklerimizi, bu turda sonuna kadar kullanmalıyız. Ola ki bilgimiz, görgümüz yetmedi; mutlaka bir bilene danışmalıyız. Üçüncü turda ise yaptığımız seçimin başka insanlara, çevreye ne faydası var, ne zararı var? onu hesaplamalıyız.

Son turu da başarıyla geçtiysek seçimimiz hayırlı uğurlu olsun.

Bugünün insanının (çoğunluğun) en büyük problemi; tek turlu seçim... Neyi seviyor, neyi beğeniyor, nefsi neyi çekiyoorsa onu tercih ediyor. Yanlış meslek tercihleri, yanlış evlilikler, korkunç müsriflikler hep bu tek turlu seçim sonuçlarından dolayı.

İnanan insanlar olarak siyasi tercihlerimizi de, sosyal tercihlerimizi de buna göre yapmalıyız. Yüce Allah tercihleri nefis yapsın diye insanı yaratmamış. Nefisle ilgili tercih yapılacaksa daima nefsi terbiye etme konusunda tercih yapılmalı.

İnsanı doğrudan, iyiden, hayırlıdan uzaklaştıran en önemli şey: nefis... Nefis terbiye edildiğinde şifa, terbiye edilmediğinde öldürücü bir zehir oluyor.

Günümüz insanı böyle yapmaz, böyle düşünmez. Günümüzün şartları başka, ihtiyaçları başka, anlayışları başka... Bütün bunlar nefsin bir aldatmacası.

Şartlar bilimde, teknolojiye, iktisatta değişiyor. Ağızda, bu-
runda, gözde, nefiste değil.

Zamanı ve nefsi yaratan dünü de biliyor, günümüzü de, geleceğimizi de...

Nefsimize mazeret aramayalım; doğru olanı, hayırlı olanı yapmaya yol arayalım.

Seçimimiz asla tek turlu olmasın, üç turlu olsun. Görülecektir ki günümüzün şartları hayra daha fazla vesile oluyor, daha fazla doğru olan yapılıyor. Ne diyelim tercih sizin. Bizim gönlümüz üç turlu seçimden yana.

Yabani Hayvanların ve İnsanların Yönetme Sanatı

Siyasetin bin bir türlü tanımı yapılmış. Tanımların birçoğunda yönetim terimi geçiyor. Kurumları yönetmek, ülkeyi yönetmek, sorumlu olduklarımızı yönetmek, iktidar olarak yönetmek gibi...

Bazı hayvanlar üzerinden bir siyasi analiz yapmak istersek; Atların, eşeklerin, ineklerin yabanileri de var. Milyonlarca yıldır doğal ortamlarında yaşıyorlar. Kendilerini ve sürülerini mükemmel yönetiyorlar, diğer bir deyişle mükemmel bir siyaset yapıyorlar. Açlık, fakirlik, gelir dağılımı adaletsizliği gibi hiçbir dertleri yok. Sağlıkları elverdiğince yiyip içip ürüyorlar. Barınma problemleri, çevre kirliliği problemleri hiç yok. Birçok doğal düşmanları var ama sadece zayıf hasta olanlar temizleniyor, sağlıklı nesil varlığını hep sürdürüyor. Savaş yok, kölelik sorunu yok, sınıf farkı yok.

Doğal ortamlarından alınan ve evcilleştirilen, hatta siyaset terimimin de çıkış noktası olan atlara, eşeklere, ineklere gelince; yönetim hayvanlardan insanlara geçtiğinde uyuz eşekler, burnu düşmüş atlar, bol et verimi için tonlarca ağırlığa çıkartılmış obez inekler...

İnsan idaresinde olan bu hayvanların bitmeyen sağlık sorunları, sömürünün daniskası, en küçük bir itaatsizlikte belinde kırılan sopalar, büyük çevre kirliliği...

Olumsuz ne ararsanız var.

Hayvanların doğal ortamında mükemmel başardığı siyaseti acaba insan kendi ortamında niye başaramıyor?

“Aileyi, okulu ve toplumu ve ülkeyi yönetmeye kalkmadan önce kendimizi, kendimizde yaratılan ahsen-i takvim özelliklerimizi öğrenip yönetsek nasıl olur acaba?”

En büyük sünnet, peygamberlerin yaptıklarını yapmaya çalışmaktır diye bas bas bağıriyoruz. Acaba o mübarek Allah elçileri ahlakı nasıl yönetmişler, akli ve ilmi nasıl yönetmişler, merhamet sevgi ve adaletle nasıl bir siyasi örnek oluşturmuşlar?

Aileyi, okulu ve toplumu ve ülkeyi yönetmeye kalkmadan önce kendimizi, kendimizde yaratılan ahsen-i takvim özelliklerimizi

öğrenip yönetsek nasıl olur acaba?

Acaba peygamberi kalbimizle, akıl ve ahlakımızla değil dilimizle okuduğumuz için mi hayvanların becerbildiği kadar bile siyaseti beceremiyoruz? İnsanoğlu büyük sünneti yerine getiremez ise Peygamberin de incineceği kesin.

Kısaca İnsan olarak özümüzde yaratılan, doğuşla getirdiğimiz “Ahsen-i Takvim” özelliğimizi öğrenip ona bağlanmalıyız. Kurtuluş da ancak buna göredir.

HEPİMİZ “NORMAL İNSAN” OLMA ADAYIYIZ!

Özel eğitim; normalden farklı güçlüğü olan bireylerin özel ihtiyaçlarını karşılamak için programlanmış eğitim - öğretim faaliyetleri olarak tanımlanmıştır. Milli Eğitim Bakanlığı özel eğitimi; “İhtiyacı olan bireylerin eğitim ve sosyal ihtiyaçlarını karşılamak için özel olarak yetiştirilmiş personel, geliştirilmiş eğitim programları ve yöntemleri, bu bireylerin tüm gelişim alanlarındaki özellikleri ile akademik disiplin alanlarındaki yeterliliklerine dayalı olarak uygun ortamlarda sürdürülen eğitim,” olarak ifade etmiştir. Özel eğitim; özel eğitime ihtiyacı olan bireylerin, mutlu bir vatandaş olarak yetişmelerini, toplumsal yaşamda bağımsız yaşamaları ve kendi kendilerine yeterli bir duruma gelmelerine yönelik temel yaşam becerilerini geliştirmelerini hedeflemektedir ve mesleğe hazırlanmalarını amaçlamaktadır (Özel Eğitim Hizmetleri Yönetmeliği, madde 5).

Toplumların düzenleri, sosyal hayatı ve eğitimleri genelde normal insanların yaşam standartlarına göre düzenlenir. Oysa dünyada bir milyardan fazla insan herhangi bir tür engellilik ile yaşamakta, bu insanların yaklaşık 200 milyonu hayatlarını devam ettirme konusunda kayda değer zorluklar yaşamaktadır. Engellilik önümüzdeki yıllarda daha da büyük bir kaygı konusu haline gelecektir, çünkü yaygınlığı artmaktadır (D.E.R.-2011). Ülkemizde ise resmi rakamlara göre nüfusun %12’sini engelliler oluşturmaktadır (TUIK, 2011). Tüm dünyada engelli bireylerin nitelikli bir yaşam sürmeleri, alacakları özel eğitime bağlıdır. Özel eğitimin temel amacı, özel gereksinimli öğrencilerin toplumda mümkün olduğunca kendi başlarına yaşamlarını sürdürebilmelerini sağlayacak beceri ve yeterlilikleri kazandırmaktır. Verilen eğitimin kalitesi bu beceri ve yeterliliklerin sağlanmasıyla müteneşittir.

Özel gereksinimli bireylerin, kapasitelerini en üst seviyede kullanabilmeleri için mümkün olan en erken dönemde gereksinimlerine uygun şekilde eğitim alıp desteklenmeleri oldukça önemlidir. Ayrıca bu bireylerin toplum içindeki görev ve sorumluluklarını yerine getirmeleri de buna bağlıdır. Özel gereksinimli bireylerin özel eğitim hizmetinden yararlanabilmeleri çeşitli ulusal ve uluslararası sözleşmelerde adı geçen “eğitimde fırsat eşitliği” ilkesine göre de zorunluluk arz etmektedir (Ersoy ve Avcı, 2001).

Özel eğitim; hitap ettiği kesim, içeriği ve uygulanması gibi temel bileşenlerinden dolayı diğer eğitim faaliyetlerinden daha fazla özen gerektirmektedir. Her şeyden önce özel eğitim verecek kişilerin belli bir yeterlilikte olması büyük önem arz etmektedir. Özel eğitim, normal eğitimden farklı olarak; bireyin günlük aktivitesi, psikolojik durumu,

“Özel eğitime ihtiyacı olan bireylere sunulacak eğitimin niteliği, aynı zamanda toplumumuzun gelecek yaşamının niteliğini de etkileyecektir”

aile ortamı, okulun fiziki yapısı, bireye verilecek eğitimin kısa ve uzun vadeli amaçları ve eğitimin devam süresi gibi daha derinlemesine değerlendirilmesi gereken durumları içermektedir.

Özel eğitim programının başarılı olması; programa mümkün olduğunca erken başlanması, öğretmenin konuya yaklaşımı ve yeterliliği, normal ve özel gereksinimli bireyin ailesinin yaklaşımı, normal çocukların özel gereksinimli çocuklara yaklaşımı ve ortamın uygun şekilde hazırlanması gibi etkenlere bağlıdır (Özmen, 2003).

Özel eğitim genel olarak; ayrı eğitim ve birlikte eğitim olmak üzere iki şekilde gerçekleştirilmektedir:

1. Ayrı eğitim; özel gereksinimli bireylerin engel türüne ve derecesine göre geliştirilen özel programlar çerçevesinde, özel eğitim personeli tarafından gerçekleştirilen eğitimidir.
2. Birlikte eğitim; yani kaynaştırma ise, özel gereksinimli ve normal gelişim gösteren çocukların bir arada, normal sınıf ve branş öğretmenleri tarafından eğitilmeleridir. (Batu ve diğerleri, 2005).

Kaynaştırma yoluyla eğitim; özel eğitime ihtiyacı olan bireylerin eğitimlerini, destek eğitim hizmetleri de sağlanarak yetersizliği olmayan akranları ile birlikte resmî ve özel; okulöncesi, ilköğretim, ortaöğretim ve yaygın eğitim kurumlarında sürdürmeleri esasına dayanan özel eğitim uygulamalarıdır (Özel Eğitim Hizmetleri Yönetmeliği Madde 23- (1)).

Son yıllarda ülkemizde özel eğitime yönelik çok güzel çalışmalar yapılmasına karşın hala çok çeşitli sorunlarımız vardır. Bu sorunların temelinde özel eğitime dair uzun yılları kapsayacak bir planının bulunmaması başta gelmektedir. Özel eğitime gereksinim duyan öğrencilere yönelik açılan özel eğitim okulları nicelik itibarıyla hala yetersiz konumdadırlar. Okullarımızda açılan özel eğitim alt sınıflarının büyük kısmı bodrum katlarında ya da normal öğrencilerden arta kalan ve görece güzel olmayan mekânlardır. Bu sınıfların donanım ve malzeme sıkıntıları çok fazladır. Kaynaştırma eğitimi alması gereken öğrencilere yönelik, okul idareci ve öğretmenlerinin bir kısmının tutumu oldukça sıkıntılıdır. Öğretmenlerce bu öğrencilere yönelik yapılması zorunlu olan “BEP ve BÖP”ler istenilen nitelikte değildir. Bazı bölgelerdeki sınıf mevcudu sayıları öğretmenlerin, bu öğrencilere yönelik çalışma yapmalarını sıkıntıya sokmaktadır. Son yıllarda Bakanlıkça Milli Eğitim Bakanlığınca yapılan hizmet içi eğitim çalışmaları alandaki sıkıntılara bir nebze de olsa çözüm sunmayı amaçlasa da, yapılan araştırmalar öğretmenlerin özel eğitime yönelik bilgilerinin yeterli seviyelerde olmadığını ortaya koymaktadır.

Sonuç olarak özel eğitime ihtiyacı olan bireylere sunulacak eğitimin niteliği, aynı zamanda toplumumuzun gelecek yaşamının niteliğini de etkileyecektir. Bu sebeple yapılacak temel çalışmaların bir kısmı şunlar olmalıdır:

- Temel politika olarak “Hepimiz Engelli Adayıyız” gibi çıkar amaçlı bir slogandan vazgeçilerek “Her Birey İnsanca Eğitim Almalı” felsefesine uygun hareket edilmeli.
- Mevcut engel durumları ve nüfus potansiyeli de göz önüne alınarak makro ve mikro planlar yapılmalı.
- Türü ne olursa olsun, inşa edilen her yeni okulda özel eğitim sınıfları standartlara göre yapılmalı.
- Mevcut özel eğitim okulları ve özel eğitim sınıflarının modernizasyonu sağlanmalı.
- Milli eğitim müdürlükleri yöneticilerine, öğretmen ve idarecilerin

tamamına (zorunlu) özel eğitim içerikli hizmet içi eğitim verilmeli.

- Öğretmen yetiştiren kurumların müfredatına branş farkı gözetilmeksizin daha çok “Özel Eğitim” dersi konulmalı. Hâlihazırda bu ders toplamda 2-4 kredi arasındadır.
- Özel eğitime gidecek öğrencilerin tanılamalarının yapıldığı Rehberlik Araştırma Merkezlerinin sıkıntıları giderilmeli.
- Özel eğitime gereksinim duyan öğrencilerin ailelerine yönelik daha etkin ve profesyonel rehberlik çalışması yapılmalı.
- Konunun geniş kitlelerce bilinir kılınması için “Kamu Spotları” hazırlanmalı.

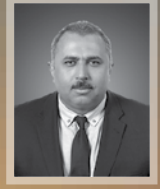
Kaynakça:

Batu, S., Kırcaali İftar, G. (2005), *Kaynaştırma*, Ankara: Kök Yayıncılık.

Ersoy, Ö., Avcı, N. (2001), *Özel Gereksinimi Olan Çocuklar ve Eğitimleri*, Özel Eğitim, İstanbul: YA-PA Yayınları.

Güzel Özmen, R. (2003), “*Kaynaştırma Ortamında Eğitimsel Düzenlemeler*”, A. Ataman (Editör), *Özel Gereksinimli Çocuklar ve Özel Eğitime Giriş*, (s.51-83). Ankara: Gündüz Eğitim ve Yayıncılık.

HER ŞEYİN “GÖÇ” İLE İZAHİ

Bize çok sıradan gelen, hayatımızda fazla dilimize dolanmayan, belki ayda yılda bir, tesadüfen kullandığımız bir kelime; "göç". Bana göre görünmeyen gizli kahraman... Hayatı, tarihi, sosyal olayları izah ederken pek başvurmadığımız, aklımıza bile gelmeyen bir kavram. Öyle sanıyorum ki bu yazıyı baştan sona okumayı devam ettirebilerseniz, sizleri bu konuda ikna etmiş olacağım.

En evvelde Adem (a.s.)'in cennetten Serendip'e, Havva anamızın Cidde'ye bırakıldığı, sonra her ikisinin Arafat'ta buluştuğu, dünyada ademoğlunun yaşa-

“İnsanın bireysel hakları, sorumlulukları ve yasaları olduğu gibi toplumsal hakları, sorumlulukları ve yasaları da vardır. ”

dığı ilk serüvendir göç. Peygamberlerin hayatında ve hikayelerinde göç hep vardır. Büyük velilerin hayatında cihad ruhu ve fütihat felsefesi doğrultusunda irşad için, tebliğ için manevi bir görevlendirme sonucu göç hep vardır. Mevlana Karaman'a, Konya'ya niçin gelmişti hatırlayalım.

Bizim devletimizin kuruluşu ve takvim başlangıcımız Hicret'le yine bir kutlu göçle başlar. Efendimiz (s.a.v)'in ashabının yine Habeşistan'a göçünü hatırlayiverelim. Medeniyetlerin sırasıyla eski Mısır, Eski Yunan, Eski Roma, Batı medeniyeti diye sıralayabileceğimiz

batıl medeniyetler ve Hak medeniyetlerin gece ve gündüz gibi bir birini takip etmesinde savaşların, fetihlerin ve göçlerin etkisi vardır. Rönesans Endülüs devletinden esinlenmiş ve etkilenmiş tercüme faaliyetleri bir diğer medeniyetin kuruluşuna zemin hazırlamıştır.

Türkler için yapılan hep bir Batı'ya akan nehir betimlemesinde yine bir göç vardır. Türklerin Anadolu'yu yurt edinmesini hazmedemeyen batılı müşteriklerin "Şark meselesi" tanımlanmasında yine bu kavrama müracaat vardır.

Türklerin Ergenekon'dan çıkışında ve bir destana dönüşünde belirleyici unsur göçtür. Ve her göç bir mecburiyetin sonucudur. İnsanlar durup dururken spor olsun diye yurt değiştirmezler. Savaş, soykırım, katliam, işgal ve talanlar, kıtlık ve istilalar, ekonomik zorluklar insanları kavimleri göçe mecbur kılar. Bazen bir sebep bazen bir sonuç olarak, hep bir göç vardır hayatta.

Mültecilik diye bir sorunun ve bunun Birleşmiş Milletler nezdinde komisyonunun oluşu, bu sorunun öznesi mültecilerin mağduriyetlerinin temsil edilmesi ve bu sorunun çözülmesi ve yönetilmesi içindir. Batılıların "şark" meselesi diye baş mesele gördükleri ve birçok olayı anlamaya yarayan anahtar kelime yine göçtür. Türklerin ve Müslümanların Anadolu'dan çıkarılıp tekrar geldikleri yerlere gönderilmesini adamlar büyük bir kinle sürdürüyorlar.

Gurbetçiler diye bir kesim var, nereye ait olduğunu tanımlayamaya... Anadolu bozkırında iş imkânı olmadığı için gâvurun kılıcını sallamak zorunda bırakılmış, onca özlemlere hasretlere katlanmış, bu uğurda çok acılar çekmiş bir milletiz biz.

Köyden şehre göç 60'lı yılların Türk filmlerinin temel konusudur. Doğu'daki feodal yapı diye başlayan cümleler, yine hep bir göçü anlatır bize. Bugün politik

bir gözle istatistiksel olarak ispatlanmıştır ki; Türkiye'nin doğusu Batı'ya göç vermiştir. Köylerimizden de şehirlere göç olduğu ve köylerin viraneye döndüğü artık herkesin malumudur.

Akıllı sultanlar, hükümdarlar ve emperyal devletler beyin göçünü imparatorluk merkezine çekmeyi çok temel bir politika olarak benimsemişler. Büyük devletler devşirme yoluyla ya da günümüzde olduğu gibi türlü özendirmeyle üstün yetenekli beyin ve bireyleri bünyesinde toplayagelmıştır.

Bizde Yörük, Türkmen, Göçmen diye kavramlar göç ve göçebelik üzerinden türetilmiş ya da referans alınmış kavramlardır. Biz yüzyıllardır Doğu'dan

"İnsanın rızkını kendi memleketinde kazanması, büyük bir lütuftur ve saadet kaynağıdır"

Batı'ya, köyden şehre, şehirden yaylaya, yayladan sahile göçüyoruz. Göçebe topluluklar diye başlayan, biraz da kibir dolu cümleler, yeniden tahlile muhtaçtır. Yerleşik olmayan topluluklar medeniyet kuramazlar tezi tam doğru değildir.

Vizontele filmindeki şu repliği unutamıyorum. "Bir insan memleketini niçin sever? Gidecek yeri yoktur da onun için" Sitem dolu bir cümle...

Moğol istilası, Rusların Ahıska ve Kafkas Türklerini mecburi göçe (tehcirden öte sürgün) tabi tutmaları, Osmanlıların Karamanoğulları'nı fellik fellik Devleti Aliye'nin her tarafına dağıtmaları; Yahudilerin İspanya'ya sonra İsrail'e göçü, kavimler göçü, Bulgar zulmünden kaçan göçmenlerin Türkiye'ye sığınma-

sı, mübadeleyle gelen muhacirler, tarih hafızamızda hep saklıdır.

Kahrolası BOP ve 20. Haçlı seferleri İslam dünyasını perişan etmiş, mazlum Müslümanlar Avrupa'ya kaçmak için Akdeniz ve Ege'yi kana boyamışlardır. Kıyılara vuran Aylan bebek cesetleri hepimizin hafızasına demirden kalıplar nakşolunmuştur. Bugün milyonlarca insan, yerinden yurdundan edilmiş, açlığa, sefalet, tecavüze maruz bırakılmıştır.

Suriyeliler diye toplumsal bir vakıa artık Türkiye'nin sosyolojik bir gerçeğidir. Milletimizin bu din kardeşlerimizi bağrına basması ve gösterdikleri misafirperverlik hiçbir surette küçümsemez. Belki de bu Türk toplumunun türlü entrikalara rağmen payidar oluşu, İslam ümmetini her türlü himaye etmesinde gizlidir. En doğrusunu Rabbimiz bilir. Yalnız bunlar bir tarafa, Suriyeli toplum üzerinde devletimizin resmi, şeffaf, kapsamlı politikası yok. Öyle anlaşıyor. Batılı devletler Türk toplumunu kendi devlet ve toplumlarına entegre etmek için planlı bir şekilde çalışıyorlar. Biz Suriyeli misafirlerimizi, toplumumuza

entegre edemezsek bu konu ilerde bir gün başımızı çok ciddi boyutta ağrıtabilir. Mutlaka ve mutlaka şimdiden bu konu ile ilgili politikalar üretilmesi gerekiyor.

Diyebilirsiniz ki bu kavramı anladık, her şeyin altında bu kavram karşımıza çıkıyor. Peki, ne yapacağız? Bunu anlamamız belki sorunları ve konuları anlamlı olarak ortaya koymamız için büyük fayda sağlar. Her insan doğduğu yerde doymalıdır. İnsanın rızkını kendi memleketinde kazanması, büyük bir lütuftur ve saadet kaynağıdır. İnsan; iyinin, doğrunun, güzelin hâkim olması, mesut bir hayat ve yeni bir dünya için gerektiğinde göç edebilmeli, hicret edebilmeli. Ama normal şartlarda, herkesi kendi doğduğu topraklarda doyurmayı öncelikle tercih etmeli ve bunu temel mesele yapmalıyız kendimize.

SEN APOCU MUSUN? BİR ÖĞRETMEN GÖREVE BAŞLIYOR

Sirac Öğretmenin Göreve Başlama Hikâyesi

Yıl 1993. Diyarbakır İmam Hatip Lisesi'nde çalışırken Bursa'ya görev nakli istedim. Tayinim gerçekleşti ve Fethiye İlköğretim Okulu'na Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmeni olarak atandım. Okula gidişimin ikinci gününde öğretmenler odasında oturuyorum. Bir bayan öğretmen içeri giriverdi. Beni ilk defa gördüğü için: "Hocam! Nereden geldiniz?" diye sordu. Ben, "Diyarbakır'dan buraya naklen geldim." deyince ikinci cümlesi "Sen Apocu musun?" oldu. Doğrusu bu benim halime münasip bir ifade değildi. Tam ben onun cevabını vermeyi düşünüyorken, bir gün öce tanıştığımız, Ergin isminde, uzun boylu bir müdür yardımcısı kardeşimiz söze girdi ve "Hoca, müsaade eder misin? Ben bir iki cümle söyleyeceğim öğretmen hanıma." dedi. Ben de buyurun dedim. Aslında zamana da ihtiyacım vardı. Biraz düşünmek istiyordum. Bu patavatsız soruya güzel bir cevap veriyim diye. Ergin Bey söze başladı. Dedi ki: "Hoca Hanım, ben öğretmen okulunu bitirdim ve tayinim Mardin'in Silopi ilçesinin bir köyüne çıkıverdi." Devam etti: "Uzun yıllar geçti aradan. O zaman tabi Silopi ilçesi Mardin'e bağlıydı. Sonradan Şırnak il olunca oraya bağlandı. Ben görevimin çıktığı yere gitmek istiyordum ama ailem engel oluyordu. Gidemezsin diyorlardı. Çünkü ailenin tek erkek evladı ben idim. Aile olarak maddi durumumuz da iyi değildi. Bu yüzden biran önce maaş almak istiyordum. Ayrıca bunun için okudum yıllarca ama ailem engel, annem babam bırakmıyorlar. Fakat ben evde huzur bırakmadım. Israrıma devam ettim. İlle de gitmek istiyordum diye. Uzun bir uğraştan sonra önce annemi ikna ettim. Annem de babamı ikna etti. Otobüsle yolculuk yapacağım. Uğurlama esnasında iki göz iki çeşme ağladıklarını biliyorum, hatırlıyorum. Ellerindeki mendiller ıslanmıştı gözyaşlarından. Bir daha çocuğumuzu sağ görebilir miyiz, o

kuyruklu Kürtler arasından sağ döner mi evladımız diye endişeleri vardı."

Ergin Hoca o yılları yeniden hatırlamanın verdiği içerleyişle devam etti: "Hoca Hanım! Direk Mardin'e araba yoktu o zaman. Diyarbakır'a kadar otobüs vardı. Ben de Diyarbakır otobüsüne bindim. Diyarbakır'a vardım. İlk gördüğüm otel Dağkapısı'nda Yalova Otelı adında bir oteldi. Altında da Yalova Kahvesi diye bir çay ocağı tarzında bir mekan vardı. İlk gördüğüm otel olduğu için Yalova Otelı'ne yerleşmeye karar verdim.

Bavulum, tahta idi. Bıraktım ve aşağıya indim. Bir çay içeyim diye otelin altındaki çayhaneye indim. Bir de cam kenarında oturdum ki gelip geçen kuyruklulardan birisini göreyim diye. Oturdum. Çay isteyecektim ama kahve geldi önüme. Garson kahve getirdiğinde, ben de korkudan çay içmek istiyordum diyemedim. Çünkü iyi intibalarla bulunmuyordum orada. Kahveyi yudumlayacağım esnada, karşı masada oturmuş yaşlı bir zat. Birkaç gencin arasından 'Evladım o kahve sizin' dedi, eliyle de işaret ederek. 'O kahve sizin içiniz' diye tekrarladi. Anladım ki kahveyi o yaşlı adam ısmarlamıştı. Kahvem bitirdiğimde o yaşlı zat eliyle işaret etti. 'Genç! Gel aramızda otur' dedi. Gittim ama pek de isteyerek değildi. Çünkü korkuyordum. Acaba ne diyecekler, ne yapacaklar diye. Yalnız gel deyişine de itiraz edecek halim yoktu. Gittim oturdum. Alçak iskemleleri vardı. İskemlelerde oturuyoruz. Birkaç çay da beraber içtik. Çay içiyorken sordu: "Genç! Ben sizi yeni görüyorum Diyarbakır'da. Yabancıya benziyorsun. Nereden yolunuz düştü buraya." İstanbul'dan geldiğimi, Mardin'in Silopi ilçesinde bir köye öğretmen olarak atandığımı, oraya direkt araba olmadığı için burada geceleyeceğimi, yarın da Mardin'e geçeceğimi söyledim. Amca: 'Evladım! Senin kimin kimsen var mı burada?' diye sordu. Olmadığını söyledim. 'O zaman bu akşam bizde misafir-

sin!' dedi. İtiraz ettim, yok dedim. Otelde yer ayırttığımı ve ücretini de ödediğimi söyledim ama ne kadar itiraz ettiysem de kar etmedi. Kahvesini içtiğim amca beni evinde misafir etmekte kararlıydı. Birkaç bardak daha çay içtik. Onunla beraber oturan gençlerden birisi meğer onun çocuğuymuş. 'Evladım!' diye seslendi oğluna: 'Kalk misafirimizle beraber git. Oteldeki resepsiyondan parasını da alacaksın. Bavulunu da al aşağıya in. Otel görevlisi itiraz ederse diyeceksin ki, bu bizim misafirimiz. Ev adresini bilmediği için buraya gelmiş. Şimdi görüştük. Misafirimizi eve götüreceğiz diyeceksin. Ücretini de geri al!' dedi.

Hoca Hanım! O genç babasının dediklerini aynen yaptı. Yukarı çıktık. Resepsiyondaki görevliden ücretimi aldı. Yaz olduğu için üzerimde ceket yoktu. Parayı gömleğimin şu cebine bıraktı" dedi. İşaret ederek. Paramı geri aldı, cebime bıraktı. Bavulumu aldı, aşağı indik. Sonra hep birlikte evine doğru gidiyoruz."

Anlatmaya devam ederken bana döndü; "Hocam! Sizin Diyarbakır'ın sokakları daracıktı. O daracık sokaklarda peşlerinden gidiyorum ama ayakları birbirine dolanıyor. Asmaya mı kesmeye mi götürüyorlar? Doğrusu endişeliyim. İtiraz edecek pek halim yok doğrusu." Bu arada ben de söze karıştım: "Evet sokaklarımız daracıktır ama gönüllerimiz bayağı geniştir. Hele ki misafirler konusunda" diye ifade ettim. Ergin Hoca devam etti: "Nihayet o zatın evine gittik. Misafir odasına geçtik. Akşam yemeğimizi yedik, çayımızı içtik, sohbetimizi yaptık. Gece geç vakit olunca 'Öğretmen Bey! Bu oda sizin' diyerek yatacağım yeri gösterdiler. Yatak serildi. Yün yataktı ve döşeğim yerden yüksekti. Çok güzel, rahat uyunabilir bir yatak idi. Tuvalet kastedilerek 'Ayakyolu da şuradadır.' dedi amca, 'Gece lazım olursa bilesiniz diye. Haydi, Allah rahatlık versin. Sabah kahvaltıda buluşuruz inşallah.'

Ben yalnız kaldım odada. Yatağa girdim. Sabah oldu, kahvaltı az sonra gelecek. Amca 'Öğretmen Bey! İnşallah rahat uyudunuz?' dedi. Hoca Hanım! Sabaha kadar korkudan hiç uyuyamamıştım. Çünkü ha biraz sonra asmaya gelecekler ya da soymaya gelecekler diye endişelerim var. Fakat amcanın sorusuna 'Gayet rahat uyudum.' diye karşılık verdim. Kahvaltımızı yaptık. Kahvaltıdan sonra oğluna: 'Evladım, misafirimiz bilmez, Mardin kapısında arabaların nereden kalkacağını. Sen misafirimizle Mardin kapıya kadar git!' dedi. Diyarbakır etrafı surlarla çevrilidir bilindiği üzere. Surun hangi şehre açılan kapısı varsa o kapıya o şehrin adı verilmiş ve o adla anılıyor. Mardin'e açılan kapıya Mardin Kapı, Urfa'ya açılan kapıya Urfa Kapı, Elazığ'a açılan kapıya Elazığ kapısı deniliyor. Elazığ'a açılan kapıya Dağkapı da deniliyor. Genç, beni Mardin Kapısına götürdü. Mardin'e gidecek olan vasitanın şoförüyle de konuştu: 'Bu misafirimiz yabancısıdır. Onun için yanına oturt! Silopi'ye gidecek olan arabaların orda indireceksin misafirimizi!' dedi. Yol ücretini bile benim ödememe müsaade etmedi. Mardin vardık. Gencin dediği yerde beni indirdi. Silopi'ye gidecek sıradaki arabaya bindim. Silopi'ye de vardık. Tayininim çıktığı köye gidecek arabayı beklemeye başladım. Köye tek araba çalışıyor. Ona da binip köye vardım nihayet.

Köy okulu evlerinin uzağında biraz, köyün üç yüz, dört yüz metre dışında yapılmış bir okul. Okulda benden başka öğretmen yok. Okulun öğretmeni de başöğretmeni de benim. Hatta benden başka çalışan yok. Hademesi de benim okulun, müdürü de. Bir tek sınıf var. Bir de ufacık bir oda. Oraya bir yatak serilmiş. Öğretmen orada yatıp kalkıyormuş meğer. Bir tek sınıf olduğu için de 1. sınıftan 5. sınıfa kadar tüm öğrenciler aynı sınıfta ders görüyor. Toplu dersler veriliyor. Böyle bir mahrumiyet içerisinde okula başladım.

Kısa zamanda köylülerle çok samimi oldum. Çok sıcakkanlı insanlar idiler. Çok misafirperver, hamiyetperver insanlar idiler. Çoğu geceler köylülere misafirim ama çoğunlukla da ağanın evine misafir oluyordum. Ağanın evini tercih eden benim. Çünkü maddi anlamda bir sıkıntısı yoktu. Diğer köylülere yük olmaktansa ağanın evini tercih ediyordum. Ayrıca

yemekleri de daha lezzetli ve etleri bol oluyordu. Diğer köylülerin de gönülleri oldukça zengindi. Misafirlerini en iyi şekilde ağırlamak için gayret gösteriyorlardı.

Hiç unutmam pazarı pazartesiye bağlayan bir geceydi. Ağanın evindeyim. Çoğu zaman gece orda kalıyordum. Yemeğimizi yedik, çaylarımızı içtik, sohbetimizi yaptık. Gece geç vakit, kalkmaya niyetlendim. Okula geçeceğim diye müsaade istedim. Ağa dedi ki: 'Öğretmen Bey! Bayağı geç oldu istersen burada yat. Yarın gidersin.' Ağanın evinde daha önce defalarca yatmıştım ama o gece okula dönme konusunda ısrar ettim. Kalktım ayakkabılarımı giyecekken oğluna seslendi: 'Evladım geç vakit oldu. Öğretmen Bey yalnız gitmesin dedi. Sen de onunla git.' Oğlu itiraz etmeden kalktı. Birlikte kapıdan çıkıyorken oğluna tekrar seslendi: 'Oğlum bana kalırsa sen de eve dönme. Bu gece orda kal yarın dönersin.' dedi.

Ergin Bey olayı anlatırken, ağanın neden böyle davrandığının gerekçesini de söylüyordu: "Hoca Hanım! Ağanın niye böyle söylediğini anladınız mı? Giderken benim, dönüşte de oğlunun güvenliğini düşündü. Ağa çocuğu olduğu için güvenlik sorunu olabilir düşüncesiyle evladının da sabah dönmesini arzu etti. Derken yola çıktık. Gecenin karanlığında yürüyoruz, ışık yok gibi. Köy evleri bitti bitecek, derken silah sesleri duyuldu birden. Silahlar art arda patlayınca ağanın oğlu göğsümden tuttu ve hemen arkasına attı. Yani kendini bana siper yaptı. Hızlıca konuşuyor: 'Öğretmen Bey! Arkama geç ve yere yat!' dedi. Bayağı korkmuştum. Yere yatıverdim. Silah sesleri devam ediyor. Delikanlının da yanında tabancası var. Silahını çekti ve silah seslerinin geldiği yöne doğru birkaç el ateş etti. Ben yere yatmışım. Hüngür hüngür ağlıyorum korkudan. Uzunca bir çatışmadan sonra silah sesleri kesildi. Kim öldü kim kaldı bilmiyorum. Birkaç dakika geçti. O birkaç dakika bana birkaç ay kadar gibi geldi. Derken ağanın oğlu yanaştı: 'Kalk, kalk Öğretmen Bey! Tehlike uzaklaştı, kalk!' dedi. Kalkacak halim kalmamıştı. Kendime geliverdim gözyaşlarımı sildim ve okula gittik."

'Öğretmen Bey! Benim artık kalmam mümkün değil, dönmem lazım.' 'Gecedir

bu karanlıkta dönme!' dedim ama ikna edemedim. 'Köyde silah sesleri duyuldu köye mutlaka dönmem lazım' diyerek çıktı.

Ağanın genç oğlu, sabahleyin çocukların gelişinden çok önce geldi ve dedi ki: 'Öğretmen Bey! Geceki hadiseyi öğrendik.' Gülerek anlatıyor bu defa: 'Olay tahmin ettiğimiz gibi değil. Yukardaki köylüler Suriye'den kaçak mal getirmişler.' Kaçak mal o zaman sigara, tütün, çay ve ipek elbiseler oluyordu bazen radyo da olurdu. 'Ufak tefek ev eşyaları ticaret maksadıyla getirmişler. Gece yarısı, sımalar görünmüyor zaten. Ben sizinle gece yarısı Türkçe konuşunca, kim olduğumuz bilinmediği için kaçakçılar bizim jandarma olduğumuz kanaatine varmışlar. Kendi can güvenliklerini ve eşyalarını kurtarmak için ateş etmişler. Olay bundan ibaret.' dedi. Ben de daha rahatlamıştım artık."

Ergin Hoca bu olayı anlattıktan sonra bana döndü ve "Hocam! Öğretmen hanıma bir cevabınız varsa buyurun söz sizin." dedi. Kendisine döndüm: "Hoca hanıma verilmesi gereken cevap verildi. Teşekkür ederim. Benim söyleyecek sözüm kalmadı." dedim.

Özür diledi; "Hocam sizi bilmiyordum." dedi. Bana "Sen apocu musun?" diye hitap ettiğine üzülmüştü. Ben de ona dedim ki: "Hoca Hanım adınız yanlış duymadıysam Kazibe değil mi?" "Evet Kazibe" dedi. Yaygın bir isim olmadığından bir daha tekrar ettim: "Hoca Hanım Kazibe ne demektir, bilir misiniz?" dedim. "Hayır bilmiyorum. Annem babam öyle demiş." dedi. "Kazibe, yalan söyleyen kadın demektir." "Gelin adınızı değiştiririm. Kazibe güzel bir isim değil sizin için." dedim. "Yok, annem babam öyle bırakmış ismimi." diye itiraz eder gibi oldu. Ben de: "Bakın size güzel bir isim söyleyeyim. Adınız Sadıka olsun bundan sonra. 'Doğru söyleyen kadın' anlamında olsun." dedim.

İrkçilik mikrobi birilerine bulaştıysa onun olaylara ve insanlara objektif bakma ihtimali sıfırlanır. Hiç mümkün değil. Artık o mikrobun gözüyle bakmaya başlar ve dolayısıyla objektif değerlendirme de yapamaz. İnsanlarla olan iletişimleri de objektif olamaz.

final

eğitim kurumları

RÜYAKENT-YAKINCA

Akademi Anadolu Lisesi ve Fen Lisesi

DÖRTYOL

final kurs merkezi

0422 324 93 24

FAHRİ KAYAHAN

final kişisel gelişim kursu

0422 502 00 22

DERME

final kurs merkezi

0422 326 22 29

DÖRTYOL(SGK Karşısı)

final kişisel gelişim kursu

0422 322 76 46

"Hiç bir başarı tesadüf değildir"

HELAL VE HARAMLAR

Ey Muhammed! De ki: 'Allah'ın kulları için yarattığı zînet ve temiz rızıkları haram kılan kimdir?' 'Bunlar dünya hayatında inananlarındır, kıyamet gününde de yalnız onlar içindir.' De ki: ' Rabbim sadece açık ve gizli fenalıkları, günahı, haksız yere tecavüzü, hakkında hiçbir delil bilmediği şeyi Allah'a ortak koşmanızı, Allah'a karşı bilmediğiniz şeyi söylemenizi haram kılmıştır.' (el-A'raf: 7/32-33) Dinimizde haramlar sayılı ve azdır. Helal Dairesi daha geniştir. Kesin bir ifadeyle yasaklanmayan ve helal sayılan şeyler daha geniş bir yer işgal etmekte olup, herkese yeterli bir hareket ve istifade alanı fazlasıyla mevcuttur diyoruz.

Yüce Mevla kendisine şerik ve ortak kabul etmez. Bu yüzden Dinimizin kabul ettiği en büyük günah şirkidir. Allah'a ortak koşmaktır. Riya ve gösteriş de haramdır. Çünkü gizli şirk olarak ka-

bul edilmiştir. Yüce Allah (cc), sadece açık ve gizli yapılan fenalıkları, günah ve haddi aşan söz ve davranışları yasaklamaktadır. Yoksa temiz ve güzel rızıkları ve sayısız nimetleri helal daire-sinde insanların istifadesine sunmuş olup yasaklamamıştır. Ayrıca sınırlı yasakların yanı sıra, yapmamızı emrettiği işlerin yapılmamasını da büyük günah saymış, bunların terki KEBÂİR denilen haramlardan kabul edilmiştir. Namaz kılmamak, mazeretsiz oruç tutmamak gibi.

Genel olarak Cenabı Hak (cc) beş temel şeyi koruma altına almıştır. "Zarurat-ı Diniyye" veya "Zarurat-ı Hamse" de denilen: DİN, CAN, MAL, NESİL VE AKIL emniyetini kullarından istemiş ve bu beş şeyi koruyup gözetin , bunlara zarar vermeyin" diye talimatını yollamıştır. Yüce Allah(cc) bu temel esasları, kıymetli varlıklar ve önemli değerler olarak kabul etmiş, emniyette olmasını

istemiş ve bu değerlere zarar vermemeyi de HARAM kılmış ve kesin bir dille yasaklamıştır. Ayrıntısına değineceğim haramların tamamı mutlaka bu beş kategorinin içinde yer almaktadır.

Yüce Mevla'nın yapmayın deyip bizim maslahatımız için yasakladığı bazı haramlara bir göz attığımızda şunları sıralamak mümkün: Şirk, riya, sihir, kibir, ana babaya saygısızlık, nazar, zina, faiz, içki ve her türlü uyuşturucu (müskirat), haksız yere adam öldürmek, kumar, bahis, milli piyango, ölçüde ve tartıda hile yapmak, çalıştırılan işçinin hak-kını vermemek, hırsızlık-soygun-kapkaç-rüşvet, her türlü kul hakkı yemek, kalp kırmak, yalan konuşmak, emanete hıyanet etmek ve verilen sözü yerine getirmemek, gıybet, dedikodu, iftira ve her çeşit kalbi hastalıklar, yalancı şahitlik ve başkasına yapılan her çeşit haksızlık, sömürü ve zulüm... Haramdır, yasaktır, kebairendir. Mükellef olan,

akıllı baliğ ve Müslüman herkes bundan sorumludur. Haram kılınan şeylerden şiddetle kaçınmalıdır. Hududullah dediğimiz bu sınırları aşmak, Allah'a karşı gelmek demektir ve haddi aşmaktır, itaatsizliktir, bir nevi isyandır.

Yüce Allah (cc), bu yasakları, bireysel veya toplumsal menfaatlerimiz için koymuş olmasına rağmen, biz insanlar olarak bu duruma nefsanî veya başka sebeplerden dolayı bir çoğumuz uymamaktayız maalesef. İsyân ve itaatsizlik içindeyiz veyahut da gaflet ve uyku halinde bu yasakları ihlal etmekteyiz. Yukarıda da değindiğimiz gibi Yüce Rabbimiz bizim çıkar ve maslahatımız için, bireysel veya toplumsal huzur ve faydamız için bu sınırları aşmayın demiştir. Yoksa Rabbül Aleminin hiçbir şeye ve hiç kimseye ihtiyacı yoktur. Bize olan şefkat ve merhameti sebebiyle, dünya ve ukba saadetimiz içindir ki bütün bu emir ve yasakları koymuştur. Mesela hırsızlığı yasaklamasının hikmeti nedir diye baktığımızda şunu görüyoruz: Alın terimizle kazandığımız bir malın başkası tarafından haksız yere çalınmasını önlemek için olduğunu görüyoruz. Yani kulların birbirine yapacağı zararları önlemektir maksat. Düzeni sağlamak amaçlanmıştır. Müskirat dediğimiz her türlü içki ve uyuşturucunun yasaklanmasının hikmetine baktığımızda da pek çok maslahatın olduğunu görüyoruz. Herkesin bildiği içki ve uyuşturucunun zararlarını burada uzun uzun anlatmama hacet yoktur. Özet olarak diyoruz ki: Yüce Allah (cc) Rahman ve Rahimdir. Bizi seven ve bize acıyandır. Koymuş olduğu bütün kurallar, emir ve yasakları bizim menfaatimiz, iki cihan mutluluğumuz içindir. Neyi emretmişse bizim için mutlaka onda faydalar vardır ve neyi haram kılmışsa da yine muhakkak bizim için onda zararlar vardır Bizim böyle iman etmemiz ve ona göre de gereğini yapmamız gerekir.

Peki, biz insanlar, Rahman ve Rahim olan, Rezzak ve Ğaffar olan Yüce Mevla'ya itaat konusunda hangi durumdayız? Haram saydığı kurallara uyuyor muyuz? Dikkatli bir gözlem ve tespit bize durumun vahametini göstermektedir. Maalesef kural kaide tanımaz; hak, hukuk, adalet nedir bilmez olmuşuz. Yüce Allah'ın koymuş olduğu yasakları çok rahat bir şekilde çiğnemekteyiz. Peki neden? Niçin bu derece yoldan çıkmışız? Niçin haram olan faize bulaşmış, ahlaksızlığın her türlü süne düşmüş, uyuşturucuya müptela olmuşuz. Neden bu kadar zulüm ve haksızlık oluşmuş? Niçin insanlar bu kadar hunharca birbirini öldürmek-

"Okuma, düşünme, tevbe etme ve uyanma vakti gelmedi mi? Bütün haram ve günahlardan arınma ve kendimize gelmek şimdi değilse ne zaman? "

tedirler? Bunca sömürü ve mezalim niye? Neden güven ve itibar kalmadı? İnsanların kalbine, beynine ve ruhuna niçin bu kadar dünya sevgisi hakim olmuş ve ebedi hayat unutulmuş? Çıkar ve menfaat için her türlü yasak neden çiğnenmekte? Haramları işlemek, toplum hayatına neden bu kadar yerleşmiş bulunmaktadır?

Ölçü ve tartıda hile yapmak sıradanlaşmış, her türlü ahlaki yozlaşma normal bir hal almış; maalesef evlilik suç, zina ise serbest olmuştur. Toplum tefessüh etmiş, neredeyse helal haram anlayışı hiç kalmamıştır. Çıkar için iftira ve yalancı şahitlik yapanların sayısı artmış, makam şan ve şöhret için neredeyse her şey mubah olmuştur. Ahirete iman, cennet cehennem inancı çok zayıflamış, büyük küçük demeden

günahın her nevi rahatça işlenir hale gelmiştir.

Allah-u Teâlâ bütün bunları kesin bir ifadeyle yasakladığı halde "Müslümanım" diyen kişilerin bu kurallara uymaması, bu yasakları rahatça çiğnemesi ne anlama gelmektedir? Gaflet mi, İsyân mı? İnanmamak mı? Aşırı dünya sevgisi mi? Hepsi birlikte mi? Araştırmaya değer bir mevzu...

Toplum niye bu hale geldi? Kim yaptı bütün bunları, nasıl becerdik bunca tahribat ve ifsadı? Siyonizm mi, başka güçler mi, dünyayı yöneten aileler mi, yerli hainler veya gafiller mi, kim tahrip ediyor? Ailelerimizi yıkan kim?

Eğitimimizi bozan kim? Adaletimizi yerlerde süründüren kim? Bu televizyonların tahribatına, kim dur diyecek? Bunca Münkere ve harama kim DUR diyecek? Bu uyku hali ne zaman bitecek? Kim uyandıracak bu gafilleri? Kim içimizdeki hainleri tepeleyecek? Allah'a isyân bayrağını kaldırmış bu feminist dernekleri kim susturacak?

Okuma, düşünme, tevbe etme ve uyanma vakti gelmedi mi? Bütün haram ve günahlardan arınma ve kendimize gelmek şimdi

değilse ne zaman? Ölüm bizi hazırlıksız yakalarsa bizim felaketimiz olur. Biran önce bu gafletten, bu isyân ve itaatsizlikten kurtulmamız gerekir. Başta kendimi ve herkesi Allah'a (cc) sığınmaya, nasuh bir tevbe ile tevbe etmeye davet ediyorum. Bütün insanlığı Hakk'ın yanında yer almaya, birliğe beraberliğe ve dayanışmaya çağırıyorum. Allah'a karşı isyân bayrağını açmış din düşmanlarının veya gafillerin bütün oyunlarını bozup Adil bir düzen kurmaya davet ediyorum. Allahın helal kıldığı şeyleri yapmaya ve haram kıldığı şeyleri de yapmamaya davet ediyorum. Rabbim bu davet ve çağırının tesirini halk etsin. Rabbim, bizleri düşünmeye ve gereğini yapmaya sevk etsin inşallah. Allah'a emanet olunuz değerli dostlar.

ANLAYAMAZSIN

Aşıkların meşhur sözüdür,
Aşkı ancak yaşayan bilir anlatamazsın.
Öğretmenlik mesleklerin özüdür,
Öğretmen olmadan anlayamazsın.

Kocaman bir kalp çizer, içinde iki isim
Biri kendi adıdır, biri canım öğretmenim.
Nasıl bir histir acaba içindeki şu sevgin?
Kâğıdı verirken sana, neler hissettiğini
Öğretmen olmadan anlayamazsın.

Çok çeşit öğrencin olur; kimi cesur, kimi narin
Kiminin sesi çıkmaz, öyle bakar derin derin.
Gönlün bir hoş olur, yüreğinde dolu sevgin.
İşte o konuşan gözlerin değerini,
Öğretmen olmadan anlayamazsın.

Aynı sözü defalarca söylersin,
Evladım sessiz olun beni dinleyin, dersin.
Belki bir ömür seni en iyi dinleyenlerin,
Tebessümle sana bakan öğrencilerin olduğunu,
Öğretmen olmadan anlayamazsın.

Düşüp yaralanırlar, için sızlar yanarsın,
Allah'tan dilersin ki canı çok acımasın,
Emanettir o sana, hem anası hem babasının,
Hıyanet etmemek adına neler yaşadığını,
Öğretmen olmadan anlayamazsın.

Öğretmenler gününde seni çokça anarlar,
Günün hatırasına hediyeler alırlar,
Oysaki senin için en büyük armağanın,
Öğrencilerin gözündeki ışık olduğunu,
Öğretmen olmadan anlayamazsın.

Girersin derse, bakışlar üzerinde,
Kimi gerçekten dinler, kimininsi başka yerde,
Her ne şekilde olursa olsun hem de her yerde,
İllaki öğretmek için çabalamayı,
Öğretmen olmadan anlayamazsın.

Bazen kızdırırlar seni başından dumanlar çıkar,
Çileden çıkarırlar sinirlerin tavan yapar,
Öfken ancak teneffüs bitene kadar,
Bir sonraki ders hiç bir şey olmamış gibi devam etmeyi,
Öğretmen olmadan anlayamazsın.

Oğlun kızın hastadır belki de ateşlidir,
Kim bilir akşam evde ne filimler dönecektir,
Çarşı, pazar, alışveriş, her iş bekleyecektir,
Tüm bu yaşananları sınıfın kapısında bırakmayı,
Öğretmen olmadan anlayamazsın.

Gerekirse ayakkabısın bağcığın bağlarsın,
Gerekirse cebine harçlığını koyarsın,
İslanırsa üstü başı yedeğini ararsın,
Sanki evladın gibi onları kucaklamayı,
Öğretmen olmadan anlayamazsın.

Bu iş sevda işidir herkese nasip olmaz,
Dünya sana bana, kimselere de kalmaz,
Şu kısacık ömürde belki en büyük kazanç,
Amasız, fakatsız, lakinsiz seilmeyi,
Ve tabii ki aynı şekil sevmeyi,
Öğretmen olmadan anlayamazsın.

SÖZÜN GÜCÜ

Kelime-i Tevhidin içindeki “Lailahe İllallah Muhammediün Resûlullah” sözünün manası ise “Allah’tan (cc) başka ilah yoktur, Hz. Muhammed (sav) Allah (cc)’ın elçisidir” demektir. Ancak bu sözün iyice anlaşılabilmesi için Arapça bir kelime olan ilah kelimesinin manasının iyice bilinmesi zaruridir.

- İlah kelimesinin ifade ettiği dört ana mana şunlardır:
- Kendisine kulluk yapılacak şey,
- Kendisinden yardım istenilen şey,
- Rızası gözetilecek şey,
- Hak ve adaleti tanzim edici, kanun koyucu varlık.

Bu sebepten dolayı bir insan Kelime-i Tevhidi söylediği zaman: “Ya Rabbi! Ben inanıyorum ki Allah’tan başka kulluk yapılacak, kendinden yardım istenecek, rızası gözetilecek yoktur, hak ve adaleti ancak sen tayin edersin, ben senin bildirdiğin hak ve adalet ölçülerinin yeryüzünde hâkim olması için bütün gücümle çalışacağım” demiş olur.

Peki, nerede bu hak ve adalet ölçüleri?

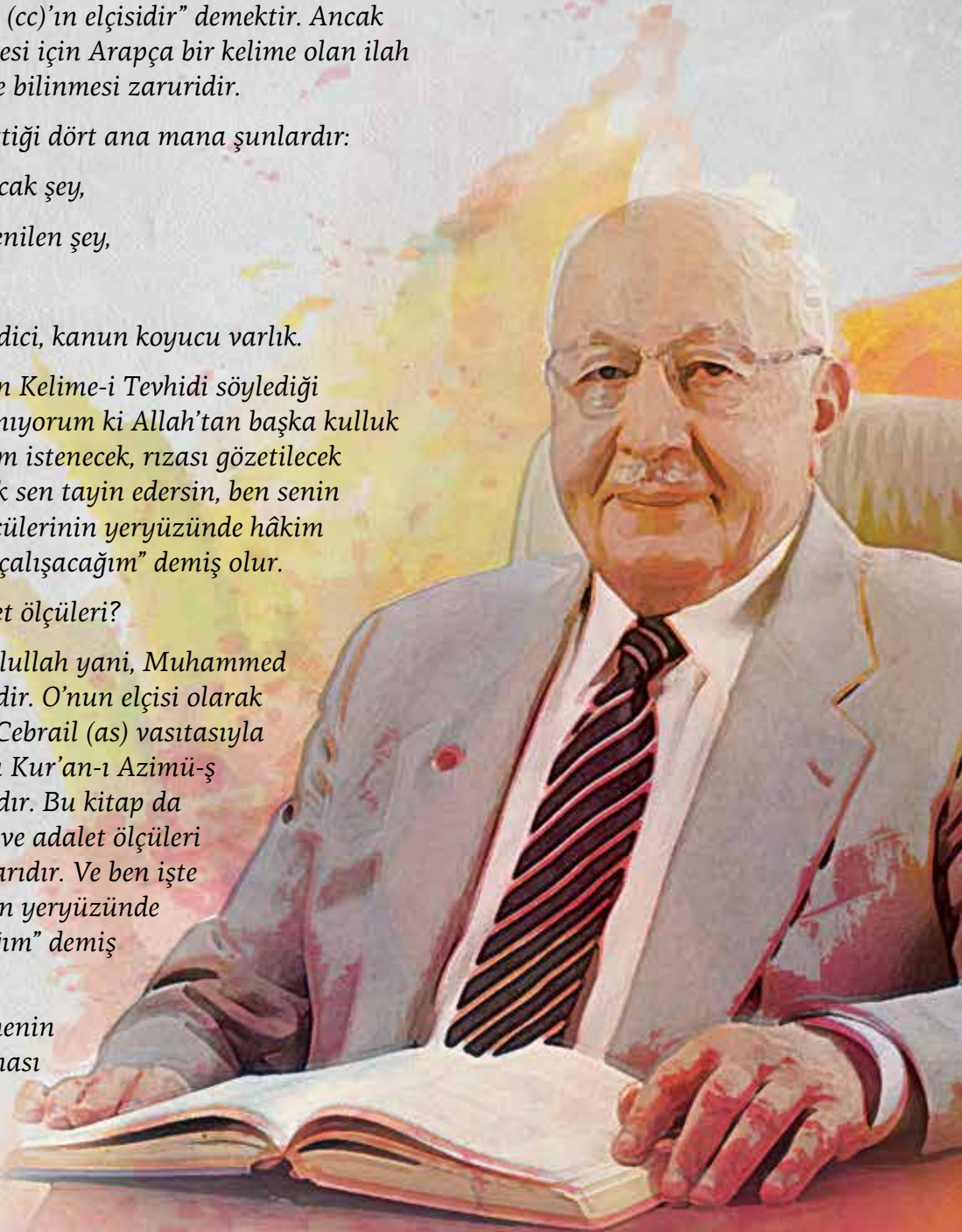
Cevap: Muhammedun Resûlullah yani, Muhammed (sav) Cenâb-ı Hakk’ın elçisidir. O’nun elçisi olarak Cenâb-ı Hak’tan kendisine Cebrail (as) vasıtasıyla indirilip bize tebliğ ettiği bu Kur’an-ı Azimü-ş Şan Cenâb-ı Allah’ın kitabıdır. Bu kitap da Allah’ın bize bildirdiği Hak ve adalet ölçüleri insanlığın saadetine esaslarıdır. Ve ben işte “bu hak ve adalet ölçülerinin yeryüzünde hâkim olması için çalışacağım” demiş olur.

İşte Kelime-i Tevhidi söylemenin ve Müslüman olmanın manası budur.

Prof. Dr. Necmettin ERBAKAN

54. T.C. Başbakanı
Milli Görüş Lideri

fsm 1453®

www.fsm1453.com

Mahmutpaşa Cad. Eminönü - Tel: 0212 527 55 17